á crezi în Dumnezeu, dar să trăiești ca și cum El n-ar exista

creș†inulateu

CRAIG
GROESCHEL

te numeri şi tu printre aceia care cred din tot sufletul în Dumnezeu, dar trăiesc ca şi cum totul ar depinde numai de ei?

Drumul lui Craig Groeschel spre o viață de devotament autentic față de Dumnezeu, precum și lecțiile pe care le-a învățat pe parcurs, sunt mai relevante ca oricând. De la întâmplările din copilărie până la cazurile de creștinism căldicel sau înflăcărat cu care s-a confruntat, felul sincer și direct în care Craig abordează tendințele și obiceiurile noastre creștin-ateiste face din această carte o lectură care ne ajută să vedem unde greșim și care ne poate schimba viața.

Scrisă dintr-o perspectivă sinceră, care spune lucrurilor pe nume și ne deschide ochii asupra felului în care oamenii cred în Dumnezeu, dar trăiesc ca și cum El n-ar exista, cartea de față are toate șansele să devină una de referință.

Ceea ce am apreciat întotdeauna la Craig este onestitatea în legătură cu acele aspecte ale vieţii sale care nu corespund standardului Scripturii. Mulţi oameni se grăbesc să-şi caute scuze, atât lor cât şi altora care îşi spun „creştini". Craig ne lansează provocarea de a reflecta profund, sincer şi toată seriozitatea la felul în care viaţa noastră s-ar putea să contrazică mesajul pe care vrem să-l transmitem.

—Francis Chan, pastor şi autor, *Crazy Love*

În *Creştinul ateu*, Craig are o abordare a cărei sinceritate absolută ne determină pe toţi să privim în faţă discrepanţa dintre viaţa pe care o ducem şi principiile pe care pretindem că le îmbrăţişăm. Vulnerabilitatea de care dă dovadă şi abordarea de actualitate pentru timpul în care trăim te vor motiva să începi în sfârşit să-ţi pui convingerile în practică.

—Andy Stanley, pastor senior, North Point Community Church

Craig Goeschel are un dar excepţional de a comunica şi este o binecuvântare pentru bisericile de pretutindeni. El exprimă în mod competent şi totodată accesibil lucruri pe care le gândim cu toţii şi care oglindesc suişurile şi coborâşurile pe care le întâmpinăm în umblarea noastră zilnică împreună cu Dumnezeu. Dorinţa sinceră a lui Craig de a vedea vieţile celor din jur prosperând, precum şi perspectiva lui onestă asupra propriilor experienţe, vă vor ajuta să vedeţi unde aţi greşit şi în acelaşi timp vă vor încuraja.

—Brian Houston, pastor senior, Hillsong Church

Oamenii care merg la biserică vorbesc mereu despre creştini şi necreştini, dar nimeni nu aminteşte vreodată despre cei aflaţi la mijloc, între aceste două categorii. Majoritatea oamenilor cu care stau de vorbă zi de zi se încadrează în această categorie de mijloc, în grupul celor care cred în Dumnezeu, dar totuşi îşi trăiesc viaţa ca şi cum El nu ar exista, nu I-ar păsa de noi sau nu ar conta deloc. În *Creştinul ateu*, pastorul Craig Groeschel se adresează exact acestei categorii, dând glas propriilor sale temeri şi îndoieli şi pregătind terenul pentru o multitudine de dezbateri vitale despre cine este Dumnezeu şi cum lucrează El.

—Dave Ramsey

Există astăzi în biserică foarte mulţi creştini atei. Prin intermediul acestei cărţi, Craig Groeschel pune în discuţie autenticitatea credinţei în viaţa celor ce se autoproclamă credincioşi. *Creştinul ateu* te va ajuta să treci de la cunoaşterea intelectuală la cunoaşterea care izvorăşte din inimă. Este o lectură obligatorie pentru fiecare creştin.

—Jentezen Franklin, pastor senior, Free Chapel, autor al cărţii *Fasting*, cotată ca bestseller de *New York Times*

Profunzimea de care dă dovadă Craig se împleteşte cu sinceritatea lui, făcând din această carte un cadou nepreţuit pentru „ateii" de toate felurile!

—Bill Hybels, pastor senior, Willow Creek Community Church şi preşedinte al consiliului de administraţie al Willow Creek Association

Creştinul ateu vă va provoca, vă va impulsiona şi vă va tulbura. Va redefini ţelurile şi priorităţile vieţii voastre de creştini. Fiecare creştin din zilele noastre trebuie să citească această carte. Sinceritatea lui Craig, uneori de-a dreptul brutală, dar mereu înviorătoare, te va ajuta să te apropii mai mult de o viaţă cu totul dedicată lui Hristos. Mulţi dintre noi duc o viaţă care nu reflectă în mod autentic cine suntem ca discipoli ai lui Hristos. Însă vestea cea bună este că ne putem schimba. Adevăratul creştinism ne aşteaptă să-l descoperim. Iar Craig ne oferă un ghid practic pentru a ajunge acolo.

—Brad Lomenick, preşedinte, Catalyst

creştinulateu

Alte cărți de Craig Groeschel

Până la capăt. Pentru o căsnicie de o viață
It: How Churches and Leaders Can Get It and Keep It
Chazown: A Different Way to See Your Life
Confessions of a Pastor: Adventures in Dropping the Pose

să crezi în Dumnezeu, dar să trăieşti ca şi cum El n-ar exista

creştinul ateu

CRAIG
GROESCHEL

Traducere din limba engleză
de ADANIA FOLEA

KERIGMA
Oradea, 2010

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GROESCHEL, CRAIG
Creștinul ateu / Craig Groeschel
Traducere din limba engleză de Adania Folea
Oradea: KERIGMA, 2010
ISBN 978-973-8960-38-1

I. Folea, Adania (trad.)
II. Olărescu, Ligia (red.)

Editor: Cornel Țicărat

Tehnoredactare: Cornel Țicărat
Corectura: Ancuța Cușmir
Coperta: Faceout Studio

Originally published in the U.S.A. under the title: ***The Christian Atheist***
Copyright © **2010 by Craig Groeschel**
Translation copyright © 2010 By Craig Groeschel
Translated by Adania Folea
Published by permission of Zondervan, Grand Rapids, Michigan

© KERIGMA, 2010, pentru prezenta versiune românească.

Editura KERIGMA
O.P. 2 - C.P. 16
410670 Oradea
România
Tel.: (0359) 800174
E-mail: office@kerigma.ro
Web: www.kerigma.ro
ISBN 978-973-8960-38-1

Ei se laudă că cunosc pe Dumnezeu, dar cu faptele Îl tăgăduiesc, căci sunt o scârbă: nesupuşi şi netrebnici pentru orice faptă bună.

—Tit 1:16

Cuprins

Câteva cuvinte adresate cititorului
11

INTRODUCERE
Un creştin ateu pe cale de recuperare
15

CAPITOLUL 1
Când crezi în Dumnezeu, dar nu-L cunoşti cu adevărat
25

CAPITOLUL 2
Când crezi în Dumnezeu, dar ţi-e ruşine de trecutul tău
39

CAPITOLUL 3
Când crezi în Dumnezeu, dar nu eşti sigur că El te iubeşte
49

CAPITOLUL 4
Când crezi în Dumnezeu, dar nu crezi în puterea rugăciunii
63

CAPITOLUL 5
Când crezi în Dumnezeu, dar ţi se pare că El este nedrept
79

CAPITOLUL 6
Când crezi în Dumnezeu, dar nu vrei să ierţi
95

CAPITOLUL 7
Când crezi în Dumnezeu, dar eşti convins că nu te poţi schimba
105

CAPITOLUL 8
Când crezi în Dumnezeu, dar continui să te îngrijorezi pentru orice lucru
121

CAPITOLUL 9
Când crezi în Dumnezeu, dar te încăpăţânezi să cauţi fericirea cu orice preţ
135

CAPITOLUL 10
Când crezi în Dumnezeu, dar te încrezi mai mult în bani
147

CAPITOLUL 11
Când crezi în Dumnezeu, dar nu vorbeşti cu alţii despre credinţa ta
163

CAPITOLUL 12
Când crezi în Dumnezeu, dar nu şi în Biserica Lui
181

EPILOG
O credinţă de linia a treia
197

Mulţumiri
205

Câteva cuvinte adresate cititorului

Faptul că în avion eşti pus în situaţia de a sta alături de persoane total necunoscute poate fi o sursă nelimitată de distracţie şi de surprize—mai cu seamă dacă se întâmplă să fii pastor, aşa cum sunt eu.

Până în clipa când pasagerul, care nu are nici cea mai mică bănuială, descoperă cu ce mă ocup, dialogul nostru curge lejer şi agreabil. Dar de îndată ce află care este profesia mea, conversaţia se schimbă radical. Uneori discuţia devine mai profundă, dând naştere unei comuniuni de natură spirituală. Alteori atmosfera se încinge pe măsură ce interlocutorul meu dă frâu liber îndoielilor, tulburărilor sau suferinţelor spirituale care îl frământă. În fine, alteori cel în cauză îşi îndeasă pe cap căştile audio şi închide ochii, dându-mi clar de înţeles că discuţia s-a încheiat.

Într-una din călătoriile mele recente, a trebuit să zbor cu două avioane ca să ajung la destinaţie. În primul avion, am stat lângă Travis, un bărbat între două vârste, căsătorit şi tată a doi copii, care se întorcea acasă după o călătorie de afaceri ce se soldase cu un eşec. În avionul următor am stat alături de Michelle, o absolventă de facultate în vârstă de douăzeci şi trei de ani, foarte inteligentă şi plăcută în conversaţie, care tocmai îşi începea vacanţa de vară. Amândoi erau obosiţi şi dornici să ajungă acasă.

De asemenea, amândoi erau atei—deşi total diferiţi unul de celălalt.

Travis era genul ateului obişnuit. Asemenea majorităţii ateilor, el nega cu desăvârşire existenţa lui Dumnezeu. Nu se ruga, nu citea Biblia,

nu mergea la biserică. Singurul lucru legat de creştinism care îi făcea plăcere era să se amuze pe seama predicatorilor de la televizor. Râdea de se prăpădea, declarând răguşit, pe un ton afectat: „Eu unul nu cred în Dumneze-eeu!"

În prima parte a călătoriei am discutat despre afacerea lui Travis, care se căznea să supravieţuiască în domeniul comerţului imobiliar. Cu doi ani în urmă era în culmea succesului, încheind frecvent tranzacţii în mai multe pieţe imobiliare. Acum însă nu mai reuşea să negocieze un preţ bun nici măcar la vânzările cu preţ redus. Criza economică şi venitul diminuat l-au silit să-şi modifice drastic stilul de viaţă, însă Travis nutrea, în adâncul inimii, speranţa că lucrurile vor reveni la normal în curând.

După ce mi-a împărtăşit fără ascunzişuri câteva dintre greutăţile pe care le întâmpina în munca sa, Travis m-a întrebat cu ce fel de afaceri mă ocup. Ca să păstrez limbajul folosit până în momentul acela, i-am răspuns că mă ocup cu afacerile spirituale—ca pastor al unei biserici.

În clipa aceea, Travis a izbucnit: „Aşadar, eşti predicator?" Încercând să îşi păstreze atitudinea cordială, m-a întrebat pe un ton evident sarcastic: „Bănuiesc că asta înseamnă că tu crezi că lumea a fost literalmente creată în şapte zile, nu?" Înainte să apuc să deschid gura, a început să-mi trântească în faţă tot arsenalul său anti-creştin: „Fără supărare, dar sunt de părere că creştinii sunt cei mai slabi oameni de pe pământ. Ei recurg la creştinism ca la un fel de cârjă care să-i ajute să fugă de lumea reală. Cu cât fac mai mare caz de religia lor, cu atât sunt mai ipocriţi." După câteva minute în care a continuat să-şi verse năduful, fără ca eu să-l întrerup, Travis s-a oprit la fel de brusc precum începuse. Mi-a zis, pe un ton de armistiţiu: „Ei bine, dacă totuşi există eternitatea, sunt convins că tu o s-o duci bine având în vedere că eşti pastor; în ce mă priveşte, cred că o să trec testul la fel de bine ca majoritatea oamenilor."

Restul conversaţiei noastre a decurs în mod plăcut. Nici el nu mi-a schimbat părerea despre Dumnezeu, şi nici eu pe a lui. Ne-am despărţit în termeni amicali, amândoi sperând ca economia să îşi revină cât mai repede.

Michelle, tânăra absolventă alături de care care am stat în cel de-al doilea avion, era cu totul alt gen de ateu. O atee creştină.

Creştinii atei pot fi întâlniţi pretutindeni. Ei fac parte din biserica

catolică, din biserica baptistă, din cea penticostală, din bisericile non-denominaţionale şi din cele în care pastorul Îl proclamă pe „Dumneze-eeu!“ în timpul predicii. Ei frecventează seminarii importante, cele mai bune universităţi şi o grămadă de alte instituţii de învăţământ. Sunt de toate vârstele, rasele şi profesiile—unii dintre ei chiar citesc Biblia zi de zi.

Creştinii atei seamănă foarte bine cu creştinii, dar îşi trăiesc viaţa aproape la fel ca Travis.

Încă dinainte ca avionul să decoleze, Michelle a început dialogul. Oarecum speriată de ideea de zbor, părea dornică de conversaţie, ca şi cum discuşia făcea ca timpul trecea mai repede. După ce mi-a povestit despre necazurile ei financiare, despre divorţul părinţilor săi şi despre prietenul ei care locuia împreună cu ea—şi care era îngrozit de ideea căsătoriei—m-a întrebat despre viaţa mea.

Ca să mai fac o pauză de la veşnicul meu răspuns „Sunt pastor“, i-am spus că sunt căsătorit şi am şase copii. „Şase copii?! Nu ştii ce anume duce la naşterea copiilor?“ a glumit ea.

După ce am discutat o vreme vrute şi nevrute, Michelle m-a întrebat cu ce mă ocup. Nemaiavând nici o şansă să ocolesc subiectul, i-am răspuns: „Ei bine, adevărul este că sunt pastorul unei biserici.“

Această mărturisire i-a permis lui Michelle să dea frâu liber unui adevărat torent de cuvinte şi poveşti despre creştinism. Presărându-şi spusele cu câte un „Dumnezeu mi-a zis“ şi „Dumnezeu e bun“, mi-a povestit zâmbind cum îşi „predase viaţa lui Hristos“ la vârsta de cincisprezece ani, în timp ce se afla într-o tabără creştină de tineret. După o rugăciune plină de sinceritate, fusese foarte înflăcărată şi dornică să se întoarcă la şcoală ca să le împărtăşească şi colegilor săi noua ei credinţă şi să trăiască o viaţă pură, de integritate spirituală. Michelle a îmbrăţişat cu entuziasm noua credinţă în Dumnezeu, dar în scurtă vreme a alunecat înapoi, în stilul de viaţă cu care era obişnuită.

De parcă s-ar fi spovedit unui preot, Michelle a continuat să îmi istorisească amănuntele mai întunecate ale vieţii sale. Îşi plecă privirea în pământ când îmi mărturisi că ea şi prietenul ei făceau lucruri pe care ea ştia că nu ar fi trebuit să le facă. Îmi spuse că ar vrea să meargă la biserică, dar era pur şi simplu prea ocupată cu munca şi cu şcoala. De rugat se rugase de multe ori—în primul rând ca prietenul ei să devină

şi el creştin, ca ea. „Dacă ar crede şi el în Isus, poate că ar vrea să ne căsătorim," mi-a spus, cu lacrimi în ochi.

La sfârşit, Michelle mi-a făcut o ultimă mărturisire: „Ştiu că viaţa mea nu arată aşa cum ar trebui să arate o viaţă de creştin, dar să ştii că eu *cred cu adevărat* în Dumnezeu."

Bun venit în clubul creştinilor atei, care cred în Dumnezeu, dar trăiesc ca şi cum El nu ar exista. Oricât mi-ar fi de greu să recunosc, văd la mine însumi acest gen de ateism. Poate că oamenii cred că într-un pastor nu se dau lupte legate de problema ateismului, dar realitatea este alta. Din păcate, creştinismul ateu se află pretutindeni. Trebuie să existe o cale mai bună de a ne trăi viaţa.

Cartea aceasta se adresează oricărei persoane care are destul curaj încât să îşi recunoască propria ipocrizie. Sper că vă va determina să vă puneţi întrebări, vă va impulsiona şi vă va tulbura. Iar dacă sunteţi sinceri în faţa lui Dumnezeu—aşa cum încerc să fiu eu însumi—e posibil ca împreună reuşim să ne dezbărăm de o parte din făţărnicia noastră şi să trăim o viaţă care să-I aducă cu adevărat slavă lui Dumnezeu.

INTRODUCERE

Un creştin ateu pe cale de recuperare

Bună, numele meu e Craig Groeschel şi sunt un creştin ateu.

Am crezut în Dumnezeu dintotdeauna, dar nu am trăit mereu ca şi cum El ar exista cu adevărat. Astăzi ateismul meu nu mai e o problemă atât de mare cum a fost în trecut, dar încă mă lupt cu el din când în când. Asemenea unui alcoolic pe cale de recuperare, care trebuie să aibă grijă să nu trateze niciodată cu uşurinţă problema băuturii, trebuie să fiu atent în fiecare zi cum îmi trăiesc viaţa.

Ai spune că e ciudat ca unui pastor să-i fie greu să trăiască o viaţă creştină autentică. Cu toate acestea, în partea de lume în care trăiesc eu, creştinismul ateu este o epidemie spirituală care se răspândeşte într-un ritm galopant şi care poate să otrăvească, să îmbolnăvească şi chiar să ducă la moarte veşnică. Din nefericire însă, creştinismul ateu este foarte greu de depistat—mai ales de către aceia care au fost deja infectaţi.

Povestea mea ilustrează simptomele respective. M-am născut într-o familie „creştină". Credeam în Dumnezeu şi mergeam la biserică atunci când ne convenea—şi întotdeauna de Crăciun şi de Paşte. De fiecare dată când mergeam era la fel de plictisitor. Un tip în vârstă, purtând un fel de rochie stătea la amvon pentru o perioadă care mi se părea interminabilă, vorbind despre lucruri pe care nu le pricepeam. Îmi aduc aminte că obişnuiam să număr de câte ori îşi ridica mâna predicatorul—cincizeci şi trei de ridicări ale mâinii pe parcursul unei singure predici ar putea fi recordul mondial!

Deşi nu îmi luam niciodată Biblia la biserică, deţineam totuşi o Biblie aurie de o dimensiune impresionantă care trona impunător pe măsuţa de cafea din sufragerie. Imaginile pe care le cuprindea îmi trezeau sentimente plăcute, calde şi spirituale, dar cuvintele erau asemenea unei pânze de păianjen de nepătruns.

Doi dintre părinţii prietenilor mei ne puneau să ne rugăm de fiecare dată înainte de masă: „Dumnezeu este mare. Dumnezeu este bun. Îi mulţumim pentru mâncare." Mă deranja teribil faptul că această rugăciune nu avea rimă, cum simţeam eu că s-ar fi cuvenit, şi mă întrebam dacă nu cumva şi pe Dumnezeu Îl deranja asta. Acasă la bunicii mei, obişnuiam să ne rugăm în felul următor: „Doamne, stai cu noi la masă şi revarsă har în casă."

Ambele rugăciuni mă lăsau rece, dar cel puţin a doua avea rimă.

Iadul? Nici mort

La vârsta de opt ani m-am înscris la o şcoală biblică de vacanţă. Eram puţin neliniştit de ceea ce avea să urmeze, dar jocurile, premiile, povestioarele şi accesul neîngrădit la sucul de struguri m-au cucerit. Copiii de acolo păreau destul de normali, cu excepţia lui Alex, care făcea pe el de două ori pe zi. (Alex, dacă citeşti aceste rânduri îmi rămâi dator că nu ţi-am menţionat numele de familie!)

Toate acestea s-au dovedit a fi nişte stratageme de pregătire a terenului pentru ultima zi, când învăţătorii au adus în discuţie arzătoarea chestiune a vieţii de după moarte. Am fost luat complet pe nepregătite.

„Închideţi ochii şi plecaţi-vă capetele", a rostit Adultul nr. 1, cu o voce solemnă ca de înmormântare. „Nimeni să nu tragă cu ochiul la cei din jur."

Apoi a făcut o pauză teatrală. „Dacă ar fi să mori în noaptea asta, ştii cu certitudine că îţi vei petrece veşnicia în ceruri? Dacă nu eşti sigur, te rog să ridici mâna."

Încă euforic de la atâta suc şi în mod cert nesigur de destinul meu veşnic, am ridicat mâna dreaptă.

Numaidecât, Adultul nr. 2 i s-a alăturat Adultului nr. 1, m-au săltat de subsuoară şi împreună m-au cărat până în fundul garajului. Una dintre posibilele căi de scăpare era blocată de garaj, alta de un gard cu lanţuri, iar privirile încruntate ale adulţilor completau triunghiul.

Am fost prins în capcană, complet nepregătit pentru ceea ce avea să urmeze.

„Dacă nu ştii cu siguranţă unde o să-ţi petreci veşnicia şi se întâmplă cumva să mori la noapte, o să mergi în iad."

În iad! În iad? În momentul acela, iadul părea opţiunea cea mai lipsită de pericole. Privind acum în urmă, sunt convins că acei adulţi grijulii aveau cele mai bune intenţii, dar la momentul respectiv m-au băgat în toţi sperieţii. Inspirându-mă dintr-o scenă pe care o văzusem în serialul meu favorit, m-am ghemuit la pământ şi apoi am ţâşnit ca o săgeată printre picioarele Adultului nr. 2, după care am luat-o la fugă mai abitir ca Forrest Gump şi nu m-am oprit până acasă. Încă îngrozit de Diavolul cel fioros şi de flăcările de pucioasă pe care acesta le pregătea ţâncilor de teapa mea, m-am încuiat în debara şi am început să strig la Dumnezeu: „Te rog să nu mă trimiţi în iad!"

Nu încape nicio îndoială că credeam în Dumnezeu. Eram convins că raiul există—cu toate că nu îmi doream să ajung acolo prea curând—cum de altfel eram convins că şi iadul există. Mă arsesem mai demult cu chibriturile din greşeală, aşa că orice loc cu foc, fum şi sulf mă umplea de groază. Ani în şir m-am rugat noaptea: „Doamne, Te rog nu mă trimite în iad." Repetam aceste cuvinte iar şi iar, până când în cele din urmă adormeam.

Dimineaţa se întâmpla câteodată să mă trezesc şi să îmi aduc aminte că în ajun nu-mi luasem rămas bun de la Judecătorul destinaţiei mele veşnice—nu-I spusesem „amin", nici „transmisie încheiată", nici „pa, amice". Îl lăsasem pe Dumnezeu să aştepte degeaba. Nu ştiam toate cele zece porunci, dar eram aproape sigur că o formulă cuviincioasă de încheiere a rugăciunii se număra printre ele. Înspăimântat la gândul că eram un biet păcătos la cheremul unui Dumnezeu mânios, mă rugam: „Amin. Amin. Amin. Amin." Uneori chiar recurgeam la tehnica înmulţirii „amin"-urilor: „Amin ori zece amin ori zece amin ori zece amin ori zece."

Pe când am intrat în gimnaziu, acumulasem cam la patruzeci şi şapte de miliarde şi miliarde de amin-uri, iar teama şi nesiguranţa spirituală deveniseră tot mai accentuate.

Ipocrizie de liceu

Aveam şaisprezece ani când, într-o duminică dimineaţa, m-am hotărât să mă duc singur la biserică. (Fie, poate că unul dintre motive a fost şi faptul că tocmai îmi luasem carnetul de şofer şi profitam de orice ocazie ca să conduc—dar vă spun sincer că era ceva care mă atrăgea înspre biserică.) Reflectând la ceea ce înseamnă să fii „împăcat cu Dumnezeu", am urcat scările de la intrarea în biserică şi m-am aşezat pe o bancă din al treilea rând.

A fost încă o predică ce m-a lăsat rece, nu m-a atins câtuşi de puţin.

M-am îndreptat către ieşire, dezamăgit. Pastorul se aşezase strategic chiar la ieşirea principală, dând mâna, rând pe rând, cu enoriaşii care plecau. Întrevăzând o oportunitate, l-am întrebat dacă aş putea să-mi fixez o întâlnire cu el pentru a vorbi despre Dumnezeu.

În miercurea următoare, imediat după ore, m-am trezit în biroul pastorului, care mi s-a părut din prima clipă cel mai înspăimântător loc de pe pământ. Mă întrebam dacă nu cumva îşi dă seama cât de tare îmi tremură vocea când l-am întrebat: „Cum aş putea să ştiu dacă sunt destul de bun ca să ajung în rai?"

Deşi nu-mi mai amintesc tot ce mi-a răspuns, îmi aduc totuşi aminte că mi-a zis ceva de genul că trebuie să nu mă port ca un ticălos, să nu umblu după fete şi să nu beau bere—cu alte cuvinte, numai veşti rele. Toţi prietenii mei trăgeau la măsea, umblau după fete şi se purtau necuviincios, iar în ce mă privea, deşi nu ajunsesem la rangul de general de gaşcă, eram totuşi un locotenent cu mari şanse de promovare.

Am plecat din biroul lui ferm hotărât să nu mai păcătuiesc. Era timpul să descopăr religia şi să mă împac cu Dumnezeu o dată pentru totdeauna. Înarmat cu un nou avânt, am început săptămâna de şcoală cu inima înflăcărată de dorinţa de a-mi trăi viaţa corect din punct de vedere spiritual.

Apoi a venit seara de vineri.

De-abia mulţi ani mai târziu am descoperit cuvintele lui Pavel din Romani 7. El spune că ceea ce vrea să facă, aceea nu face. Şi invers, ceea ce nu vrea să facă, aceea face. Mă găseam în aceeaşi situaţie. Şi eu îmi doream să trăiesc curat, dar se părea că nu reuşeam mai mult de cinci minute. Credeam în Dumnezeu, dar continuam să copiez la şcoală, să beau berea cea mai ieftină, să mint în legătură cu relaţiile cu fetele şi să

mă bucur când dădeam din întâmplare peste un număr din *Playboy*.

„Doamne, Te rog nu mă trimite în iad. Amin ori zece amin."

Prima mea mare trezire

Când eram la liceu, grupul de tineret din biserica mea m-a ales preşedinte. Se pare că criteriile de atribuire a acestei funcţii nu aveau nimic de-a face cu trăirea unei vieţi creştine şi, înainte să mă dezmeticesc, mandatul meu de un an mi-a „asigurat" o bursă parţială la o universitate creştină. Acoperindu-mi restul cheltuielilor legate de cazare şi masă cu ajutorul performanţelor mele sportive, am pornit la drum într-o călătorie care, sperăm, avea să fie un nou început, aşa cum dorea Dumnezeu.

Mi-am umplut maşina cu haine, pixuri Bic, posterul cu Cindy Crawford şi o grămadă de visuri măreţe. Însă în loc să ajung în anturajul unor versiuni mai tinere ale lui Billy Graham şi ale Maicii Tereza, m-am trezit înconjurat de tot felul de versiuni de Lindsay Lohan şi Kanye Wests, aşa că în scurtă vreme am fost atras în lumea chefurilor.

Păcatul este plăcut—cel puţin pentru o vreme. Dar întotdeauna, fără excepţie, se întoarce ca să te bântuiască, de obicei atunci când nu te aştepţi. Asemenea strănutului, păcatul te face să te simţi bine la început, dar poate avea efecte foarte neplăcute. În al doilea an de facultate mai mulţi colegi de-ai mei au fost prinşi furând, punându-i astfel în pericol pe toţi membrii clubului nostru, şi era cât pe ce să fim exmatriculaţi. Cam tot în acea perioadă, din cauza unei mahmureli cumplite, am aţipit în timpul antrenamentului de tenis, fapt care m-a adus pe muchie de cuţit—la un pas de a pierde bursa sportivă. În plus, mai multe persoane din campus mă priveau cu dispreţ pentru felul cum mă purtasem cu câteva fete.

Simţindu-mă tot mai decăzut pe zi ce trecea, am hotărât să îmi ridic privirea spre Dumnezeu—din nou.

Am decis să iniţiez un grup de studiu biblic în casa care servea drept sediu al clubului. Le-am împărtăşit ideea colegilor mei, explicându-le că ar fi un mijloc grozav să ne salvăm reputaţia atât de pătată. Adevărul era că eu chiar îmi doream să învăţ despre Dumnezeu. Cum biserica nu-mi fusese de folos la acest capitol, m-am gândit că aş putea să cercetez eu însumi Biblia, să văd ce puteam descoperi singur.

Marţi dimineaţa, înainte de primul studiu biblic, mă plimbam prin

campus în pauza dintre două cursuri, când mi-am dat seama brusc că nu aveam nicio Biblie. (Lăsasem acasă Biblia aurită a familiei.) Pe când mă îndreptam spre cursul de literatură universală, un domn mai în vârstă a venit la mine şi mi s-a prezentat ca fiind un membru al organizaţiei Gideon [Ghedeon, în lb. rom, n.t.]. M-a întrebat dacă nu doresc o Biblie gratis. Nu ştiam ce era cu acea organizaţie Gideon; în ceea ce mă privea, respectivul ar fi putut la fel de bine să fie un înger trimis de Dumnezeu.

În seara acelei zile, ne-am strâns câţiva tineri şi am început să citim Biblia într-o cămăruţă care mirosea a transpiraţie şi purta încă urmele petrecerilor care se desfăşuraseră în ea. Am început cu capitolul întâi din Matei şi, de îndată ce am trecut de partea de genealogie, textul a început să devină interesant. La sfîrşitul studiului biblic, ageamii cum eram, ne-am rugat aşa cum ştiam noi: „Doamne, ocroteşte-ne când mergem la chefuri. Doamne, fereşte-o pe prietena lui Joe să rămână însărcinată. Doamne, nu ne lăsa să fim prinşi când copiem la examenul de istorie." Nu erau genul de rugăciuni pe care le-ai fi auzit la întrunirile studenţeşti baptiste, dar erau foarte sincere.

Eram o mână de tineri care credeau în Dumnezeu, dar habar n-aveau cine este El cu adevărat.

Cu toate că nu ştiam exact ce făceam, micul nostru grup de studiu biblic a început să crească. Se părea că mulţi dintre tovarăşii noştri de chefuri nutreau aceeaşi curiozitate pe plan spiritual. Cu cât citeam mai mult din Biblie şi cu cât ne rugam mai mult, tot mai mulţi oameni veneau la studiu şi Dumnezeu părea să acţioneze într-un mod tot mai evident.

După ce am parcurs toată cartea Matei, am descoperit că Marcu, Luca şi Ioan relatau şi ei unele din acele povestiri. După trei capitole din Faptele Apostolilor ne-am plictisit şi am sărit la Romani. Pe la jumătatea epistolei, subiectul mi-a captat interesul în aşa măsură, încât am început să citesc înainte. Când am ajuns la Efeseni, am dat peste două versete care aveau să-mi schimbe viaţa pentru totdeauna: „Căci prin har aţi fost mântuiţi, prin credinţă. Şi aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni." Să fi fost oare adevărat? Eram mântuiţi numai şi numai prin harul lui Dumnezeu? Nu prin faptele noastre? De ce nu-mi spusese nimeni?

Mă simţeam ca un animal în cuşcă; trebuia să scap cu orice preţ din

camera aceea minusculă. Ieşirea era blocată de o persoană care şedea în faţa uşii, aşa că m-am strecurat pe fereastra cea mai apropiată şi am aterizat afară, pe pământ. Pătruns de un sentiment nedesluşit, dar intuind că e vorba de ceva profund, am fugit până la terenul de softball din apropiere, simţind nevoia să fiu singur cu Dumnezeu. Ceea ce s-a petrecut în clipele următoare este greu de explicat şi chiar mai greu de crezut, până şi de mine însumi. Prezenţa lui Dumnezeu a devenit reală pentru mine.

Întotdeauna am crezut că numai ciudaţii aud vocea lui Dumnezeu. Sigur, L-ai auzit şi tu. Şi ai un înger mititel pe umărul drept care îţi spune chiar în clipa asta ce să faci, nu?

Ei bine, din seara aceea am devenit un ciudat. Îngenunchind pe iarbă, am auzit o voce. Nu era un sunet audibil—de fapt, era prea puternic pentru a fi audibil; prea viu înlăuntrul meu. „Fără Mine, nu ai nimic. Cu Mine, ai totul." Am căzut în genunchi şi am rostit cea mai scurtă, mai profundă şi mai plină de credinţă rugăciune din viaţa mea.

Mai mult cu voce tare decât în şoaptă, I-am spus lui Dumnezeu: „Ia Tu viaţa mea."

Asta a fost tot. Îngenuncheasem eu, cel care fusesem dintotdeauna, pentru ca mai apoi să mă ridic în picioare ca fiinţă complet schimbată. Aveam acelaşi trup, aceeaşi voce şi aceeaşi minte, dar nu mai eram acelaşi. Abia mai târziu aveam să aflu că devenisem ceea ce Biblia numea „o nouă creaţie" (2 Cor. 5:17). Cele vechi s-au dus; toate lucrurile s-au făcut noi. Am fost în sfârşit transformat dintr-un creştin ateu într-un creştin autentic.

Pentru prima oară în viaţa mea, credeam în Dumnezeu şi începeam să trăiesc cu adevărat ca şi cum El era real.

Misiune eşuată

Acum că devenisem o fiinţă nouă, mi-am dat seama că aveam şi o misiune nouă: aceea de a răspândi Evanghelia pe tot pământul—începând cu colegul de cameră. Nimeni nu rămânea imun la credinţa mea molipsitoare. Nici colegii de echipă, nici tovarăşii din club, nici partenerii de petreceri şi nici chiar profesorii. Fanatic e prea puţin spus pentru ceea ce devenisem. Am început să fac colecţie de convertiri la creştinism aşa cum Michael Phelps colecţionează medalii de aur. Cu cât mai mult lucra

Dumnezeu, cu atât mai bine începeam să înţeleg că El mă chema să-I pun la dispoziţie viaţa mea în întregime.

Ca un indiciu în acest sens, la vârsta de douăzeci şi trei de ani, Dumnezeu mi-a scos în cale ocazia de a lucra într-o biserică importantă din centrul oraşului. Visul meu devenit realitate s-a transformat încetul cu încetul într-un coşmar spiritual. Ceea ce începuse ca un lucru bun a devenit o obsesie. Slujirea mea nu îmi părea niciodată de ajuns. Pe măsură ce dragostea pentru lucrare devenea tot mai fierbinte, dragostea pentru Hristos se răcea tot mai tare.

Misiunea mea devenise un simplu loc de muncă. În loc să studiez Cuvântul lui Dumnezeu ca act de devoţiune personală, îl studiam doar ca să-mi compun predica. În loc să predic mesaje care să-I aducă glorie lui Dumnezeu, predicam ca să aduc oamenii la biserică. Le promiteam oamenilor aflaţi în suferinţă că o să mă rog pentru ei, dar de cele mai multe ori nu mă ţineam de promisiune.

La vârsta de douăzeci şi cinci de ani eram pastor cu normă întreagă şi ucenic al lui Hristos cu jumătate de normă.

O invitaţie

Ţi s-a întâmplat să treci şi tu printr-o astfel de experienţă? Ai avut o perioadă când ai fost mai aproape de Dumnezeu decât eşti astăzi? Dacă semeni cu mine, înseamnă că alunecarea ta spirituală nu s-a produs intenţionat. Asemenea unei fisuri insesizabile în cauciucul de la maşină, încet dar sigur, pasiunea ta spirituală s-a stins treptat. Poate că doar acum ţi-ai dat seama de lucrul acesta. În loc să fii un discipol complet devotat lui Hristos, ai devenit fără să vrei mamă cu normă întreagă, student sau funcţionar la bancă cu normă întreagă—şi doar pe jumătate ucenic al lui Hristos.

Poate că şi tu, asemenea multora, eşti membru al unei biserici, dar în adâncul inimii tot îţi mai este ruşine de trecutul tău. Poate că ai auzit vorbindu-se despre dragostea lui Dumnezeu, dar tot nu eşti convins că El te iubeşte şi pe tine în chip desăvârşit. Sau, cu toate că eşti convins că Dumnezeu există, viaţa ta de rugăciune nu este nici pe departe aşa cum ştii că ar trebui să fie. Poate că, la fel ca mulţi alţi creştini bine intenţionaţi, ştii ce ar vrea Dumnezeu să faci, dar continui să faci ce vrei

tu. Sau poate că îţi doreşti cu adevărat să ai încredere că Dumnezeu îţi va purta de grijă, dar îţi vine foarte greu să o şi faci. Probabil crezi în rai şi în iad, dar ideea de a-ţi împărtăşi credinţa celor din jur îţi e încă străină sau e pur şi simplu prea mult pentru tine. În fine, poate că crezi în Dumnezeu, dar nu vezi de ce ai avea nevoie de biserică.

Voi fi foarte sincer cu tine în ceea ce priveşte luptele mele interioare şi sper că şi tu vei fi la fel de sincer. Şi poate că împreună, cu ajutorul lui Dumnezeu, vom învăţa să-L cunoaştem mai bine şi să umblăm mai aproape de El.

CAPITOLUL 1

Când crezi în Dumnezeu, dar nu-L cunoşti cu adevărat

„Craig, ar trebui să o cunoşti pe fata asta. E ciudată, la fel ca tine. Adică e fanatică în legătură cu Dumnezeu. Dă pe dinafară de entuziasm când e vorba de El."

„Ciudată, la fel ca mine" nu făcea parte din primele zece calităţi pe care le căutam la o fată, dar destui prieteni îmi spuseseră deja că trebuie să o cunosc pe Amy. Eram în ultimul an de facultate şi mă rugam în fiecare zi să întâlnesc pe cineva la fel de pasionat de Hristos ca mine. După spusele tuturor, Amy era tot ceea ce visasem, ba chiar mai mult.

Relaţia noastră a început cu câteva convorbiri telefonice înainte să ne întâlnim faţă în faţă. Cineva îi spusese lui Amy că aş semăna cu Tom Cruise. Când a deschis uşa şi m-a văzut pentru prima dată, zâmbetul ei plin de speranţă şi-a cam pierdut din strălucire. Probabil că nu arăt întocmai ca Maverick din *Top Gun*. (Asta deşi am într-adevăr părul negru şi nasul mare.)

În seara aceea, am mers la studiul biblic pentru adolescente pe care îl conducea Amy. A fost extraordinară, şi toate clişeele romanţioase pe care le auzisem de-a lungul timpului s-au dovedit a fi adevărate şi în cazul meu. Când a început să se roage pentru „fetele ei", mi s-a părut că însuşi cerul s-a deschis. Când cânta cântece de închinare, timpul parcă stătea în

loc. De fiecare dată când îmi arunca o privire, Îi aduceam mulţumiri lui Dumnezeu şi simţeam că mă topesc. Era veselă, devotată şi sinceră. Asta ca să nu mai pomenesc de faptul că, pe o scară de la unu la zece, arăta de 498 de milioane. (La fel ca în ziua de azi, de altfel.) Îmi aduc aminte că mă gândeam: *Doamne, eşti tare bun. Bravo Ţie.*

Plin de speranţă, încercam tot timpul să las o impresie bună, să scot la iveală latura mea cea mai atrăgătoare. Purtam mereu cămăşile mele cele mai noi, mă parfumam din abundenţă, îmi păstram maşina curată şi chiar am înregistrat caseta perfectă de ascultat în maşină (melodii creştine alternând cu cântece de dragoste ale anilor '80). Dar, mai presus de toate astea, mă străduiam să fac tot posibilul să fiu tare la capitolul spiritual, rugându-mă în permanenţă să o tratez cu respect şi puritate.

La şase luni după ce am cunoscut-o, am cerut-o de soţie, la biserică, în faţa tuturor celor dragi nouă. (Din fericire, ea a acceptat; altfel ar fi fost tare stânjenitor.) Peste cinci luni ne-am căsătorit.

Asta s-a petrecut în urmă cu nouăsprezece ani, aşadar căsnicia noastră a ajuns de-acum la vârsta legală la care poate să se mute de acasă şi să plece la facultate. Pe parcursul acestor ani, am ajuns să o cunosc pe Amy mai bine decât pe oricine altcineva. Dacă într-o încăpere sunt patruzeci de femei vorbind toate deodată, pot să desluşesc vocea ei. Dacă intru într-o cameră aglomerată, plină de oameni înghesuiţi ca într-o conservă, ochii noştri se întâlnesc numaidecât. Îi cunosc parfumul—o singură adiere mă face să mă gândesc la ea toată ziua. Ştiu care e culoarea ei preferată, cântecul ei preferat, mâncarea ei preferată şi care cămăşi de-ale mele îi plac cel mai mult.

În ciuda faptului că ne cunoaştem perfect unul pe celălalt—după aproape două decenii—intimitatea noastră continuă să sporească. Învăţăm tot timpul cum să ne apropiem unul de altul şi cum să comunicăm în profunzime. Pot să-i citesc pur şi simplu gândurile. Dacă se iveşte o situaţie neprevăzută în absenţa lui Amy, ştiu exact cum ar proceda ea. Ştiu care îi sunt valorile. Ştiu felul în care îşi cumpăneşte deciziile.

Noi doi avem un trecut împreună—întâmplări, experienţe şi mai mulţi copii. Ne iubim unul pe celălalt. Avem încredere unul în celălalt.

Într-un cuvânt, ne cunoaştem unul pe celălalt.

A crede versus a cunoaşte

Un sondaj recent consemna faptul că 94 la sută dintre americani declară că ei cred în Dumnezeu sau într-o forţă universală. Cu toate astea, e de ajuns să comparăm pentru o clipă învăţătura Bibliei cu starea culturii noastre, ca ne dăm seama de un lucru evident: numărul celor care Îl cunosc pe Dumnezeu nu se apropie nici pe departe de acest procent. Mă refer la cei care Îl *cunosc* cu adevărat—în mod intim. A crede nu este acelaşi lucru cu a-L cunoaşte personal. Pentru mulţi oameni, însăşi ideea că ar putea să-L cunoască pe Dumnezeu aşa încât să aibă o relaţie cu El pare improbabilă, nerealistă şi de neatins.

Parţial, confuzia apare fiindcă nu se face distincţia între diferitele niveluri de apropiere de Dumnezeu.

Unii dintre noi Îl cunosc din auzite, la fel cum aflăm despre fata sau băiatul cutare de la un prieten apropiat. Poate că ştim câte ceva despre Dumnezeu—poate am fost la biserică de câteva ori, am auzit nişte povestiri din Biblie sau avem un verset preferat lipit pe frigider. Dar astea nu sunt decât informaţii de mâna a doua.

Alţii Îl cunosc pe Dumnezeu din amintiri. Au experimentat cu adevărat bunătatea, harul şi dragostea Lui în trecut. Asta îmi aminteşte cum, acum câteva zile, m-am întâlnit întâmplător cu un vechi prieten din facultate. Cu douăzeci de ani în urmă eram nedespărţiţi. Ne înscriam la aceleaşi cursuri, făceam sport împreună şi L-am cunoscut pe Hristos în aceleaşi împrejurări. Dar după terminarea facultăţii nu am mai păstrat legătura. L-am cunoscut pe vremuri, dar nu pot afirma că îl mai cunosc şi astăzi.

În fine, mai există şi cei care Îl cunosc pe Dumnezeu îndeaproape. Aici şi acum.

Acesta este genul de cunoaştere plină de dragoste pe care ne-o promite Dumnezeu atunci când Îl căutăm (vezi Deut. 4:29; Ier. 29:13; Mat. 7:7-8; Fapte 17:27). Atunci când suntem însetaţi după Dumnezeu, El ne va potoli setea. Şi, pe măsură ce continuăm să Îl căutăm, ajungem să Îl cunoaştem tot mai mult şi mai intim. Când auzim vocea Lui, o recunoaştem numaidecât. Stăm de vorbă cu Dumnezeu şi Îi simţim lipsa atunci când se întâmplă ca împrejurările vieţii să ne îndepărteze de prezenţa Lui. Clădim un trecut comun adunând, una după alta, întâmplări şi experienţe trăite împreună.

Ajungem să-L iubim pe Dumnezeu. Şi să ne încredem în El.
Ajungem să-L cunoaştem pe Dumnezeu.

Când nu-L cunoşti pe Dumnezeu

Poate că te gândeşti: *Eu cred în Dumnezeu. Nu e destul? Doar sunt atâţia oameni care nu cred în Dumnezeu, pe când eu cred. Nu asta aşteaptă El de la mine?* Sunt nişte întrebări îndreptăţite. Dar a crede în El nu e tot ceea ce vrea Dumnezeu de la noi. În Epistola lui Iacov citim că până şi demonii cred în Dumnezeu, dar se înfioară, fiindcă că ştiu că sunt despărţiţi de El (Iacov 2:19). Evident, creştinismul înseamnă mai mult decât a crede pur şi simplu în Dumnezeu şi atâta tot.

Am crescut într-o familie care ţinea la tradiţiile creştine „culturale". Mergeam la biserică de Crăciun şi de Paşte. Eram gata să dăm o mână de ajutor cuiva care avea nevoie. Donam conserve de alimente. Ne rugam la masă de Ziua Recunoştinţei. Dar cam la atât se reducea totul. Cu toate că eu credeam în Dumnezeu, nu ştiam decât *despre* El—chiar şi asta în mică măsură. Nu Îl cunoşteam *pe* El. Şi fiindcă nu Îl cunoşteam aşa cum se cunosc doi prieteni sau doi soţi, trăiam după propriile mele reguli.

Chiar faptele mele dovedeau lipsa unei cunoaşteri intime a lui Dumnezeu. În 1 Ioan 2:3-4 ni se spune: „Şi prin aceasta ştim că Îl cunoaştem, dacă păzim poruncile Lui. Cine zice: «Îl cunosc», şi nu păzeşte poruncile Lui, este un mincinos, şi adevărul nu este în El." Cam aspru tonul, nu-i aşa? Eu prefer să-l numesc direct şi sincer. Un adevăr rostit de cineva căruia îi pasă realmente de noi şi ne vrea binele.

Trebuie să ţinem minte că poruncile lui Dumnezeu sunt date din dragoste. Ceea ce le cere Dumnezeu copiilor Săi—cum ar fi să caute dreptatea, să iubească mila, să trăiască în smerenie (vezi Mica 6:8)—corespunde dorinţelor pe care le nutrim noi înşine, cel puţin în momentele noastre cele mai bune. Am fost creaţi să fim exemplele vii ale dragostei lui Dumnezeu faţă de o lume care suferă.

Lui Dumnezeu Îi pasă de felul în care ne trăim viaţa. Iar o relaţie autentică cu Dumnezeu se va vedea în atitudinea şi în faptele noastre zilnice. Prin urmare, dacă *pari* bun, oare asta înseamnă că *eşti* bun într-adevăr? Ei bine, nu neapărat. Cunoaşterea lui Dumnezeu poate să ducă la o viaţă morală, dar nu şi invers. Faptele noastre exterioare nu dovedesc

neapărat că avem o relaţie cu Dumnezeu. Doar pentru că *facem* binele nu înseamnă că Îl cunoaştem pe Acela care *este* bun. La fel cum eu, atunci când i-am fost prezentat lui Amy, nu o cunoşteam încă—dar îmi doream să ajung s-o cunosc. Dacă nu aş fi depus niciun efort, nu am fi ajuns să ne cunoaştem unul pe celălalt. Tot astfel, trebuie să facem un efort ca să ajungem să-L cunoaştem pe Dumnezeu.

Dumnezeu este interesat nu doar de faptele noastre, ci şi de inima noastră—şi mai ales de atitudinea noastră faţă de El. Izvorăsc faptele noastre bune din relaţia cu El? Sau trăim de parcă Dumnezeu ar fi un simplu observator care ne bifează realizările pe o listă cerească de „lucruri de făcut"? Ai primit un punct pentru că ai mers la biserică? Pentru că ai fost amabil? Pentru că ai dat bani pentru o cauză caritabilă? Unii dintre noi încearcă să câştige acceptarea lui Dumnezeu fără să cunoască adevărata Sa natură. În viaţa de apoi Isus le va spune acestor oameni: „Nu aţi vrut să aveţi o relaţie cu Mine. Plecaţi de la Mine" (vezi Mat. 7:21-23).

Nenumărate persoane bine intenţionate cred în Dumnezeu, dar nu Îl cunosc personal. Este cazul multora dintre noi. Sau credem că suntem creştini fiindcă, ei bine, doar nu suntem budişti!

Credem în Dumnezeu, dar viaţa noastră nu reflectă cine este El cu adevărat.

Când nu-L cunoşti pe Dumnezeu îndeajuns

Ai auzit vreodată de George Brett, legendarul jucător de baseball al echipei Kansas City Royals? Pe vremea când eram copil colecţionam cartonaşe cu George Brett. Le aveam pe toate şi ştiam totul despre cariera lui.

În 1988 am participat la Campionatul Naţional de Tenis din Kansas City. Plimbându-mă într-o zi prin centrul oraşului, l-am văzut pe George Brett stând la masă, pe o terasă. Pur şi simplu nu m-am putut abţine—m-am dus direct la el, i-am întins mâna şi i-am spus: „Ştiu că ţi se întâmplă asta mai tot timpul. Îmi cer scuze. Dar trebuie să te felicit! În 1980 ai reuşit o lovitură fenomenală, ai fost la un pas de a depăşi recordul lui Ted Williams din 1941. Ai avut un punctaj incredibil în cele 117 meciuri. Dă-mi voie să te felicit!" (M-am repetat, ştiu, dar eram tare emoţionat.)

Ei bine, eu nu îl cunoşteam personal pe George Brett, dar ştiam unele lucruri despre el. Şi mai auzisem că era un tip încrezut şi cam bădăran. Am descoperit însă că era cu totul altfel.

„Ştii toate astea despre mine?" m-a întrebat el.

„O, şi încă nu ai auzit totul."

„Uimitor. Nu vrei să iei loc lângă noi? Hai să discutăm un pic." Şi a tras un scaun de sub masă.

După ce am stat de vorbă cam un sfert de oră, George m-a întrebat: „Cu ce ocazie ai venit în Kansas City?" I-am spus că participam la turneul de tenis de a doua zi. M-a felicitat şi mi-a zis: „Ştii ce? Tu m-ai urmărit jucând atâţia ani. O să încerc să vin şi eu mâine să te văd jucând."

În ziua următoare am câştigat titlul naţional la tenis... iar George Brett m-a încurajat şi m-a aplaudat din rândul întâi. (Moment în care scena din vis se estompează treptat, în acordurile unei muzici eterice.)

Bine, fie, nu s-a întâmplat chiar aşa, deşi ar fi fost un deznodământ minunat pentru povestirea mea. Adevărul este că George Brett nu şi-a făcut apariţia la turneu, iar eu am pierdut în runda a doua şi am plecat acasă simţindu-mă jalnic.

Teoretic, puteam spune că îl cunosc pe George Brett datorită acelei unice întâlniri. Dar e evident că nu îl cunosc de fapt. Dacă ar fi să îi pomenească cineva despre întâlnirea noastră din Kansas City, probabil că nu şi-ar mai aminti nimic.

Acum haide să derulăm firul istoriei cu vreo două mii de ani înapoi. Apostolul Pavel le-a scris o epistolă galatenilor (adepţi ai lui Hristos locuind în regiunea Galatiei, aflată în Turcia de astăzi). Aceştia Îl experimentaseră în mod real pe Dumnezeul cel viu, dar de o vreme alunecaseră pe panta legalismului. Ei Îl cunoşteau pe Dumnezeu, dar nu atât de bine încât să nu se lase prinşi în capcana unei vieţi călăuzite de lege mai degrabă decât de dragoste. În Galateni 4:8-9, Pavel scria: „Odinioară, când nu cunoşteaţi pe Dumnezeu, eraţi robiţi celor ce, din firea lor, nu sunt dumnezei. Dar acum, după ce aţi cunoscut pe Dumnezeu, sau mai bine zis, după ce aţi fost cunoscuţi de Dumnezeu, cum vă mai întoarceţi iarăşi la acele învăţături începătoare, slabe şi sărăcăcioase, cărora vreţi să vă supuneţi din nou?"

Cu alte cuvinte, Pavel spune: „Îl cunoaşteţi pe Dumnezeu, dar nu destul încât să fugiţi de vechile voastre obiceiuri—de acele atitudini

care vă fac rău atât vouă, cât şi relaţiei voastre cu Dumnezeu." Astăzi, în secolul al douăzeci şi unulea, ar fi înţelept să ne întrebăm: „Nu cumva şi noi facem la fel?"

Poate că Îl cunoaştem „oarecum" pe Dumnezeu. Poate cândva, în trecut, ne-am rugat şi I-am cerut lui Isus să ne schimbe vieţile. Poate că avem nişte cunoştinţe de bază despre Dumnezeu. Poate că, odată, ne-am simţit cu adevărat aproape de El. Dar astăzi nu-L mai cunoaştem îndeajuns.

Când Îl cunoşti pe Dumnezeu în mod intim

În fine, mai există o categorie de oameni, şi anume aceia care Îl cunosc pe Dumnezeu îndeaproape şi Îl slujesc din toată inima. În ce mă priveşte pe mine, ştiu că asta se întâmplă atunci când devin tot mai conştient de prezenţa Lui în mine, de grija Lui, de puterea Lui şi de pacea Lui. Atunci nu am senzaţia că Dumnezeu este „pe-aici pe undeva", aşteptând să-I adresez câte o rugăciune din când în când. Totul seamănă mai degrabă cu o conversaţie permanentă: „Bună, Doamne. Ia spune, ce crezi Tu despre chestia asta?" Atunci sunt convins din toată inima că Dumnezeu îmi vorbeşte prin Cuvântul Său scris şi prin Duhul Său.

E ca şi cum duhul meu ar fi conectat într-un fel cu El şi pot auzi ce are să-mi spună. E ca un sunet discret de fundal, o conştientizare continuă a faptului că, zi după zi, Dumnezeu controlează împrejurările şi trimite diverşi oameni în viaţa mea. Asta înseamnă să umbli cu Dumnezeu.

Alteori nu-L *simt* atât de aproape. Dar, prin credinţă, ştiu că este lângă mine. Indiferent ce simt, am siguranţa că Dumnezeu nu mă părăseşte niciodată. Şi nu te va părăsi nici pe tine.

Psalmistul David descrie relaţia lui cu Dumnezeu în Psalmul 63:1-4. De fapt, el spune că experimentarea unei cunoaşteri personale a lui Dumnezeu dă naştere unei dorinţe şi mai arzătoare de a te apropia *tot mai mult* de El. Versetul 1 începe în felul următor: „Dumnezeule, Tu eşti Dumnezeul meu." Nu Dumnezeul altcuiva, despre care am auzit vorbindu-se. Eşti Dumnezeul *meu*.

David continuă: „Îmi însetează sufletul după Tine, îmi tânjeşte trupul după Tine, într-un pământ sec, uscat şi fără apă." În lumea asta nu există nimic care să mă împlinească pe deplin. Când mi-e foame,

mănânc, dar peste un timp mi-e foame din nou. Numai Dumnezeu poate să împlinească pe deplin. *Te iubesc atât de mult, Doamne, încât tânjesc după Tine. Am nevoie de mai mult din ceea ce eşti Tu.*

Ai simţit vreodată o astfel de dragoste pentru cineva? Când eşti departe de cel iubit, de-abia aştepţi să fii din nou împreună cu el. Când eu sunt departe de Amy, de-abia aştept să-i aud iar vocea. Imaginaţi-vă o astfel de dragoste pentru Dumnezeu.

Psalmistul continuă: „Aşa Te privesc eu în locaşul cel sfânt, ca să-Ţi văd puterea şi slava." Eu Te-am văzut. Te cunosc. Te recunosc de cum Te văd. Ştiu cum eşti Tu. Puterea şi măreţia Ta fără margini, strălucirea splendorii Tale, frumuseţea Ta—toate sunt mai presus de cuvinte şi de orice închipuire.

Versetul 3 spune: „Fiindcă bunătatea Ta preţuieşte mai mult decât viaţa, de aceea buzele mele cântă laudele Tale." Preţuieşte mai mult decât *viaţa?* Cu alte cuvinte, dacă ar trebui să aleg—fie să păstrez dragostea lui Dumnezeu şi să mor, fie să pierd această dragoste şi să trăiesc—aş alege să mor.

Iată versetul următor: „Te voi binecuvânta dar toată viaţa mea şi în numele Tău îmi voi ridica mâinile." Nu voi mai fi niciodată acelaşi. Sunt atât de transformat, atât de copleşit de Tine, încât nu mi-e ruşine de niciun gest care exprimă ceea ce simt pentru Tine. Nu-mi pot ţine mâinile nemişcate. O să le întind către Tine. O să zâmbesc. O să-mi las capul pe spate şi o să mă scald în slava Ta magnifică.

Apelativul spune totul

Majoritatea istoricilor biblici susţin că tot David a scris şi Psalmul 9. Versetul 10 din acest psalm se referă la Dumnezeu în felul următor: „Cei ce cunosc Numele Tău se încred în Tine." *Tu* cum Îl numeşti pe Dumnezeu? Felul cum I te adresezi sau cum te referi la El ar putea să reflecte profunzimea relaţiei tale cu El. Sau lipsa unei relaţii.

O să vă dau un exemplu. Felul cum mi te adresezi arată clar cât de bine mă cunoşti—sau dacă mă cunoşti ori nu mă cunoşti deloc. Îmi sună telefonul. Răspund. La capătul celălalt al firului eşti tu, şi îmi spui: „Bună ziua, domnule Gress-shuhl. Aş vrea să vă vorbesc despre serviciul nostru de telefonie."

Îţi pot spune din capul locului următorul lucru: e clar că nu mă cunoşti. Nu ştii nici măcar cum se pronunţă numele meu!

Sau un alt exemplu: eu şi soţia mea intrăm într-un restaurant şi eu îi spun chelnerului numele nostru, în timp ce aşteptăm să se elibereze o masă. După câteva minute, acesta strigă în gura mare: „Grow-SHELL, o masă de două persoane!" Chelnerul îmi ştie numele şi ştie să-l pronunţe. Dar ne-am văzut pentru prima oară. Nu ne cunoaştem unul pe celălalt.

Dacă mi te adresezi cu „pastore Craig", probabil că ştii câte ceva despre mine. Ştii cu ce mă ocup, poate că m-ai auzit vorbind, poate ştii cam care sunt subiectele pe care îmi place să le abordez şi mai ştii că sunt genul de om care vorbeşte fără ocolişuri. Dar faptul că faci referire la profesia mea nu înseamnă că mă cunoşti personal.

Sau poate că mă strigi „Craig", caz în care voi presupune, în mod normal, că mă cunoşti chiar mai bine. Prietenii mei îmi spun Craig, cei de care mă simt apropiat.

Însă dacă îmi spui „Groesch", e clar că suntem prieteni de multă vreme. Că am trecut prin multe împreună (şi ai promis să nu divulgi nimic). „Groesch" e un semn că relaţia noastră durează de mai bine de douăzeci de ani.

În fine, apoi vine rândul acelor persoane care deţin dreptul exclusiv la câteva apelative speciale, mult mai intime decât toate celelalte. E vorba de cei şase omuleţi minunaţi, foarte dragi mie, pe care îi las să mi se caţere în poală. Îşi pun mânuţele pe faţa mea şi spun lucruri de genul „Trebuie să te razi", „Eşti cel mai bun" şi „Îmi dai nişte bomboane?". Ei îmi spun „tati" şi mă cunosc mult mai bine chiar şi decât aceia care mă strigă „Groesch". Apelativul folosit indică nivelul de apropiere.

Tu cum Îi spui lui Dumnezeu? Şeful de sus? Tipul de la etaj? Drăgălaşul prunc Isus, în greutate de 4,3 kg? În cazul acesta nu-L cunoşti. Poate că aceste apelative sunt „şmechere" sau amuzante, dar în niciun caz nu sunt intime.

Dacă Îl cunoşti pe Dumnezeu probabil că eşti mult mai direct în adresare, iar cuvintele pe care le foloseşti reflectă o cunoaştere corectă a Lui. Poate că Dumnezeu, în harul Lui, te-a iertat pentru păcatele săvârşite vreme de douăzeci de ani, aşa că, plin de recunoştinţă, Îl numeşti „Mântuitorul". Poate că, atunci când te rogi, Îl numeşti „Vindecătorul",

pentru că ţi-a vindecat inima zdrobită. Poate Îi spui „Mângâietorul", căci ţi-a fost alături în vremuri de suferinţă. Îl poţi numi „Cetăţuia", „Stânca" sau „Puterea" ta. Poate că la un moment dat ai fost încolţit, fără nicio cale de scăpare şi înglodat în datorii, iar El a fost „Cel care poartă de grijă". Dacă eşti femeie, iar bărbatul pe care îl iubeai te-a părăsit, poate că Îl numeşti „Soţ". Atunci când te simţi complet singur, Îi poţi spune „Prieten". Poate că tatăl tău biologic nu a fost niciodată alături de tine, aşa că pentru tine Dumnezeu e „Tatăl".

Tu cum Îi spui lui Dumnezeu? Răspunsul tău s-ar putea să indice cât de bine Îl cunoşti. Sau faptul că nu Îl cunoşti deloc.

Ce-i mai bun de-abia acum urmează

E timpul să fii cinstit cu tine însuţi şi cu Dumnezeu: Îl cunoşti? Dacă da, cât de bine?

Dacă ai admis în mod cinstit că nu-L cunoşti, te înţeleg perfect. Multă vreme am crezut şi eu în Dumnezeu fără să-L cunosc. Acum Îl cunosc. Iar asta mă mistuie. Faptul că Îl cunosc face ca fiecare clipă să conteze.

Eşti tu transformat de Dumnezeu? Eşti alt om datorită Lui? Dacă nu, s-ar putea să fii un creştin ateu. Dumnezeu te iubeşte şi vrea mult să ţi se descopere. Din nefericire, păcatul nostru ne separă de sfinţenia Lui. În mila şi harul Său, Dumnezeu Şi-a trimis Fiul, pe Isus, să devină jertfa perfectă pentru iertarea păcatelor noastre. Isus, neprihănitul Fiu al lui Dumnezeu, S-a făcut păcat pentru noi la cruce. El este „mielul lui Dumnezeu" care a murit în locul nostru. Romani 10:13 spune: „Fiindcă oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit." Cuvântul „oricine" ne include şi pe noi, pe mine şi pe tine.

Dacă nu Îl cunoşti, ai această şansă. Dacă ai fost cândva aproape de El, poţi să te apropii din nou. Nu e greu să ajungi să-L cunoşti şi pentru asta nu trebuie să respecţi un set de reguli. E adevărat, Dumnezeu vrea ascultarea ta, dar mai mult decât atât, vrea inima ta. El spune în repetate rânduri că, dacă Îl vei căuta, Îl vei găsi (Deut. 4:29; Ier. 29:13; Mat. 7:7-8; Fapte 17:27). Şi Îl poţi găsi citind Biblia; El a fost acolo în tot acest timp. Iar când vei începe să-L cauţi, vei descoperi că El aleargă deja spre tine, copilul Lui preaiubit. Încearcă să-L cunoşti şi îngăduie prezenţei Sale să schimbe fiecare aspect al vieţii tale, zi de zi.

Pe măsură ce ajungi să-L cunoşti mai bine, te vei schimba. O relaţie vie şi intimă cu Dumnezeu îţi va da puterea să te vindeci de toate rănile trecutului, să ierţi lucruri care păreau de neiertat şi să schimbi în tine lucruri care păreau de neschimbat. Umblarea cu Dumnezeu va frânge puterea materialismului din viaţa ta şi te va face să trăieşti în schimb o viaţă caracterizată de generozitate. În loc să trăieşti pentru tine şi pentru clipa de faţă, vei trăi pentru Hristos şi pentru veşnicie. Inima ta va bate pentru motivele şi cauzele care Îi stau Lui pe inimă. Îl vei sluji cu devotament ca parte a miresei Lui, biserica. În loc să trăieşti măcinat de teamă şi îngrijorare, vei învăţa ce înseamnă pacea, harul şi încrederea. Odată ce ajungi să-L cunoşti, vei trăi pentru El plin de curaj şi vei împărtăşi cu entuziasm credinţa ta şi celor din jur, tot mai puţin preocupat de ce gândeşte lumea. Vei fi animat de dorinţa arzătoare de a spune şi altora despre El.

Învaţă să-L cunoşti pe Dumnezeu. Cunoscându-L, nu vei mai fi niciodată acelaşi.

CAPITOLUL 2

Când crezi în Dumnezeu, dar ţi-e ruşine de trecutul tău

Când eram în clasa a doua m-am îndrăgostit de o fată mai mare decât mine. Missy, misterioasa mea vecină cu părul blond şi ochi albaştri, era în clasa a treia. O simplă unduire a părului ei îmi făcea inima să bată cu putere. Şi avea toate calităţile. Adică ştia să se caţere în pomi şi să pescuiască raci.

Ori de câte ori mă aflam în preajma ei, îngheţam tot, ca un iaz în toiul iernii.

M-am căznit să o cuceresc pe căile tradiţionale. Prietenul *meu* o descosea pe prietena *ei*, încercând să afle dacă, în ipoteza în care, printr-o întorsătură ciudată a sorţii, s-ar întâmpla ca mie să îmi... mmm... placă de Missy... ei bine, oare ce părere avea ea, prietena: exista vreo şansă ca şi lui Missy să... îi placă de mine? Printr-un sistem de zvonuri tipic şcolăresc, i-am dat de înţeles fără niciun dubiu (dar totodată într-un mod foarte subtil) că, dacă ea ar fi de acord să „iasă cu mine", probabil că şi eu aş fi dispus să „ies cu ea". Indiferent ce însemna asta.

Peste zi îi pândeam fiecare mişcare, iar noaptea visam că o salvez din mâna ticăloşilor de piraţi, dar totul era în zadar. Nici nu se uita la băieţi mai mici decât ea.

Apoi, într-o bună zi, a avut loc evenimentul mult visat. Era o după-

amiază minunată când Missy m-a invitat la ea acasă ca să văd o broască pe care o prinsese. Nu mai speram de-acum să am parte de aventuri cu piraţi sau săruturi, dar cel puţin aveam ocazia să mă bucur de prezenţa ei.

S-a dovedit ulterior că prezenţa ei nu era mediul cel mai prielnic bucuriei. Dimpotrivă, m-a înfiorat de-a dreptul. Arătându-mi-l pe broscoiul Kermit pe care îl ţinea într-o cutie de conservă, Missy m-a întrebat dacă ar fi cazul să îl omoare. Nu mă dădeam în vânt să iau parte la un act de broscocid, dar, punându-mi întrebarea respectivă, Missy mi-a aruncat o privire care îmi dădea de înţeles fără ocolişuri că trebuie să fiu de acord cu ea dacă vreau să vină vreodată cu mine pe corabia piraţilor. Aşa că, îndrăgostit cum eram, am încuviinţat că ar fi bine să omoare broasca.

Missy a aşezat broasca cu burta-i albă în sus în timp ce labele animalului zvâcneau disperate, căutând să se agaţe de ceva. Iar eu am stat şi am privit cum frumoasa mea cea scrântită a zdrobit broasca folosind marginile ruginite şi ascuţite ale cutiei de conservă. Bietul broscoi a deschis larg gura, iar ochii aproape că i-au ieşit din orbite în timpul îndelungatei agonii.

După această întâmplare nu am mai putut niciodată să o privesc pe Missy—şi nici pe mine, de altfel—cu aceiaşi ochi. Conştient că decizia mea a costat-o viaţa pe nefericita broscuţă, am căzut într-o depresie cauzată de sentimente de vinovăţie. După mintea mea de clasa a doua, păcătuisem cumplit. Începând din acel moment, mi s-a părut că viaţa mea s-a întunecat.

Înainte de acea întâmplare tenebroasă, aveam impresia că sunt un copil bun, în esenţă. Sigur, se întâmpla să mai fur gumă de mestecat, să o sâcâi pe soră-mea şi să alerg pe coridoarele şcolii. Dar prin uciderea broaştei încălcasem una din legile nescrise ale universului. Făcusem un lucru rău. Foarte rău. Pentru prima dată în viaţa mea, m-am simţit ruşinat.

Nu avea să fie şi ultima dată.

Ruşinea a fost unul dintre factorii care a contribuit din plin la creştinismul ateu pe care l-am trăit ani buni; este ceea ce li se întâmplă multor oameni. Dacă suntem torturaţi de ruşine în legătură cu faptele şi deciziile noastre, credinţa în Dumnezeu nu are cum să evolueze spre o relaţie de dragoste. Cu timpul, acumulăm o listă atât de lungă de păcate,

încât nu înţelegem cum ar fi posibil ca Dumnezeu să ne ierte. Captivi în lanţurile ruşinii, mulţi creştini atei îşi urăsc trecutul şi pe ei înşişi în egală măsură—şi li se pare că nu există nicio cale de scăpare.

Ca mic ucigaş de broaşte ce eram, am ajuns la concluzia că faptele mele mă definesc ca persoană. Concluzie ce mi s-a consolidat în minte de fiecare dată când am păcătuit în anii care au urmat. Nu doar că făcusem ceva rău, ci *eram* rău în esenţă. Credeam cu sinceritate că, dacă oamenii mi-ar cunoaşte adevărata faţă, nu m-ar plăcea câtuşi de puţin. Iar Dumnezeu nici măcar pe jumătate.

An după an, am continuat să mă ascund în spatele unei măşti construite dintr-o siguranţă de sine artificială, din realizări şi relaţii superficiale. Foarte puţini erau aceia care mă cunoşteau cu adevărat. Nu după mult timp am ajuns să nu mai ştiu nici *eu* cine eram cu adevărat.

Totdeauna vinovăţia e de vină

Ca pastor, am constatat că mulţi oameni se sting încetul cu încetul într-un mormânt secret al ruşinii. Unora le e ruşine de starea lor materială precară, încărcaţi de vinovăţie din pricina cheltuielilor şi datoriilor făcute în mod iresponsabil. Alţii sunt ruşinaţi de păcatele sexuale comise în trecut. Mulţi îşi iau cu ei sentimentele acute de vinovăţie şi în relaţiile ulterioare. Nenumăraţi oameni sunt mutilaţi de ruşinea unor dependenţe secrete. Unii ajung până-ntr-acolo încât, după ce au căzut victime unor abuzuri sexuale, trăiesc cu un sentiment de falsă vinovăţie.

Ruşinea parcurge de regulă un anumit tipar—un ciclu al auto-invinuirilor şi al minciunilor care seceră nenumărate vieţi. Mai întâi, trecem printr-un eveniment profund dureros. Apoi, dăm crezare minciunii că durerea şi eşecul reprezintă însăşi esenţa fiinţei noastre—nu e doar ceva ce am făcut sau ne-au făcut alţii—şi ne umplem de ruşine. În cele din urmă, sentimentul de ruşine ne prinde într-o capcană, făcându-ne să ne gândim că nu ne vom reveni niciodată—şi că de fapt nici nu merităm să ne revenim.

Cu câţiva ani în urmă biserica noastră a creat website-ul www.mysecret.tv, unde oamenii au posibilitatea, păstrându-şi anonimatul, să mărturisească orice lucru şi să le ceară altora să se roage pentru ei. Multe dintre confesiunile cutremurător de sincere înregistrate pe acest site dezvăluie

minciunile cărora oamenii răniţi, prinşi în ciclul ruşinii, le dau crezare.

O fată a scris: „La vârsta de nouă ani am fost violată şi pentru o vreme m-am lăsat implicată în tot felul de legături sexuale cu alţi băieţi. Mi-e ruşine de ceea ce s-a întâmplat; nu am vorbit despre aceasta decât cu două persoane. Ştiu că eram doar un copil, dar încă simt că sunt o fiinţă groaznică. Din cauza celor întâmplate, mă simt murdară şi nu cred că cineva mă va putea iubi vreodată cu adevărat."

Un tânăr a făcut următoarea mărturisire: „Am filmat-o pe sora mea mai mică în timp ce se dezbrăca. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că m-a prins chiar de prima dată. S-a iscat un scandal uriaş şi mă bucur că a fost aşa. Altfel, aş fi putut ajunge rău de tot. N-am mai făcut de atunci aşa ceva, dar mă urăsc pentru fapta mea. Am impresia că mi-am distrus toată familia. Sora mea mă urăşte. Familia mea mă urăşte. Toată lumea mă urăşte. Sunt un monstru."

Atunci când suferinţele din trecut ajung să reprezinte identitatea noastră din prezent înseamnă că ciclul ruşinii a mai făcut o victimă. Asemenea unui copil care îşi rupe întruna crusta de pe rană, mulţi oameni răniţi trăiesc toată viaţa cu rănile nevindecate.

Cum găsim o cale de scăpare

Aş vrea să înţelegeţi că există o cale de scăpare din acest ciclu. Este diferită de la persoană la persoană, dar ea există în fiecare caz, prin harul lui Dumnezeu, oricât de paralizantă şi ireparabilă ar părea ruşinea celui care o resimte.

Dacă permitem ca ruşinea să ne controleze acţiunile, nu putem să Îl cunoaştem pe Dumnezeu, fiindcă nu trăim pentru El. Creştinii atei trăiesc ca şi cum Dumnezeu nu ar exista deoarece, fiind prinşi în ciclul ruşinii, au impresia că El nu există.

Petru, unul din ucenicii lui Isus, a sfărâmat lanţurile ruşinii şi s-a eliberat, chiar dacă lupta a fost îndelungată. Când Isus a profeţit actul de trădare al acestui pescar devenit ucenic, Petru s-a grăbit să nege cu vehemenţă că el se va întoarce vreodată împotriva lui Isus. „Voi sta alături de Tine până la capăt", a insistat el.

Din nefericire, în scurtă vreme evenimentele din viaţa reală i-au contrazis spusele. Cântatul cocoşului i-a adus aminte de protestele sale vehemente, silindu-l să-şi accepte eşecul zdrobitor.

Cu toate astea, Petru a refuzat să dea crezare minciunii că trădarea sa făcea din el un trădător irecuperabil. Zdrobit şi plin de căinţă, Petru a strigat spre Dumnezeu, cerând iertare. După învierea Sa, Isus i-a ascultat rugăciunea disperată. Iertarea şi reabilitarea oferite de Isus i-au insuflat lui Petru o pasiune revigorată, precum şi curajul de a predica un mesaj plin de cutezanţă în ziua Cincizecimii, devenind astfel unul dintre părinţii bisericii creştine. Eşecul său—transformat din tragedie în triumf datorită căinţei lui Petru şi iertării lui Dumnezeu—reprezintă o lecţie de formare a caracterului, care ne arată calea spre victoria împărăţiei.

Eliberare din lanţurile ruşinii

La fel ca Petru, creştinii atei se pot elibera din ciclul ruşinii. Chiar dacă trăim înfrângeri în viaţa personală, Dumnezeu vrea să ne reînnoiască inimile şi minţile şi să ne trimită în lumea largă ca pe nişte lumini strălucind în întuneric. La fel ca Petru, putem şi noi să ne convingem de următorul adevăr: *păcatele noastre nu reprezintă identitatea noastră.* Nici traumele suferite nu sunt totuna cu identitatea noastră.

Suntem de fapt ceea ce spune Dumnezeu că suntem: copiii Lui. Avem şansa iertării. Putem fi schimbaţi. Suntem capabili. Putem fi modelaţi. Şi suntem înconjuraţi de dragostea nemărginită a lui Dumnezeu.

Primul pas pentru învingerea ruşinii este să accepţi ceea ce nu se mai poate schimba. În Vechiul Testament, regele David a sedus-o pe soţia prietenului său, a lăsat-o însărcinată şi s-a folosit de puterea sa pentru a face în aşa fel încât prietenul său să fie ucis pe câmpul de luptă.

Unul din oamenii de încredere ai regelui, Natan, l-a confruntat mai apoi pe David cu păcatul său. Probabil că David a simţit că are toate motivele să dea crezare gândurilor mincinoase insuflate de ruşine. Dar în loc să se lase antrenat într-un ciclu al ruşinii pentru toată viaţa, a scos trecutul la lumină, sperând să găsească o cale de a-l lăsa în urmă. Psalmul 51 redă minunata pocăinţă a regelui decăzut: „Ai milă de mine, Dumnezeule, în bunătatea Ta! După îndurarea Ta cea mare, şterge fărădelegile mele!... Zideşte în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou şi statornic! Nu mă lepăda de la Faţa Ta, şi nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt. Dă-mi iarăşi bucuria mântuirii Tale, şi sprijineşte-mă cu un duh de bunăvoinţă!“ (Ps. 51:1-2, 10-12)

David nu a încercat să pretindă că era nevinovat—era prea cinstit ca să facă aşa ceva. Dar nici nu s-a lăsat prins în capcana vinovăţiei, lucru care i-ar fi furat—şi lui, şi lui Dumnezeu—bucuria unei vieţi răscumpărate şi restaurate. Ştia că nu are cum să schimbe trecutul, dar spera să schimbe viitorul.

Atunci când ne punem nădejdea în promisiunile lui Dumnezeu—în *poruncile* Lui, mai bine zis—nădejdea noastră devine o certitudine.

Chiar înainte să-mi predau viaţa lui Hristos, student fiind, am luat o decizie greşită foarte asemănătoare cu cea a lui David. Mă întâlneam cu o fată creştină foarte drăguţă şi, cum eu nu eram creştin, am cedat în faţa unei tentaţii distructive. Pe vremea aceea eram preşedintele clubului din care făceam parte şi aveam în grija mea un „frate mai mic", un membru mai tânăr al clubului. Şi acesta avea o prietenă cu care avea intenţii serioase. Într-o noapte eram la o petrecere, el era plecat din oraş, iar prietena lui a început să-mi facă avansuri. La început am rezistat, dar după câteva pahare de băutură mi-am trădat atât prietena, cât şi pe fratele meu mai mic. În câteva zile, legătura noastră a fost dată în vileag şi am ajuns, dintr-un lider respectat, un trădător dispreţuit de toţi. Viaţa mea se sfârşise.

Nu vedeam cum ar mai fi cu putinţă ca un om să fie restabilit, după o trădare atât de abjectă. Totuşi, mă temeam—şi îndrăzneam să-mi fac speranţe—suficient de mult pentru viitorul meu încât să las ca păcatul să mă aducă la Dumnezeu, în loc să mă îndepărteze de El. Prin harul lui Dumnezeu, în loc să mă condamn singur la o închisoare a ruşinii, mi-am ridicat ochii spre Dumnezeul vindecării şi al speranţei.

Cu ajutorul unui prieten înţelept mi-am dat seama că, deşi nu puteam şterge cu buretele răul făcut, puteam să procedez în mod corect pe viitor. Încercarea mea de reabilitare a început prin a-mi cere iertare cu toată sinceritatea. Nu am fost surprins să constat că oamenii pe care îi rănisem nu m-au iertat imediat. Dar căinţa mea a fost primul pas în direcţia bună. Şi chiar dacă încercările mele de a atenua suferinţa provocată nu au tămăduit numaidecât relaţiile distruse, ele au contribuit totuşi la declanşarea procesului de vindecare a propriilor mele răni lăuntrice. Cu timpul, datorită puterii restauratoare a lui Hristos, am redevenit prieteni.

Multora le este greu să accepte faptul că trecutul e trecut. Uneori este

extrem de anevoios să îl laşi în urmă, acolo unde îi este locul. Dar până nu vom face lucrul acesta, nu avem cum să ne împăcăm cu prezentul şi să privim cu speranţă spre viitor.

Schimbarea viitorului tău

Odată ce reuşim să acceptăm trecutul aşa cum este, trebuie să îmbrăţişăm ideea că Dumnezeu ne poate schimba viitorul. Chiar dacă ne vom aminti mereu lucrurile întâmplate, e necesar să avem încredere că acestea nu ne definesc în esenţă. Suntem ceea ce spune Dumnezeu că suntem—făpturi noi (2 Cor. 5:17). Atunci când respingem gândurile pe care ni le insuflă ruşinea, putem auzi în sfârşit ce are de zis Dumnezeu despre noi. El lucrează în toate lucrurile spre binele nostru tocmai pentru că Îl iubim şi suntem chemaţi după planul Lui (Rom.8:28).

Rebecca, o voluntară devotată din biserica noastră şi mamă a doi copii, părea să aibă o viaţă fericită, însă ea ascundea un secret întunecat. De ani de zile Rebecca mânca tot ce poftea, după care se ducea la baie pe furiş şi vărsa tot ce mâncase. Ruşinată de această problemă, a reuşit să-şi ascundă cumva boala de toţi cei din jur. Presupunând că fiica ei în vârstă de trei ani nu putea să-şi dea seama ce anume făcea ea, a lăsat-o.o dată pe fetiţă să intre în baie în timp ce se îndeletnicea cu treaba respectivă. Nu şi-a imaginat că fiica ei va începe să o imite, vârându-şi degetul în gât. Privindu-şi fetiţa care tot încerca să reproducă gestul ei, Rebecca şi-a dat seama că era timpul să-şi dea în vileag problema.

Nu o să uit niciodată cum plângea în timp ce a mărturisit totul înaintea câtorva membri ai bisericii. În loc să-i întoarcă spatele, toată lumea—inclusiv soţul ei—s-a grăbit să-i ofere sprijin. Rebecca s-a adresat unui psiholog creştin pentru a primi ajutor şi a început să iasă încetul cu încetul din întunericul suferinţei sale la lumina vindecătoare a lui Hristos. Din fericire, Dumnezeu a transformat un obicei rău într-o lucrare după voia Sa. Astăzi Rebecca îşi recunoaşte în mod deschis problemele din trecut şi a ajutat mai multe femei care trăiau cu acelaşi secret întunecat.

Dacă ai un secret de care te ruşinezi, Dumnezeu poate să facă o minune şi pentru tine. Iar când se întâmplă asta, vei deveni o fiinţă nouă, mai bună decât înainte! Atunci când un os rupt se vindecă, de multe ori devine mai puternic în locul unde a fost fracturat. Tot astfel, Dumnezeu

poate să ia ruşinea greşelilor din trecut şi să redirecţioneze consecinţele acestora aşa încât să contribuie la viitoare biruinţe. Eu mi-am trădat prietenii din facultate. De fapt, îmi înşelam în mod constant prietenele. În adâncul inimii mă întrebam mereu dacă voi fi vreodată în stare să-i rămân fidel femeii cu care mă voi căsători. Prin puterea Lui, Dumnezeu a luat ruşinea trecutului meu, m-a iertat şi m-a făcut mai bun decât înainte. Slăbiciunea mea de odinioară a fost înlocuită cu puterea de a proceda altfel. Fidelitatea faţă de soţia mea, în toate privinţele, reprezintă un aspect important al vieţii mele. Ceea ce fusese mai înainte un sentiment profund al păcatului şi ruşinii, Dumnezeu a schimbat în bine.

El vrea din toată inima să facă la fel şi cu tine.

CAPITOLUL 3

Când crezi în Dumnezeu, dar nu eşti sigur că El te iubeşte

Cu câţiva ani în urmă stăteam la masă cu un om pe care de-abia îl cunoscusem. Dintr-un motiv sau altul, şi-a deschis inima în faţa mea şi mi-a povestit despre problemele prin care trecea căsnicia lui. Când l-am întrebat ce rol joacă Dumnezeu în căsnicia sa, s-a întunecat la faţă şi mi-a retezat-o scurt: „Nu cred în Dumnezeu şi nu am chef să vorbim despre religie."

Nevrând să întind coarda, i-am respectat punctul de vedere şi am continuat să discutăm despre căsnicia lui fără să mai pomenim ceva de Dumnezeu. M-a întrerupt din nou, repetând că el nu credea în Dumnezeu şi nu voia să-l bat la cap cu religia.

M-am oprit încurcat, după care am reluat conversaţia şi mai hotărât să nu amintesc nimic despre Dumnezeu. Pentru a treia oară a izbucnit: „Nu vreau să vorbesc despre Dumnezeu. Nu cred în Dumnezeu."

Atunci mi-am dat seama, în sfârşit, care era adevărul. Omul acesta suferea şi dorea de fapt să vorbească despre Dumnezeu. Cum nu renunţa nicicum la subiect, i-am spus precaut: „Vorbeşte-mi puţin despre acest Dumnezeu în care nu crezi." A fost fericit să-mi satisfacă rugămintea. Mi-a spus că nu credea într-un Dumnezeu mânios care de-abia aşteaptă să-i prindă pe oameni asupra faptei şi căruia Îi place să-i trimită în iad.

De data asta a fost rândul meu să-l întrerup: „Foarte interesant. Nici eu nu cred într-un astfel de Dumnezeu."

A părut derutat. „Dar credeam că eşti pastor."

Întrevăzând oportunitatea, i-am explicat: „Cred într-un Dumnezeu bun, căruia Îi pasă de fiecare dintre noi în parte. Dumnezeul meu a iubit lumea atât de mult, încât a fost dispus să-L trimită pe Fiul Său, pe Isus, ca să moară pentru noi. Cred într-un Dumnezeu care te iubeşte mai mult decât ai putea să-ţi imaginezi."

Omul mi-a aruncat o privire tristă, fiind evident împovărat de o mare suferinţă spirituală. După o clipă mi-a zis: „Aş vrea să cred şi eu în Dumnezeu aşa cum crezi tu."

Cuvintele acestui om sincer au dat glas unei realităţi pe care mulţi dintre noi o experimentează în tăcere, zi de zi. Toată viaţa mea am auzit expresia „Dumnezeu te iubeşte". Am văzut-o scrisă pe abţibilduri, am auzit-o în predici şi în cântecele difuzate pe posturile de radio creştine. Una e să auzi aceste cuvinte cu urechile, şi cu totul altceva să le simţi în inimă.

Asta este rădăcina problemei pentru mulţi creştini atei: credinţa în Dumnezeu nu duce în mod automat la credinţa—şi mă refer la o convingere din adâncul inimii—că Dumnezeu ne iubeşte.

Interesant este faptul că necredinţa noastră nu e legată de neputinţa de a crede că Dumnezeu *poate* să îi iubească sau *îi iubeşte* pe oameni. Nouă, creştinilor atei, ne e uşor să credem că Dumnezeu îi iubeşte pe alţii; ce nu putem să înţelegem este că ne iubeşte *pe noi* sau de ce ar face-o. Ascundem de cei din jur cine suntem cu adevărat, pentru a ne asigura că nu ne vor respinge. Cu atât mai mult ne ascundem de Dumnezeu! *Pur şi simplu nu se poate ca Dumnezeu să iubească pe cineva atât de rău şi de nevrednic ca mine.*

Dragoste nemeritată

Imediat după ce eu şi Amy ne-am căsătorit, am cumpărat o căsuţă ce fusese construită în anul 1910. Din păcate, în toată casa nu existau decât două debarale minuscule, cât să încapă în ele vreo zece cămăşi; nici vorbă să mai rămână loc pentru hainele musafirilor, pentru pompa de desfundat sau depozitarea hranei pentru câine. Din fericire însă, puteam

să depozităm lucruri în beci, un spaţiu care s-a dovedit foarte util—până la prima furtună.

Agentul nostru imobiliar a omis să ne informeze că beciul se inunda de mai multe ori pe an, fapt pe care din păcate l-am constatat într-o bună zi când m-am întors acasă în timpul unei ploi torenţiale. Turna cu găleata. Cam la o oră după ce a început ploaia am sosit şi noi acasă, găsind beciul inundat până la înălţimea de aproape un metru. Puţinele noastre lucruri de valoare erau, spre disperarea noastră, transformate în bureţi.

M-am avântat în apa care îmi ajungea până la brâu. Amy, care stătea şi privea de pe trepte, mi-a amintit că foştii proprietari lăsaseră o pompă de evacuare în beci. O informaţie utilă. Mi-am adus aminte că o văzusem şi eu, aşa că am bâjbâit împrejur până când am găsit-o, în cele din urmă. Cu tot cu cablul electric. (Aţi ghicit deja ce urmează, nu-i aşa?) Uitându-mă în jur după o priză, am observat capătul unui prelungitor atârnat de o grindă, exact deasupra capului meu. Scufundat în apă până la brâu, cu câte un cablu în fiecare mână, m-a fulgerat—interesant joc de cuvinte, nu?—o idee: dacă bag asta în priză foarte, foarte, foarte repede, poate că nu mă curentează.

Am introdus cei doi dinţi de metal ai ştecherului de la cablul pompei în fantele corespunzătoare din ştecherul prelungitorului. În clipa când s-a produs contactul, am trecut în altă dimensiune.

Corpul meu s-a transformat într-o platformă străbătută de miliarde şi miliarde de electroni mititei, într-un canal prin care curentul electric circula nestingherit. Şocul electric puternic mi-a activat anumiţi neuroni situaţi în zona din creier care corespunde limbajului, acolo unde era stocat un cuvânt pe care nu-l mai folosisem de foartă multă vreme—un cuvânt ingrozitor. Câteva milisecunde mai târziu, forţa intensă a curentului electric a împins acel cuvânt în jos, spre gura mea, de unde s-a năpustit vijelios afară. Îmi aduc aminte că mi-am ridicat ochii spre proaspăta mea soţie, care mă privea cu o expresie oripilată. Soţul ei, pastorul, tocmai răcnise cel mai oribil cuvânt din vocabular—cea mai urâtă înjurătură existentă. Pe deasupra, era convinsă că avea să fie şi ultimul cuvânt rostit de mine.

Evident, am supravieţuit acelui incident. Şi pompa a funcţionat. Dar întâmplarea m-a şocat din mai multe puncte de vedere. Cum e posibil ca

din aceeaşi inimă din care ies cuvinte despre despre dragostea şi gloria lui Dumnezeu să iasă asemenea murdării? Şi, mai important, cum ar putea Dumnezeu să iubească pe cineva atât de ticălos ca mine? Poate că te gândeşti: *Asta nu-i nimic!* Şi ai dreptate. Am făcut şi lucruri mult mai rele. Dar asta s-a întâmplat pe vremuri, când eram alt om. Acum eram pastor. Eram proaspăt căsătorit şi căutam încă să-mi dovedesc mie însumi că eram demn de dragostea lui Amy. Şi de a lui Dumnezeu.

M-am supărat pe mine însumi şi m-am îndepărtat de Dumnezeu din cauza păcătoşeniei mele. Iov, omul care a pierdut tot ce avea, a spus: „Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine; dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mi-e scârbă de mine şi mă pocăiesc în ţărână şi cenuşă" (Iov 42:5-6). Ai simţit vreodată lucrul acesta? Cu cât sunt mai aproape de Dumnezeu, cu atât mai mult îmi dau seama cât de rău sunt. Până şi apostolul Pavel—care a scris două treimi din Noul Testament—avea în unele privinţe o părere negativă despre propria persoană. El a scris: „Căci eu sunt cel mai neînsemnat dintre apostoli; nu sunt vrednic să port numele de apostol, fiindcă am prigonit Biserica lui Dumnezeu" (1 Cor. 15:9). Dacă Pavel simţea asta, nu e de mirare că m-am întrebat cum poate Dumnezeu să iubească un om atât de rău ca mine.

Nu numai sentimentul de vinovăţie ne împiedică să credem că Dumnezeu ne iubeşte—uneori avem sentimentul că suntem pur şi simplu prea neînsemnaţi.

Când se uită la ceea ce se întâmplă azi în lume—foamete, secetă, epidemii, SIDA, războaie, sărăcie, trafic cu fiinţe umane, genocid—creştinii atei se întreabă de ce ar iubi Dumnezeu nişte fiinţe atât de neînsemnate cum suntem noi. Pe planetă trăiesc şase miliarde de oameni; cum poate să ne iubească pe toţi? Lucrul acesta pare nu doar improbabil, ci de-a dreptul imposibil; şi cu siguranţă că Dumnezeu are chestiuni mult mai serioase de rezolvat.

Se pare că mulţi eroi ai Bibliei s-au confruntat cu astfel de sentimente de neîncredere în propria valoare. Când Dumnezeu i-a cerut lui Moise să scoată poporul evreu din robie, acesta a răspuns: „Cine sunt eu, ca să mă duc la Faraon şi să scot din Egipt pe copiii lui Israel?" (Exod 3:11). Regele David, care a fost descris ca fiind un om după inima lui Dumnezeu, a pus exact aceeaşi întrebare: „Căci ce sunt eu, şi ce este

poporul meu, ca să putem să-Ţi aducem daruri de bunăvoie?" (1 Cron. 29:14). Atunci când un înger al Domnului l-a încurajat pe Ghedeon să îi atace pe madianiţi, el şi-a prezentat numaidecât biografia nu prea impresionantă pentru a dovedi că nu se ridica la înălţimea sarcinii acordate. Iată cum s-a exprimat timidul luptător: „Rogu-te, domnul meu, cu ce să izbăvesc pe Israel? Iată că familia mea este cea mai săracă din Manase, şi eu sunt cel mai mic din casa tatălui meu" (Jud. 6:15).

Mesajul pe care vor să-l transmită aceste istorisiri este că, dacă avem impresia că nu suntem suficient de buni sau de valoroşi încât să fim iubiţi de Dumnezeu, ei bine, ne aflăm în compania unor personaje cât se poate de onorabile, care au simţit la fel.

În ce mă priveşte, nu am fost în stare să pricep cum poate Dumnezeu să iubească atâţia oameni în egală măsură, până când mi s-a născut cel de-al doilea copil. În 1994 s-a născut Catie, fiica noastră cea mai mare. Din clipa în care mi-a zâmbit pentru prima oară, Catie m-a cucerit cu desăvârşire—clasica poveste despre tată şi fiică. Când am aflat că urma să mai avem o fiică, îmi aduc aminte că m-am întrebat: „Cum am putea să o iubim la fel de mult ca pe prima?" Mi se părea imposibil. Apoi a venit pe lume Mandy. Ea este opusul lui Catie în multe privinţe, dar cu toate astea am simţit o mare dragoste în inimă. O iubesc la fel de mult, deşi într-un fel unic, individual. Trei ani mai târziu, s-a născut Anna. Din nou, am descoperit în inima mea un nou rezervor de dragoste pe care habar nu aveam că îl am. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu Sam, apoi cu Stephen şi, în fine, cu Joy. Dumnezeu ne-a dăruit şase copii foarte diferiţi unul de celălalt. Îi iubesc pe toţi în mod egal, dar pe fiecare în chip unic, individual.

Aşa ne iubeşte Dumnezeu pe noi. Tu eşti unul dintre copiii Lui. Te iubeşte la nebunie. Nimic din ce ai face tu nu L-ar determina să te iubească mai mult. De asemenea, nimic nu L-ar face să te iubească mai puţin. Dragostea nu este un sentiment care izvorăşte din Dumnezeu. Este însăşi esenţa lui Dumnezeu. Datorită naturii Sale, Dumnezeu te iubeşte. Punct.

Dragoste de sus

Creştinii atei cred în Dumnezeu, ba cred chiar şi că Dumnezeu îi iubeşte pe oameni, dar numai pe alţi oameni, care sunt mai puţin păcătoşi sau mai valoroşi.

Pentru a scăpa o dată pentru totdeauna de acest sentiment, trebuie să înţelegem cine este Dumnezeu. Potrivit lui 1 Ioan 4:8, Dumnezeu este dragoste. Asta înseamnă că El nu alege sau selectează pe cine să iubească—nu poate să facă asta! Dumnezeu este dragoste şi noi suntem iubiţi, fiecare dintre cei şase miliarde de păcătoşi nevrednici de pe glob.

Acest adevăr schimbă totul.

Cât de ciudat! Cât de contrar tuturor aşteptărilor şi lucrurilor pe care am învăţat să le credem, de-a lungul vieţii, despre noi şi despre Dumnezeu. Dar iată ceva şi mai ciudat: Dumnezeu ne-a iubit primul. Înainte ca noi să fim măcar conştienţi de existenţa lui Dumnezeu, El ne iubea deja. Romani 5:8 descrie această dragoste activă: „Dar Dumnezeu Îşi arată dragostea faţă de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoşi, Hristos a murit pentru noi". Gândiţi-vă la Psalmul 139, unde ni se spune că Dumnezeu ne-a iubit încă de pe vremea când ne aflam în pântecele mamelor noastre. Gândiţi-vă la Fiul Risipitor, care se întorcea acasă acoperit de ruşine, pentru ca, ridicându-şi ochii, să-şi zărească tatăl venind în fugă în întâmpinarea lui, cu toată dragostea (Luca 15:20).

Un prieten al meu a alcătuit o listă cu toţi oamenii iubiţi de Dumnezeu, în ordine alfabetică. Dumnezeu iubeşte artiştii, astronauţii şi astronomii. Îi iubeşte pe cei care cântă la acordeon, pe activiştii pentru drepturile animalelor, pe aviatori. De asemenea, îi iubeşte pe atleţi, pe acrobaţi şi pe avocaţi—în ciuda onorariilor astronomice. Dumnezeu îi iubeşte pe locuitorii din Alabama, Alaska, Africa şi Albania. Îi iubeşte pe cei alienaţi mental, pe cei ambiţioşi, pe cei autoritari şi pe cei antisociali.

Să trecem la litera B. Dumnezeu iubeşte bebeluşii, băieţii, bancherii şi bandiţii. Iubeşte balerinele, pe cei care citesc Biblia, biologii, birocraţii—chiar şi pe cei mai dificili dintre ei. Iubeşte bibliotecarii, burlacii, botaniştii, pe cei de la BBC, blondele, brunetele şi boschetarii.

De asemenea, iubeşte bătrânii, băgăreţii şi bâlbâiţii. Îi iubeşte pe bucătari, pe barmani, pe biciclişti şi pe baptişti.

În concluzie, noi nu putem face nimic ca să câştigăm dragostea lui

Dumnezeu. Suntem deja iubiţi şi vom fi întotdeauna, pentru simplul fapt că Dumnezeu ne-a creat şi El Îşi iubeşte fiecare creaţie în parte. Nimic din ceea ce facem nu poate să-L determine să ne iubească mai mult, la fel cum nimic din ceea ce facem nu poate diminua dragostea Lui faţă de noi.

Învăluiţi în dragoste

Dacă ţi s-a întâmplat vreodată să te simţi departe de Dumnezeu pentru că ai păcătuit, află că nu eşti singurul. Dar nu uita adevărul din 1 Petru 4:8: „...dragostea acoperă o sumedenie de păcate." Indiferent care este păcatul tău, dragostea şi iertarea lui Dumnezeu sunt mai mari decât orice păcat, oricât de grav ar fi el.

Când vom înţelege în sfârşit că Dumnezeu chiar ne iubeşte, totul se va schimba. Faptul că suntem iubiţi va deschide uşa inimii noastre, dând la o parte lacătele şi zăvoarele care ne ţineau izolaţi şi singuri.

Într-o seară, pe vremea când eram la facultate, stăteam de vorbă cu un nou prieten care şi-a deschis inima fără rezerve în faţa mea. Cum înainte de a descoperi dragostea lui Dumnezeu obişnuiam să umblu prin baruri, m-am decis să îmi reiau obiceiul, de data asta ca să le împărtăşesc şi celor de acolo dragostea Lui. Am constatat că, atunci când sunt beţi, oamenilor chiar *le place* să discute despre Dumnezeu. Şi mă iubesc cu toţii. Mereu bolborosesc ceva de genul „Te iubesc, omule".

Într-una din seri stăteam la bar, bând apă şi stând de vorbă cu un tip care trăsese cam mult la măsea. În ciuda faptului că era băut, purtam o discuţie foarte profundă pe teme spirituale. La un moment dat m-a întrebat dacă nu vreau să ieşim afară, ca să putem discuta fără a fi nevoiţi să strigăm ca să acoperim gălăgia din jur. Când am ieşit afară, în stradă, am dat peste un predicator în are liber care gesticula energic şi striga de pe platforma unei remorci. *Ce bun e Dumnezeu!* m-am gândit. *Mi-a trimis întăriri.*

Din nefericire, predicatorul cu pricina nu era de aceeaşi părere. A întins spre mine un deget osos, mi-a strigat: „Tinere, o să mergi în iad!" şi a început să mă împroaşte cu învinuiri. Amicul meu cel turmentat, într-un acces de devotament faţă de mine, nu a mai putut să suporte. Înfierbântat de alcool, ca şi de afecţiunea pe care mi-o purta, proaspătul meu amic a sărit în remorcă, s-a năpustit asupra omului lui Dumnezeu

şi i-a prins capul sub braţ, într-o încleştare aprigă. În clipa aceea au ieşit la iveală reflexele mele de panteră. Instinctiv am sărit între ei şi i-am despărţit. (Numeroşii ani de karate în faţa oglinzii îşi dovedeau, în sfârşit, utilitatea.)

Asemenea unui foc de artificii, emoţiile amicului meu cel furios şi beat au explodat în toate direcţiile. Într-o combinaţie neobişnuite de mânie, durere, dezamăgire şi dezgust, el a dat frâu liber unui adevărat şuvoi de suferinţă spirituală. „Vezi? Dumnezeu nu mă iubeşte. Nu are cum să mă iubească! Nu sunt destul de bun. Tu, în schimb, eşti bun. Dacă predicatorul ăsta crede că tu mergi în iad, eu unul merg în iad mai mult ca sigur. Dumnezeu n-ar putea iubi niciodată un om atât de rău ca mine!"

Îl înţelegeam perfect. La fel simţisem şi eu până nu demult. Am încercat să-l conving de dragostea lui Dumnezeu. I-am citat versete din Scriptură, i-am spus povestioare, m-am oferit chiar să mă rog pentru el. S-a împotrivit cu hotărâre tuturor eforturilor mele. În cele din urmă, am simţit că Dumnezeu mă îndemna să încerc o altfel de abordare.

„Dumnezeu nu mă iubeşte! Am fost prea rău!" a spus el din nou, printre lacrimi.

Am clătinat din cap cu înţelegere. „Da, probabil că aşa e."

S-a oprit surprins, iar în ochi i s-a aprins o sclipire de luciditate. În mod vizibil luat pe nepregătite, a strigat, „Cum?"

Am continuat, „Păi, vreau să spun că s-ar putea să ai dreptate. Dumnezeu îi iubeşte pe toţi ceilalţi, dar probabil nu şi pe tine."

Amicul meu turmentat a bâiguit: „Păi... s-ar putea să mă iubească şi pe mine!"

Un mic progres. Pe măsură ce continuam să pledez împotriva dragostei lui Dumnezeu, el a început să susţină tot mai înfocat contrariul. Acolo pe stradă, în faţa barului, omul acela ameţit şi ajuns la capătul puterilor s-a convins pe sine însuşi de dragostea necondiţionată a lui Dumnezeu şi s-a condus pe el însuşi la Hristos. (Trebuie să fac aici o precizare importantă: aceasta nu este o metodă pe care o recomand. Dacă eşti pastor şi spui congregaţiei din care faci parte că e cu neputinţă ca Dumnezeu să iubească o asemenea adunătură de păcătoşi dezgustători, nu îţi pot garanta un asemenea deznodământ fericit.)

Dumnezeu este dragoste şi fiecare dintre noi are parte de dragostea Lui

în orice moment al vieţii. Dragostea lui Dumnezeu nu e ca jocul pe care îl jucau sora mea şi prietenele ei de la liceu, când era vorba de vreun băiat de care le plăcea. Smulgeau o margaretă şi începeau să-i rupă petalele. „Mă iubeşte. Nu mă iubeşte. Mă iubeşte. Nu mă iubeşte."

Atunci când avem o zi bună la serviciu, spunem: „Dumnezeu mă iubeşte." Dacă se întâmplă însă ceva care ne enervează, spunem: „Dumnezeu nu mă iubeşte." Am ajutat un om aflat la nevoie. Mă iubeşte. Am stat cu mâinile-n sân şi nu l-am ajutat. Nu mă iubeşte. Am luat notă mare la examenul de chimie. Mă iubeşte. Am chiulit de la ora de spaniolă ca să fac baie în piscină. Nu mă iubeşte.

Dumnezeu are numai margarete cu o singură petală în grădina dragostei Sale. (Ştiu că e o imagine ciudată, dar vă rog să fiţi indulgenţi cu mine.) Dumnezeu iubeşte pentru că El... este... dragoste. În noaptea aceea, în faţa barului, prietenul meu a înţeles pentru prima dată că, deşi făcuse nenumărate greşeli, Dumnezeu tot îl iubea.

Evaluarea dragostei

Dragostea lui Dumnezeu nu numai că acoperă greşelile noastre—ea ne face şi să avem însemnătate. Chiar şi într-o lume în care există atât de mulţi oameni şi atât de multe probleme, fiecare dintre noi este iubit de Dumnezeu, într-un mod diferit—şi superior—faţă de felul cum iubim noi, oamenii.

Viaţa ne-a învăţat pe mulţi dintre noi să credem că dragostea este un lucru temporar şi condiţionat. E ca povestea aceea cu fata care i-a dăruit prietenului ei o poză de-a sa, înrămată. Pe verso i-a scris următoarele cuvinte: „Te iubesc mai mult decât îmi iubesc viaţa. Sunt a ta pentru vecie. Cu dragoste eternă, Ashley." Angajamentul ei necondiţionat mai conţinea o precizare, în încheiere: „P.S. Dacă va fi să ne despărţim vreodată, vreau să-mi dai înapoi această fotografie—este singura pe care o am."

Conceptul acesta al dragostei temporare se prelungeşte şi în anii maturităţii. Chiar săptămâna trecută am stat de vorbă cu un cuplu ce avea trei copii mari. Aceştia plecaseră la facultate şi cei doi părinţi s-au trezit dintr-o dată singuri şi derutaţi. Soţia mi-a spus, cu oboseală în glas, de faţă cu cel care îi fusese soţ vreme de douăzeci şi opt de ani: „Pur şi simplu nu îl mai iubesc."

Dragostea lui Dumnezeu este diferită. Este permanentă şi neschimbătoare. Ieremia 31:3 o descrie după cum urmează: Dumnezeu spune: „Te iubesc cu o iubire veşnică; de aceea îţi păstrez bunătatea Mea!" Dacă cei din jur azi te iubesc şi mâine te părăsesc, dragostea lui Dumnezeu nu se schimbă niciodată. Din acest motiv, vei fi întotdeauna o fiinţă preţioasă, însemnată.

Pavel scrie în Romani 8:38-39: „Căci sunt bine încredinţat că nici moartea, nici viaţa, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălţimea, nici adâncimea, şi nicio altă făptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru." Descrierea lui Pavel este atotcuprinzătoare—nimic nu ne poate despărţi de dragostea lui Dumnezeu.

În Luca 15, Îl vedem pe Isus petrecându-Şi timpul în tovărăşia vameşilor şi a păcătoşilor, fapt care i-a deranjat teribil pe fariseii cei făţarnici. Ca să-i facă să priceapă de ce a ales să Se împrietenească cu aceşti oameni, Isus le-a istorisit trei povestiri tulburătoare menite să ilustreze dragostea lui Dumnezeu.

Prima parabolă se referă la un păstor care avea o sută de oi şi le iubea pe toate. Atunci când una dintre ele s-a rătăcit, păstorul le-a lăsat pe celelalte nouăzeci şi nouă ca să meargă în căutarea celei rătăcite.

Următoarea parabolă este despre o văduvă care avea zece monede preţioase. Când a pierdut-o pe una dintre ele, a scotocit pretutindeni şi a întors casa cu susul în jos până a găsit-o.

Ultima parabolă vorbeşte despre un tată care avea doi fii. Unul dintre aceştia a plecat de acasă, iar tatăl l-a aşteptat zi de zi să se întoarcă.

Elementul comun al acestor povestiri este faptul că, atunci când eroul parabolei găseşte lucrul pe care îl căuta, dă o mare petrecere, în semn de bucurie. De asemenea, dă de ştire tuturor prietenilor, vecinilor şi celor dragi: „L-am găsit pe cel ce s-a pierdut!"

Şi ştii ceva? Tu eşti acela! Dumnezeu te iubeşte atât de mult, încât întoarce totul cu susu-n jos ca să te găsească. Dă la o parte toată mobila şi face covoarele sul ca să ajungă la tine. Dumnezeu veghează zi şi noapte, aşteptând ca tu să te întorci acasă şi, atunci când eşti doar un punct la orizont, El aleargă deja în întâmpinarea ta, cu braţele întinse şi cu un zâmbet larg de bucurie luminându-I faţa.

Îndrăzneşte să îţi însuşeşti personal adevărul din Ioan 3:16: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu pe [pune numele tău aici], că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică."

De ce să te iubească Dumnezeu? Pentru că aceasta este însăşi esenţa Lui: El este dragoste.

Şi din acest motiv noi suntem preaiubiţii Săi.

CAPITOLUL 4

Când crezi în Dumnezeu, dar nu crezi în puterea rugăciunii

Un pastor se ruga odată ca Dumnezeu să închidă barul din vecinătatea bisericii. Întreaga biserică s-a reunit pentru o seară de rugăciune, cerându-I lui Dumnezeu să cureţe cartierul de ticăloşiile ce se petreceau în barul cu pricina. Câteva săptămâni mai târziu, un trăznet a lovit barul, care a ars complet.

Auzind de campania de rugăciune a bisericii, proprietarul barului a intentat numaidecât un proces împotriva acesteia. Când a sosit ziua să se prezinte în faţa instanţei de judecată, individul a susţinut cu vehemenţă că Dumnezeu îi trăznise barul din cauza rugăciunilor membrilor bisericii. Pastorul a ripostat admiţând că se rugaseră, dar a afirmat că niciunul dintre membrii congregaţiei nu se aşteptase, de fapt, să se întâmple ceva.

Judecătorul s-a lăsat pe spate, pe spătarul scaunului, cu o expresie deopotrivă uimită şi amuzată. În cele din urmă a spus: „Nu-mi vine să cred ce aud. Am în faţa mea un proprietar de bar care crede în puterea rugăciunii şi un pastor care nu crede."

Adevărul este că unii creştini atei cred în Dumnezeu, dar nu cred în rugăciune. Poate că pretind lucrul acesta, dar faptele lor îi contrazic. Unii se roagă foarte rar şi, atunci când o fac, nu se aşteaptă la vreun răspuns.

Ani în şir am fost şi eu la fel.

Pericolele rugăciunii

Mărturisirea mea poate că vă surprinde, având în vedere că sunt pastor, dar adevărul este că nu m-am priceput niciodată să mă rog. Rugăciunea m-a intimidat întotdeauna, iar întâlnirile de rugăciune se situau pentru mine doar puţin deasupra curăţării fosei septice, pe lista celor mai neplăcute responsabilităţi. Aversiunea mea faţă de adunările de rugăciune îşi avea originea în anii facultăţii.

Colegului meu de cameră, Todd, îi plăcea la nebunie să se roage... şi iar să se roage... şi iar să se roage. Pentru el, cu cât era mai lungă rugăciunea, cu atât mai bine.

De mai multe ori pe săptămână, Todd invita oameni care să ia parte la serile lui de rugăciune scandalos de lungi. Toţi cei care Îl iubeau pe Dumnezeu cu adevărat veneau, desigur, pe când ceilalţi se ţineau la distanţă. Eu eram prins la mijloc: Îi iubeam pe Dumnezeu, dar mă scoteau din sărite serile acelea de rugăciune tip maraton. De fiecare dată, credincioşii se aşezau turceşte pe covor, în cerc, şi se rugau. Ore în şir. Uneori eram atât de plictisit, încât aţipeam de-a dreptul. (Bine că aveam puse deoparte atâtea amin-uri de pe vremea copilăriei.)

Cei care participau la rugăciune erau oameni de treabă, dar chestia aceea cu ţinutul de mână mă călca pe nervi. Pe măsură ce rugăciunile şi cererile căpătau avânt, iar atmosfera se încingea, unii dintre luptătorii spirituali îşi manifestau ardoarea printr-o strânsoare mai puternică a mâinii—*Amin, Doamne!*—şi mai puternică—*Aleluia!*—strânsoarea devenea ca de fier. De multe ori, mâna *mea* era cea care avea de suferit, iar dacă se întâmpla să uit să îmi scot în prealabil inelul de aur, acesta îmi zdrobea degetele învecinate, în care se întipăreau urme adânci. (Şi tu te-ai plânge dacă ai fi fost în locul meu.) Odată l-am rugat pe un individ să nu mă mai strângă atât de tare, iar el mi-a răspuns că şi Isus a suferit pentru mine, aşa că să nu mă mai plâng.

Strângerea mâinii mă deranja foarte tare, dar nu la fel de tare ca transpiraţia. Mă refer la acei participanţi care asudau din abundenţă. E oarecum nefiresc să Îl cauţi pe Dumnezeu în timp ce ţii o mână lipicioasă, care îţi scapă printre degete asemenea unui peşte alunecos.

Înţelegeţi aşadar de ce nu m-am dat niciodată în vânt după rugăciune. M-am simţit mereu stingherit ca să mă rog cu voce tare. Aveam impresia

că rugăciunile mele nu sunt suficient de lungi, de elocvente sau de impresionante. În timp ce rugăciunea anumitor persoane—cum era Todd, colegul meu de cameră—curge uşor şi coerent, rugăciunea mea seamănă cu a unui elev de clasa întâi care se roagă pentru hamsterul său bolnav. Sau, ca să mă exprim altfel, dacă rugăciunea ar fi un sport şi s-ar alege echipele, cred că eu aş fi ultimul ales drept coechipier.

De ce să mă rog?

Sunt convins că nu sunt singurul om care nu se dădea în vânt după rugăciune. Mulţi creştini atei au o mulţime de motive ca să *nu* se roage, începând de la afirmaţia că nu se pricep la asta, până la adevărul că se plictisesc rugându-se; de la afirmaţia că nu doresc să-L deranjeze pe Dumnezeu cu cererile lor mărunte, până la adevărul că nu cred, de fapt, că rugăciunile lor pot schimba ceva.

Deşi toate acestea par nişte obstacole imense şi de netrecut, în realitate ele pot fi depăşite. În ce mă priveşte, m-am confruntat personal cu fiecare dintre aceste obstacole auto-impuse în calea rugăciunii. Şi, pas cu pas, Dumnezeu mi-a schimbat, cu timpul, inima şi atitudinea faţă de rugăciune. În loc să o mai văd ca pe un ritual de cele mai multe ori plictisitor şi deseori inutil, rugăciunea a devenit temelia tuturor acţiunilor mele. La fel se poate întâmpla şi cu tine.

Dacă nu ai ajuns încă în punctul acela, nu te îngrijora. Trebuie să începi de undeva. Mulţi dintre noi ne temem că nu suntem îndeajuns de buni, de elocvenţi sau de înflăcăraţi. În loc să încercăm şi să dăm greş, preferăm să nu încercăm deloc. Uităm că Dumnezeu iubeşte rugăciunile oamenilor imperfecţi, care ştiu că au greşit, care ştiu că prin ei înşişi nu au nicio putere şi îşi întind mâinile spre Dumnezeu, conştienţi că au nevoie de El.

Alteori rugăciunea pur şi simplu ne plictiseşte. Mintea ne fuge în altă parte. Mi se întâmplă ca, în mijlocul unei discuţii cu însuşi Creatorul universului, să îmi aduc aminte că nu m-am ras pe ceafă de mai bine de o săptămână sau că am rămas fără hârtie igienică. Odată ce atenţia mi-a fost distrasă sau m-am plictisit, mă simt atât de vinovat încât nici nu mai vreau să mă rog mai departe.

Sunt de acord că atunci când rugăciunea devine un ritual sec, lipsit

de semnificaţie, ca *este* într-adevăr plictisitoare. Dar dacă îţi aminteşti cu cine stai de vorbă—când îţi dai seama de faptul că Dumnezeul universului Se bucură sincer să te audă—adevărul acesta e suficient ca să îţi schimbe atitudinea faţă de rugăciune. Concentrează-te asupra lui Dumnezeu în loc să te concentrezi asupra ta. E primul pas spre o viaţă de rugăciune înviorătoare şi entuziastă. Chiar veselă, aş spune. Atunci rugăciunea e ca şi cum ai sta de vorbă cu un prieten apropiat căruia poţi să-i mărturiseşti tot ce ai pe inimă, toate temerile şi toate visurile tale. Atunci, dintr-o dată, în locul unui monolog, rugăciunea devine un dialog plin de viaţă cu Tatăl.

O altă scuză pentru evitarea rugăciunii—şi totodată principalul impediment pentru creştinii atei—este faptul că nu suntem convinşi că rugăciunile noastre vor avea vreun efect. Am mai încercat să ne rugăm şi în trecut şi, aparent, nu s-a întâmplat nimic. După mai multe tentative nereuşite, am ajuns la concluzia că rugăciunea este inutilă, în cel mai bun caz şi, în cel mai rău, o pierdere de vreme.

Dar adevărul e că Dumnezeu este mişcat de rugăciunile tale. Dacă te rogi şi Dumnezeu îţi răspunde în mod specific la rugăciuni, nu vei mai fi niciodată acelaşi. Ştiu că aşa li s-a întâmplat şi copiilor mei după ce Dumnezeu a făcut ceea ce a făcut. Ani în şir m-au rugat să le iau un căţel. Convins până la urmă de mutriţele lor adorabile şi de vocile rugătoare, am fost de acord ca, dacă Dumnezeu voia să ne luăm căţel, să ne scoată în cale câinele potrivit pe care să-l adoptăm. În seara aceea toţi cei şase copii ai mei s-au rugat pentru câinele perfect. În ziua următoare, când m-am întors acasă (locuiam undeva la ţară), copiii ţopăiau de bucurie, în culmea fericirii. Cineva abandonase un căţeluş undeva în apropiere, iar acesta venise singur la noi acasă. Dumnezeu auzise rugăciunile câtorva copii pentru ceva atât de neînsemnat cum e un căţel. (Azi căţelul a ajuns un câine mare şi frumos care mi-a ros recent mobilierul de grădină.)

Roagă-te pentru orice lucru care te apasă. Dacă afli că bunicul tău are cancer, roagă-te ca Dumnezeu să-l vindece. Dacă şeful tău te calcă pe nervi, vorbeşte cu Dumnezeu despre el. Dacă ai dureri de cap, spune-I lui Dumnezeu când te doare. Dacă ai probleme în căsnicie, cere-I ajutor Lui. Dacă te bate gândul să-ţi iei o maşină nouă, cere-I lui Dumnezeu înţelepciune. Înainte de a semna un contract, roagă-L să te călăuzească.

Iar dacă nu vrei să îţi iei câine, nu-i lăsa pe copii să se roage.

Dar chiar şi atunci când nu vezi rezultatele concrete ale rugăciunilor tale, tot vei simţi din ce în ce mai mult prezenţa iubitoare a lui Dumnezeu, pe măsură ce ajungi să Îl cunoşti îndeaproape. Personal am învăţat că, indiferent dacă rugăciunea ta sinceră Îl influenţează sau nu pe Dumnezeu în acţiunile Sale, ea va schimba cu siguranţă atitudinea ta sau modul tău de a vedea lucrurile. Rugăciunea îţi reaminteşte că nu tu ai controlul asupra situaţiei şi te ţine aproape de Cel ce controlează toate lucrurile.

O comunicare sinceră

Cea mai bună definiţie pe care aş putea să o dau rugăciunii e simplă: rugăciunea înseamnă să comunici cu Dumnezeu. Acest concept simplu ne ajută să ne simţim mai în largul nostru, mai ales pentru că ne ajută să înţelegem că această comunicare presupune mai mult decât să vorbim, pur şi simplu. Noi comunicăm prin muzică, prin limbajul trupului, prin sculptură, pictură, expresia feţei, dans şi scris—ba chiar până şi prin croşetat! Fiecare din noi are propriile sale limbaje preferate de comunicare, iar Dumnezeu le vorbeşte fluent pe toate. Aşa că, chiar dacă vorbitul nu este punctul tău forte, poţi totuşi să te rogi.

Indiferent dacă ne rugăm vorbind sau apelând la alt mijloc de comunicare, rugăciunea care Îi place Dumnezeu cel mai mult este aceea naturală, directă şi simplă. Una dintre calităţile fundamentale ale unei comunicări eficiente este sinceritatea absolută. Dumnezeu detestă să purtăm o mască în timpul rugăciunii, care devine astfel o prefăcătorie. Iată care sunt instrucţiunile lui Isus: „Când vă rugaţi, nu fiţi ca făţarnicii, cărora le place să se roage stând în picioare în sinagogi şi la colţurile uliţelor, pentru ca să fie văzuţi de alţi oameni. Adevărat vă spun, că şi-au luat răsplata... Când vă rugaţi, să nu bolborosiţi aceleaşi vorbe, ca păgânii, cărora li se pare că, dacă spun o mulţime de vorbe, vor fi ascultaţi."

Rugăciunile oamenilor evlavioşi din Scriptură sunt exemple de sinceritate absolută. Când le era frică, Îi mărturiseau lui Dumnezeu temerile lor. Când se îndoiau, îşi recunoşteau deschis îndoielile înaintea lui Dumnezeu. Când erau mânioşi, dădeau glas mâniei. Sub domnia necălosului rege Iehoiachim, poporul lui Iuda a decăzut rapid din cauza

nedreptăţii, imoralităţii şi violenţei acelor vremuri. Profetul Habacuc era convins că Dumnezeu nu făcea ceea ce ar fi trebuit să facă şi a strigat către El: „Până când voi striga către Tine, Doamne, fără s-asculţi? Până când mă voi tângui Ţie, fără să dai ajutor? Pentru ce mă laşi să văd nelegiuirea, şi Te uiţi la nedreptate?“ (Hab. 1:2-3). Iată ce înseamnă o rugăciune sinceră. Habacuc nu a fost singurul care I-a vorbit sincer lui Dumnezeu. Moise, Ghedeon şi Ilie l-au luat, la rândul lor, la întrebări pe Dumnezeu. Iov chiar a blestemat ziua în care Dumnezeu l-a făcut şi a spus: „M-am dezgustat de viaţă! Voi da drum slobod plângerii mele, voi vorbi în amărăciunea sufletului meu“ (Iov 10:1). Isus nu a dezaprobat niciodată rugăciunile care erau sincere, ci numai pe acelea lungi, rostite doar de ochii lumii.

Ca părinte, aş prefera, fără îndoială, ca micuţii mei să-mi sară în braţe şi să-mi spună direct: „Tati, mi-e frică de întuneric. Vrei să stai cu mine?“ Imaginaţi-vă acum că acel copilaş mi se adresează în felul următor: „Măreţ şi Atotputernic Tată al Familiei, îţi implor prezenţa. Mărite Susţinător prin a cărui bunătate am toate cele de trebuinţă, oferă-mi însoţirea ta de-a lungul ceasurilor nopţii, căci temeri surde mă împresoară—da, până când primele raze ale dimineţii îmi vor lumina inima, umplând-o de nădejde.“

Ciudată imagine. Dar ea reflectă cu acurateţe modul în care mulţi dintre noi se roagă, sau cred că trebuie să se roage, Tatălui nostru ceresc.

O comunicare permanentă

Cei mai mulţi dintre noi avem un prieten bun cu care discutăm sincer, fără ascunzişuri—şi des. Oare am fi mulţumiţi dacă am sta la taclale cu cel mai bun prieten doar o dată la câţiva ani? Dumnezeu vrea să comunice cu noi tot timpul. 1 Tesaloniceni 5:17-18 ne spune: „Rugaţi-vă neîncetat… căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, cu privire la voi.“ Cu cât petrecem mai mult timp în rugăciune, cu atât ne putem raporta mai bine la Dumnezeu în orice moment. Ani în şir am simţit că timpul meu de rugăciune nu e suficient de lung. Cu toate astea, porunca lui Dumnezeu de a ne ruga „neîncetat“ nu înseamnă neapărat să ne rugăm îndelung, ci să ne rugăm mai des.

Sunt oameni care preferă să se roage ore în şir, fără întrerupere. În ce

mă priveşte, prefer rugăciunile scurte şi concentrate, asemănătoare unor săgeţi. Când văd un om în nevoie, mă rog numaidecât. Când am de luat o decizie dificilă, înalţ spre Dumnezeu o rugăciune-fulger, cerându-I ajutorul. Când cineva îmi cere să mă rog pentru el, decât să îi promit că o s-o fac şi apoi să uit, prefer să mă rog pe loc. Cu cât ne rugăm mai des, cu atât mai mult vom percepe prezenţa lui Dumnezeu în viaţa noastră de zi cu zi.

În viaţa mea de rugăciune îmi place să mă călăuzesc după moto-ul „roagă-te până când vezi că se întâmplă ceva". Văduva cea perseverentă din Luca 18 nu a contenit să se întoarcă la judecător până când acesta i-a dat ceea ce îi ceruse. Ana, care îşi dorea un copil mai mult decât orice altceva, s-a rugat Domnului fără încetare. În 1 Samuel 1:12-13 citim: „Fiindcă ea stătea multă vreme în rugăciune, înaintea Domnului, Eli se uita cu băgare de seamă la gura ei. Ana vorbea în inima ei, şi numai buzele şi le mişca, dar nu i se auzea glasul."

Un drum cu două sensuri

Cu toţii avem nevoie vitală de călăuzirea lui Dumnezeu, de autoritatea şi de sprijinul Lui. Avem nevoie să Îl auzim. Pe măsură ce ne rugăm tot mai des, iar comunicarea noastră cu Dumnezeu devine parte a rutinei zilnice, începem să ne dăm seama că această comunicare este întotdeauna cu două sensuri. Adesea, rugăciunile sincere ne deschid inimile şi minţile, făcându-le receptive la vocea lui Dumnezeu. Prin rugăciune sinceră noi comunicăm cu Dumnezeu într-o *convorbire.*

Cu toate că sunt convins că se poate ca Dumnezeu să vorbească în mod audibil, personal nu L-am auzit niciodată în felul acesta, şi nu la asta mă refer aici. Dumnezeu vorbeşte în multe feluri. El Se poate adresa în tăcere duhului nostru, prin Duhul Său. Poate vorbi prin oameni, împrejurări, natură şi prin Cuvântul Său scris.

Am dat odată un interviu pentru o emisiune matinală difuzată pe postul naţional de televiziune şi, în loc să mă deplasez la New-York, producătorii au fost de acord să transmit interviul de la studioul local. Pregătindu-mă pentru interviu, cel însărcinat cu aranjamentele preliminare mi-a introdus în ureche un difuzor minuscul care să-mi permită să aud întrebările ce aveau să-mi fie adresate. Mi-a explicat că

trebuie să ascult cu atenţie semnalul realizatorului. Cu treizeci de secunde înainte să intru în emisie am auzit o voce care număra secundele rămase, amintindu-mi să îmi îndrept umerii şi să zâmbesc în faţa camerei de filmat. Deşi nimeni altcineva nu putea auzi ce auzeam eu, vocea era cât se poate de clară şi vorbea spre binele meu.

Uneori, în rugăciunile noastre, „vocea" lui Dumnezeu ne va răspunde în acelaşi mod binecuvântat. El ne va avertiza, ne va călăuzi şi ne va mângâia. El ne vorbeşte. Haideţi să-L ascultăm.

Rugăciunea rămasă fără răspuns

Dacă rugăciunea e atât de simplă, de ce nu răspunde Dumnezeu mai multor rugăciuni?

Unii vor spune că Dumnezeu răspunde la toate rugăciunile, doar că nu răspunde afirmativ la toate. Ani în şir m-am rugat să am ocazia de a-l cunoaşte personal pe Billy Graham, unul dintre eroii mei. Mulţi prieteni ai mei l-au cunoscut. De vreo două ori s-a întâmplat chiar să mă aflu în acelaşi loc cu el. Cu toate astea, nu am făcut cunoştinţă. Aşa că mă întreb, să fi fost oare prea măruntă cererea mea pentru Dumnezeu? Să fi fost întemeiată pe motive greşite? Să fi vrut Dumnezeu să mă înveţe ceva prin faptul că nu mi-a împlinit rugămintea?

Acum câţiva ani am văzut cum o fetiţă curioasă, pe nume Erin, se îndrepta spre un ventilator pornit, cu degetul arătător aţintit drept către elice. Deşi ventilatorul era prevăzut cu un grilaj protector, cineva decupase o găurică de vreo zece centimetri în învelitoarea de plastic, creându-se astfel un spaţiu suficient pentru degetul fetiţei. Instinctiv, am sărit s-o opresc. Fetiţa m-a privit de parcă eram cel mai rău om din lume. Am împiedicat-o să obţină ceea ce-şi dorea, pentru că asta ar fi rănit-o.

De foarte multe ori noi acţionăm exact ca Erin. Credem că *avem nevoie* de lucrul pe care ni-l *dorim*. Iar dacă Dumnezeu nu ne îndeplineşte numaidecât capriciile, începem să plângem ca nişte bebeluşi.

Faptul că se întâmplă ca rugăciunile să rămână fără răspuns îmi reaminteşte că rugăciunea nu este o formulă magică, în care noi cerem X sau Y, iar Dumnezeu e obligat să răspundă Z. Rugăciunea este, de fapt, o convorbire misterioasă cu Dumnezeu.

Chiar dacă nu vom înţelege niciodată de ce Dumnezeu alege să

răspundă afirmativ la unele rugăciuni şi negativ la altele, Scriptura ne arată câteva aspecte de care trebuie să ţinem seama atunci când ne rugăm. Dacă nu-L ascultăm pe Dumnezeu în aceste aspecte esenţiale, eficienţa rugăciunilor noastre va scădea simţitor.

În primul rând, în cazul în care rugăciunea noastră nu primeşte răspuns, mulţi dintre noi trebuie să-şi analizeze cu atenţie relaţiile cu cei din jur. În Marcu 11:24, Isus a spus: „De aceea vă spun că orice lucru veţi cere, când vă rugaţi, să credeţi că l-aţi şi primit, şi-l veţi avea." Asta este o promisiune uluitoare! Dar mulţi uită să citească mai departe. Versetul 25 spune: „Şi când staţi în picioare de vă rugaţi, să iertaţi orice aveţi împotriva cuiva, pentru ca şi Tatăl vostru, care este în ceruri, să vă ierte greşelile voastre." Cum putem spune că Îl iubim pe Dumnezeu, atâta timp cât suntem neiertători şi nutrim aversiune faţă de o altă persoană?

Nu numai relaţiile contează, ci şi motivele noastre. În Iacov 4:3 ni se spune: „Sau cereţi şi nu căpătaţi pentru că cereţi rău, cu gând să risipiţi în plăcerile voastre." Rugăciunea izvorâtă din motive greşite a fost o problemă pe tot parcursul istoriei omenirii. În timpul vieţii lui Isus, fariseii obişnuiau să se roage îndelung şi cu voce tare, la colţ de stradă, ca să fie văzuţi de oameni. Voiau ca toată lumea să îi creadă spirituali, dar în realitate rugăciunile lor erau doar un spectacol.

Şi în ziua de azi e un lucru obişnuit ca oamenii să se roage din motive egoiste şi e foarte uşor să cazi în această capcană. Câţi nu se roagă să câştige la loterie, promiţând să dea apoi o parte din bani bisericii? *Doamne, dacă mă ajuţi să câştig un milion de dolari, Îţi promit că o să ai şi Tu partea Ta.* Mă uimeşte să văd cât de egocentrice pot fi rugăciunile noastre, în special când e vorba de standardul nostru de viaţă. De pildă, unii creştini din Statele Unite se roagă pentru revigorarea economiei (ceea ce nu e rău), pe când creştinii de prin alte părţi ale lumii se roagă să aibă ce pune pe masă. Unii se roagă ca echipa lor preferată să câştige meciul, uitând că şi cei care ţin cu partea adeversă se roagă pentru acelaşi lucru. Suntem tentaţi să credem că, atâta timp cât dorinţele noastre au drept scop să ne facă fericiţi, înseamnă că rugăciunile sunt corecte. Nu demult am cunoscut un tip care se ruga zilnic ca o anumită fată, foarte atrăgătoare, să devină creştină, aşa încât el să se poată însura cu ea. M-am întrebat dacă ţinea cu adevărat la ea sau era doar atras de înfăţişarea ei. Numai

Dumnezeu îi ştia adevăratele motive. „Toate căile omului sunt curate în ochii lui, dar cel ce cercetează duhurile este Domnul" (Prov. 16:2).

De asemenea, când ne rugăm contează felul în care trăim. Deşi am fost împăcaţi cu Dumnezeu prin credinţă, şi nu prin fapte, eficienţa rugăciunilor noastre este deseori strâns legată de sfinţenia vieţii pe care o ducem. Iacov 5:16 spune: „Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit." Psalmul 34:15 ne spune de asemenea: „Ochii Domnului sunt peste cei fără prihană, şi urechile Lui iau aminte la strigătele lor."

Asta nu înseamnă că, dacă duci o viaţă curată, Dumnezeu e obligat să facă tot ce Îi ceri, exact aşa cum Îi ceri. Şi nici că, dacă trăieşti în neorânduială, Dumnezeu nu îţi va răspunde niciodată la rugăciuni. Important de reţinut e că felul în care trăim reprezintă un factor important când e vorba de puterea rugăciunii.

Un alt element care influenţează eficienţa rugăciunii este credinţa noastră. Iacov 1:6-7 spune: „Dar s-o creadă cu credinţă, fără să se îndoiască deloc: pentru că cine se îndoieşte se aseamănă cu valul mării, tulburat şi împins de vânt încoace şi încolo. Un astfel de om să nu se aştepte să primească ceva de la Domnul." Dumnezeu răsplăteşte credinţa noastră.

Când Catie era mică, a avut pe piele o erupţie urâtă de tot. Medicul ne-a dat un unguent, dar ne-a spus că lucrul cel mai bun era să aşteptăm să-i treacă de la sine. Catie, cu credinţa ei de copil, a fost de acord cu el: „Nu vă faceţi griji. L-am rugat deja pe Isus să mă vindece." Eu însă mă temeam că e prea mică pentru a trăi experienţa rugăciunii neîmplinite, aşa că am încercat să-i potolesc credinţa înflăcărată.

În dimineaţa următoare a venit în fugă la noi în dormitor, goală puşcă. Cu braţele ridicate, în semn de victorie, a strigat „Uiteee!" Petele de pe piele îi dispăruseră cu totul—Dumnezeu onorase credinţa ei copilărească.

Desigur, indiferent cât de bune relaţii avem cu cei din jur, cât de curate sunt motivele noastre, cât de sfântă e viaţa noastră sau cât de multă credinţă avem, dacă vom cere ceva împotriva voii lui Dumnezeu, El, în mila Lui, nu ne va da ce am cerut. 1 Ioan 5:14-15 spune: „Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva *după voia Lui*, ne ascultă. Şi dacă ştim că ne ascultă orice I-am cere, ştim că suntem stăpâni pe

lucrurile pe care I le-am cerut" (sublinierea îmi aparţine). Unii cred că putem numi anumite lucruri şi apoi să le pretindem—adică trăncănim şi ne căpătuim, ca să folosesc o expresie de-a mea. Dar nu e aşa. Dumnezeu ne va da numai ceea ce e după voia Lui, şi poate că nu e voia Lui ca noi să ne cumpărăm o maşină nouă din doi în doi ani.

Dacă a existat vreun om care să fi meritat să i se împlinească toate rugăciunile, acesta a fost apostolul Pavel. Cu toate acestea, ştim că el s-a rugat de trei ori ca Dumnezeu să-i ia ţepuşul din carne. În loc să-i satisfacă cererea, Dumnezeu i-a spus, în 2 Corinteni 12:9: „Harul Meu îţi este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârşită". Chiar dacă Pavel nu a înţeles şi probabil nici nu i-a convenit răspunsul lui Dumnezeu, El avea un plan. Prin suferinţa sa, Pavel a învăţat să-şi accepte situaţia şi să depindă de Dumnezeu mai mult ca niciodată înainte.

Rugăciunile rămase fără răspuns pot fi frustrante, mai ales atunci când suntem siguri că ne rugăm pentru un lucru care este după voia lui Dumnezeu. În astfel de situaţii, încerc să îmi aduc aminte că voia lui Dumnezeu e adesea diferită de voia mea. Şi a Lui e cea care contează cel mai mult.

Rugăciunea care primeşte răspuns

Există puţine lucruri mai impresionante decât a vedea cum Dumnezeu ne răspunde la rugăciuni. Sunt adesea uimit de creativitatea de care dă dovadă Dumnezeu când ne răspunde, în moduri cu totul diferite de cele la care ne aşteptam noi. La trei ani după ce am înfiinţat Life Church am reuşit să construim primul nostru sediu, pentru ca peste câteva luni să ne dăm seama că era mult prea neîncăpător. Chiar şi cu două servicii religioase sâmbăta şi patru duminica, tot eram nevoiţi să lăsăm pe dinafară un anumit număr de persoane. Toţi cei din conducerea tinerei noastre biserici s-au dedicat postului şi rugăciunii, cerând Domnului ajutor financiar pentru construirea unei clădiri mai spaţioase. După mai multe luni de rugăciune, am lansat o campanie de strângere de fonduri, dar rezultatele nu au fost nici pe departe la înălţimea aşteptărilor.

Meditând la credincioşia lui Dumnezeu, mi s-a părut ciudat faptul că îmi dăruise un căţeluş, dar refuza să împlinească cererea noastră de a construi o clădire mai spaţioasă, în care să putem vesti Evanghelia mai

multor oameni. De ce nu făcea Dumnezeu ceea ce aveam atâta nevoie să facă? Stânjeniţi, am renunţat la proiectul nostru de extindere. Eram profund derutat. Nu voia Dumnezeu să ajungem la cât mai mulţi oameni?

Într-o bună zi, în toiul unei şedinţe a consiliului de conducere, cineva a venit cu o idee nouă. „Ce-ar fi dacă am ţine servicii şi altundeva?" Până în ziua de azi nimeni nu-şi poate aminti cui i-a aparţinut această idee. Cert e că am decis să o punem în aplicare. În mai puţin de o lună, am ajuns să ţinem servicii religioase atât în vechea noastră clădire, cât şi într-un teatru situat la 12 kilometri distanţă. Dintr-odată, fără să fi plănuit aşa ceva, devenisem o biserică cu două locaţii, fapt ce ne-a permis să ajungem la mult mai mulţi oameni decât am fi reuşit într-o singură locaţie. Privind în urmă, mi-am dat seama că Dumnezeu ne-a răspuns la rugăciuni—doar că nu aşa cum ne-am aşteptat noi.

Poate că şi tu experimentezi aceleaşi efecte ale rugăciunilor tale—Dumnezeu îţi răspunde într-un mod cu totul neaşteptat. Avem nişte prieteni care ani în şir s-au rugat ca Dumnezeu să-i binecuvânteze cu copii. An după an erau tot mai îndureraţi din cauza neputinţei de a procrea. Apoi au auzit de o adolescentă care tocmai născuse un băieţel, dar nu dorea să păstreze copilul, aşa că s-au interesat dacă nu cumva puteau să-l înfieze. În mai puţin de un an de la luarea copilului în plasament familial, actele de adopţie au fost finalizate. O adopţie care mai apoi a condus la altele trei, aşa încât familia cu pricina I-a dat slavă lui Dumnezeu pentru felul în care le-a răspuns la rugăciuni. Dumnezeu nu le-a dat copii naturali, dar le-a descoperit mai mult din dragostea Sa prin faptul că le-a acordat onoarea de a înfia alţi copii.

Frumuseţea şi misterul rugăciunii

Mulţi creştini atei cred în Dumnezeu, dar nu se roagă în mod regulat, gândindu-se că nu sunt suficient de buni, că nu ştiu cum să se roage sau că Dumnezeu nu le va răspunde la rugăciuni. Cu toate astea, adevărul este că Dumnezeul universului e gata să vă asculte. Poate că a venit timpul să-L chemaţi şi să-I ascultaţi răspunsul.

Uneori, Dumnezeu vă va răspunde aşa cum doriţi, alteori, nu. Acesta este misterul rugăciunii. Chiar dacă nu putem să o reducem la o formulă mecanică, suntem îndemnaţi să ne rugăm cu sinceritate, fără

ascunzişuri şi în permanenţă. Viaţa de rugăciune înseamnă nu doar a-I vorbi lui Dumnezeu, ci şi a asculta vocea Lui. Înseamnă să comunicăm cu Dumnezeu, care este mereu prezent, mereu atent şi mereu interesat de noi—iar Acela care face toate acestea este însăşi dragostea.

Ce-ar fi să te rogi chiar acum? Spune-I lui Dumnezeu tot ce ai pe inimă. Strigă şi plângi înaintea Lui, dacă simţi că ai nevoie de asta. Dacă eşti în suferinţă, aruncă-ţi povara pe umerii Lui, aşa cum a făcut Habacuc. El poate s-o ducă. Dacă te simţi singur, cere-I să te mângâie cu prezenţa Lui. Dacă ai rătăcit o vreme departe de El, spune-I că eşti gata să te întorci acasă. Dacă eşti mânios, descarcă-ţi mânia în faţa Lui.

Creştinule ateu, dacă şi tu te rogi doar din când în când, rugăciunea mea pentru tine este să descoperi şi tu, împreună cu ceilalţi creştini, lăţimea şi lungimea şi adâncimea dragostei lui Dumnezeu, care e în stare să facă incomparabil mai mult decât Îi cerem sau decât ne putem noi imagina.

CAPITOLUL 5

Când crezi în Dumnezeu, dar ţi se pare că El este nedrept

Vreme de mai bine de şase ani, Michael şi Andrea au visat să aibă un copil. După mai multe decepţii, au primit, în sfârşit, cadoul mult râvnit care le-a dat prilejul să sărbătorească: sarcina depăşise cu bine primul trimestru, care este, după cum se ştie, crucial. Au început să aştepte cu nerăbdare naşterea unei fetiţe sănătoase.

Brusc, la debutul celui de-al treilea trimestru, Andrea a început să aibă contracţii premature, iar medicii i-au spus că trebuie să stea două luni la pat. Dar în ciuda tuturor precauţiilor, Andrea a născut o fetiţă de doar 1,6 kilograme. Emily Grace a trăit aproape patruzeci şi opt de ore.

Când am intrat la ei în salon, Michael şi Andrea stăteau îmbrăţişaţi, ţinându-şi în braţe bebeluşul fără viaţă. Fiind eu însumi părinte, am înţeles numaidecât durerea prin care treceau. Mintea mea a început să lucreze febril în căutarea unor cuvinte de alinare. Andrea s-a întors către mine şi a spart tăcerea apăsătoare, şoptindu-mi: „Te rog să nu-mi spui că fetiţa mea a murit cu un scop."

Niciunul dintre noi nu a rostit niciun cuvânt în următoarea jumătate de oră. Am rămas îmbrăţişaţi şi am plâns. Nicio explicaţie nu ar fi fost în stare să aline suferinţa acestei familii.

Oamenii spun adesea „Viaţa e nedreaptă." Acesta e un adevăr

incontestabil. Atunci când tragedii inexplicabile, precum cea suferită de Michael şi Andrea, ne dau viaţa peste cap, chiar şi aceia care cred în Dumnezeu ar vrea să strige „Dumnezeu e nedrept!“ Dacă El *este* drept, atunci cum se face că celor răi pare să le meargă bine, în timp ce credincioşii suferă? Dacă Dumnezeu este drept, de ce nu face ceva cu toată nedreptatea din lumea asta? Pare logic, prin urmare, să tragem concluzia că Dumnezeu e fie nedrept, fie neputincios.

Oricum ar fi, creştinii atei trăiesc de parcă Dumnezeu nu ar exista. Având în vedere că mulţi creştini atei oricum nu cred că Dumnezeu răspunde la rugăciuni, e logic să conchidă că Lui nu-I prea pasă de ce se întâmplă în lume.

Ultimele săptămâni au fost dificile pentru biserica noastră, dat fiind că am asistat la suferinţe ce păreau cu totul nedrepte. Un soţ devotat a descoperit că soţia sa avea de doi ani o aventură—cu prietenul lui cel mai bun. O femeie evlavioasă şi-a pierdut soţul bolnav de cancer şi acum trebuie să-şi crească singură cei trei copii, toţi sub vârsta de cinci ani. O tânără a mărturisit că tatăl ei o abuzase sexual ani în şir—şi era pastor. Fiul unui cuplu din biserică, în vârstă de şaptesprezece ani, a adormit la volan şi s-a izbit de un copac; a murit pe loc. Alţi doi părinţi şi-au pierdut copilaşul, care s-a înecat în piscina vecinului.

Toate astea s-au întâmplat în cadrul aceleiaşi biserici, în acelaşi oraş, în mai puţin de o lună. Unde e Dumnezeu în mijlocul atâtor suferinţe?

Durere, pleacă de la mine

Biblia este şi ea plină de exemple de suferinţă rămasă fără răspuns. Gândiţi-vă, de pildă, la povestea lui Iov.

Satan L-a provocat odată pe Dumnezeu în felul următor: „Ştii ce, Doamne, faci un spectacol de toată frumuseţea, dar realitatea este că niciun om nu Te iubeşte cu adevărat. Şi niciunul nu se teme cu adevărat de Tine“ (parafrazarea îmi aparţine).

Dumnezeu i-a răspuns prezentându-i dovada materială nr.1, şi anume pe Iov, unul dintre slujitorii Săi de excepţie: „Domnul a zis Satanei: «Ai văzut pe robul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană şi curat la suflet, care se teme de Dumnezeu şi se abate de la rău»“ (Iov 1:8).

Dar Satan a replicat: „Hei, nu e drept! El nu se pune. I-ai dat bogăţii cu nemiluita. Nu-i de mirare că e aşa de treabă! Nu laşi să i se întâmple nimic care să zdruncine un pic confortul măruntei sale vieţi."

Dumnezeu Se aştepta la obiecţia lui Satan. Îl cunoştea pe Iov mai bine decât se cunoştea el însuşi, aşa că i-a răspuns foarte prompt lui Satan: „Dă-i drumul. Fă-i tot răul de care eşti în stare. Fă ce vrei cu viaţa lui Iov, dar nu te atinge de trupul lui."

Ei bine, dacă vrei să faci o evaluare, asta înseamnă că erau vizate toate lucrurile de preţ din viaţa lui Iov: casa lui, animalele din gospodăria lui şi tot ceea ce poseda el. Până şi copiii lui! Pe măsură ce povestirea se derulează, vedem cum Satan profită din plin de libertatea pe care i-o acordase Dumnezeu. Îl deposedează pe Iov de tot ce are.

Nu ştiu ce simţiţi voi, dar pe mine unul mă deranjează lucrul ăsta. De ce să îngăduie Dumnezeu ca un om care i-a fost credincios ani în şir să piardă totul, mai puţin viaţa, doar pentru a tranşa un conflict de ordin cosmic? Nu pare deloc corect.

În Noul Testament, Dumnezeu l-a împuternicit pe Ioan Botezătorul să pregătească terenul pentru venirea lui Isus. În pofida preferinţelor sale cam ciudate (cum ar fi plăcerea de a mânca lăcuste), Ioan era un om de o moralitate impecabilă. Dumnezeu l-a ales chiar ca să-L boteze pe Isus în apa Iordanului. Nimeni nu I-a arătat lui Mesia mai multă cinste decât Ioan Botezătorul. Cu toate astea, fiica vitregă a regelui Irod, la îndemnurile mamei sale, Irodiada, i-a cerut regelui capul lui Ioan, iar Dumnezeu nu a făcut nimic ca să-l apere pe devotatul discipol al Fiului Său. Ioan a fost decapitat (vezi Matei 11:1-6; 14:1-12).

Gândiţi-vă chiar şi la Isus. În Matei 27 Îl vedem stând în faţa lui Pilat din Pont, care s-a simţit încolţit. El avea autoritatea să îl elibereze pe unul dintre cei doi prizonieri. Îl putea elibera pe Isus, un mare învăţător şi lider spiritual, care îi vindecase pe bolnavi, îi înviase pe cei morţi şi îi iubise pe proscrişi. Şi despre care Pilat ştia că este nevinovat. Sau îl putea elibera pe Baraba, un renumit rebel ucigaş. Pilat a ales calea laşului. A transformat ceea ce ar fi trebuit să fie un proces legal într-un concurs de popularitate, îngăduind mulţimii să decidă în locul lui. Iar mulţimea l-a ales pe Baraba.

Omul acela vinovat a fost pus în libertate. În schimb, cel nevinovat a fost condamnat.

De ce pare Dumnezeu atât de nedrept? Atunci când încerci să faci faţă suferinţelor care ţi se întâmplă ţie şi celor din jur, poate că îţi pui şi tu aceeaşi întrebare. Poate că te-ai rugat ca lucrurile să ia o întorsătură pozitivă, dar s-au înrăutăţit şi mai tare. Poate că suferi din cauza păcatului altei persoane. Poate că ai făcut tot posibilul să-ţi crească copilul cât mai bine, şi cu toate astea el se îndepărtează tot mai mult de Dumnezeu. Poate că, deşi ai dus o viaţă curată şi L-ai rugat pe Dumnezeu să-ţi dea un tovarăş de viaţă, eşti tot singur. Poate ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă, dar viaţa te-a doborât şi continuă să te lovească şi acum, când eşti la pământ. Poate cauţi un motiv pentru toată suferinţa ta, iar asta începe să-şi pună amprenta asupra credinţei tale.

Unde este Dumnezeu atunci când viaţa e nedreaptă?

Prezent în suferinţă

Atunci când suntem răniţi, decepţionaţi, profund dezamăgiţi, ne întrebăm dacă Dumnezeu ne vede. Sau, dacă ne vede, oare Îi pasă? Dacă Îi pasă, de ce nu face nimic? Dumnezeu ne înţelege când punem toate aceste întrebări.

Când suferim şi ne simţim dezorientaţi, trebuie să ne readucem aminte câteva adevăruri despre Dumnezeu. În primul rând, Lui Îi pasă de fiecare dintre noi. Când noi suferim, şi El suferă. Nu uitaţi că Dumnezeu a luat chip de om pentru o vreme, aşadar ştie *exact* prin ce trecem. Matei 9:36 ne descrie mila profundă a lui Isus faţă de oamenii care sufereau emoţional, faţă de „gloatele necăjite şi risipite." Cuvântul grecesc tradus prin „milă" este *splagchnizomai*, care înseamnă „a simţi profund, din adâncul inimii." Isus a simţit durerea acelor oameni în adâncul inimii Sale. „În măduva oaselor", „în străfundul sufletului" sau „în miezul fiinţei Sale."

Dumnezeu a simţit asta dinainte să-L trimită pe Isus la noi. El S-a descris pe Sine Însuşi lui Moise, în Exod 34:6, ca fiind „un Dumnezeu plin de îndurare şi *milostiv*, încet la mânie, plin de bunătate şi credincioşie" (sublinierea îmi aparţine). Termenul ebraic tradus prin „milostiv" este *rachuwm*, care are aceeaşi rădăcină ca şi echivalentul ebraic al cuvântului „pântece". Mila lui Dumnezeu vine din însăşi esenţa fiinţei Sale. La fel ca mila lui Isus.

Când tu suferi, şi El suferă.

Fiica mea cea mai mică a fost rănită nu demult într-un accident sângeros. (Promit să vă spun întreaga poveste într-un alt capitol.) Când am alergat cu ea la spitalul de urgenţă, deşi nu resimţeam propriu-zis aceeaşi durere ca ea, totuşi îi împărtăşeam suferinţa. Sufeream aşa cum numai un părinte poate să sufere. Când doamna de la recepţie mi-a cerut numele fiicei mele, eram atât de tulburat încât nu mi-am putut aminti decât porecla cu care o alintam: JoJo. Femeia m-a privit pe deasupra ramelor de la ochelari, a ridicat din sprânceană şi s-a încruntat o clipă. Apoi a continuat tasteze, înregistrând numele pe care i-l dădusem.

„Şi când este născută... micuţa JoJo?" m-a întrebat, încercând să fie amabilă.

„Pe data de... de... Nu, staţi puţin. În...", m-am bâlbâit eu.

Pur şi simplu nu reuşeam să-mi adun gândurile. Informaţia exista undeva, în mintea mea, dar suferinţa lui JoJo mi-a copleşit pur şi simplu capacităţile cognitive. Din fericire, Dumnezeu e capabil să gândească chiar dacă împărtăşeşte suferinţa noastră. Din cauza suferinţei îndurate de Fiul Său pe cruce, El ştie ce simţim noi atunci când trecem prin necaz.

Un alt adevăr legat de persoana lui Dumnezeu este acela că El ne mângâie atunci când suferim. Isaia 49:13 spune: „Căci Domnul mângâie pe poporul Său şi are milă de nenorociţii Lui." Deseori, simplul fapt că-L ştim alături este o mângâiere.

Un prieten bun de-al meu a murit în mod tragic la vârsta de numai douăzeci şi doi de ani, întâmplare care m-a răvăşit cumplit. Era mult prea tânăr şi atât de plin de viaţă. Fiind atât prietenul, cât şi pastorul lui, familia m-a rugat să ţin eu slujba funerară. Era evident că nu mă puteam eschiva. Stăteam acasă la mine, în sufragerie, respirând greu. Ce o să spun? Cum o să mă pot ţine tare? Fusese şi prietenul meu. Eu când o să-l pot plânge? Îmi amintesc cum priveam în gol la peretele din faţa mea, întrebându-mă: *Cine îl slujeşte pe cel care slujeşte bisericii?* Simţeam că sunt egoist, dar nu-mi puteam alunga durerea. În momentul acela a bătut cineva la uşă. Când am deschis-o, în prag erau patru cupluri din micul nostru grup de studiu biblic. M-au salutat, m-au urmat în sufragerie şi m-au îmbrăţişat pe rând, rugându-se pentru mine, în timp ce eu plângeam în hohote. Nu-mi amintesc nimic din ce mi-au zis, niciun singur cuvânt.

Dar simplul fapt că i-am avut alături în suferinţă m-a ajutat enorm. Simpla prezenţă a unei persoane dragi este adesea cea mai bună alinare. Şi nu există persoană mai dragă ca Dumnezeu, prezent în inima copiilor Săi.

Din fericire, Dumnezeu este întotdeauna prezent—dar mai mai ales atunci când trecem prin suferinţă. Psalmii sunt plini strigătele disperate ale regelui David către Dumnezeu—izbăvitorul nostru, scutul nostru, cetăţuia noastră. Dumnezeu vrea să fim permanent conştienţi de prezenţa Lui şi să ne găsim alinarea în grija Lui faţă de noi, în interesul pe care ni-l poartă şi în prezenţa Sa.

Uneori, Dumnezeu intervine ca să împiedice sau să uşureze suferinţa noastră, sau chiar ca să ne scape de ea. Dar e posibil ca noi să nu ne dăm întotdeauna seama de acţiunile Sale iubitoare. S-a întâmplat de nenumărate ori ca milostivul nostru Tată să ne protejeze de un anumit pericol şi noi nici măcar să nu ştim ce s-a întâmplat. Şi chiar dacă suntem conştienţi de acele împrejurări în care ne-a protejat, ne e greu să ni le amintim atunci când trecem prin vremuri de suferinţă. Suferinţa pe care o simţim în clipa de faţă ni se pare de nesuportat, învăluind într-o ceaţă groasă tot ceea ce se întâmplă în jurul nostru. Un singur moment de durere se poate dilata în toate direcţiile, înghiţind cu totul prezentul şi revărsându-se atât în trecut, cât şi viitor. Dar la momentul potrivit, amintirea blândă a bunătăţii lui Dumnezeu din trecut (şi din prezent) ne mângâie şi ne redă speranţa.

Înainte să moară, la vârsta de şaptezeci şi opt de ani, bunica mea era încă în putere. Într-o după-amiază de vineri pe când intra în baie, a suferit un atac cerebral. (Mă doare inima când îmi aduc aminte de această tragedie.) Pradă unor dureri de nedescris, bunica, eroina mea, a zăcut singură, paralizată, incapabilă să se târască afară din baie. A rămas acolo de una singură, timp de trei zile. Nimeni nu a ştiut ce i se întâmplase. Nimeni nu i-a venit în ajutor.

În cele din urmă, luni dimineaţa un vecin s-a gândit să-i facă o vizită. Văzând că nu vine să-i deschidă uşa, vecinul a sunat după ajutor. Poliţia şi ambulanţa au sosit numaidecât, au spart uşa şi au găsit-o. Paramedicii au dus-o de urgenţă la spital, acordându-i primul ajutor după şaptezeci şi două de ore teribil de lungi.

Aş vrea să vă pot explica de ce a îngăduit Dumnezeu ca bunica mea

să sufere de una singură, pe podeaua băii, dar nu pot. Aş vrea să vă pot spune că toată acea întâmplare a făcut parte din planul lui Dumnezeu şi că El a folosit-o pentru un scop măreţ. Nici asta nu vă pot spune. Aş vrea să vă spun că bunica i-a împărtăşit credinţa ei unei asistente de la spital, care mai apoi şi-a predat viaţa lui Hristos. Aş vrea să vă spun că bunica s-a vindecat şi şi-a revenit complet. Nu vă pot spune nimic din toate astea. În realitate, bunica mea nu şi-a mai revenit niciodată. Şi-a petrecut ultimele şase luni de viaţă parţial paralizată, sub îngrijirea permanentă a medicilor.

Înainte să moară am întrebat-o la ce s-a gândit cât timp a stat singură, pe podeaua băii. N-am să uit niciodată ce mi-a răspuns: „Niciodată în viaţa mea nu am fost mai aproape de Dumnezeu decât în timpul acelor suferinţe."

Dumnezeu nu e corect

Dumnezeu nu e o persoană limitată. Este un duh care a creat toate lucrurile. El nu percepe timpul la fel ca noi. Dacă e să fim realişti, nu putem pretinde că înţelegem pe deplin perspectiva lui Dumnezeu, mai ales când e vorba de durere şi suferinţă. Cu toate astea, putem să analizăm ceea ce ştim despre Dumnezeu şi ce ştim despre noi. Dacă eşti ca mine, atunci când ţi se întâmplă ceva rău ai impresia că suferinţa ta e nejustificată. *Pur şi simplu nu e corect. Eu sunt un om bun. Nu am făcut nimic ca să merit asta.* Apărarea mea are o singură hibă: eu nu sunt bun.

Dar vestea cea bună este că Dumnezeu nu e corect. Psalmul 103:10-12 spune: „[Dumnezeu] nu ne face după păcatele noastre, nu ne pedepseşte după fărădelegile noastre. Ci cât sunt de sus cerurile faţă de pământ, atât este de mare bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El; cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi." Dacă plata păcatului e moartea şi toţi suntem păcătoşi, înseamnă că meritäm cu toţii să murim. Am încălcat legea. Suntem vinovaţi. Meritäm să fim pedepsiţi. Moartea şi suferinţa veşnică ar fi o pedeapsă corectă pentru neascultarea noastră. Dar, slavă Domnului, El nu este corect.

Este *drept*, dar nu este corect.

Pentru că am păcătuit, trebuie să murim. În mila Lui, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, pe Isus, ca jertfă pentru păcatele noastre. Dacă Îl cunoaştem pe Isus, El nu ne dă ceea ce meritäm. Am citit mai devreme

în Romani 6:23 că „plata păcatului este moartea". Asta meritǎm noi. Dar versetul respectiv nu se încheie aici, ci continuă astfel: „...dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viaţa veşnică."

Din fericire, noi nu primim întotdeauna ceea ce meritǎm.

Iertare nemeritată

Îmi place să cred că sunt un şofer bun. Până acum nu am fost niciodată oprit pentru depăşirea vitezei. (Poate pentru că nu m-au prins niciodată, dar asta e altă poveste.)

În schimb, odată am fost oprit de un poliţist pentru că îmi expirase numărul de la maşină. Am încercat să-l înduioşez privindu-l rugător, dar degeaba. Şi-a scos pixul şi mi-a dat amendă.

Câteva săptămâni mai târziu, m-am prezentat la instanţa de judecată a abaterilor din trafic. Nu ştiu dacă aţi avut vreodată de-a face cu această instanţă, dar e ceva de-a dreptul umilitor. Judecătorul a intrat în sală şi a aruncat o privire spre noi, gloata călcătorilor de lege. S-a îndreptat spre masa lui şi şi-a luat în stăpânire „tronul", acolo sus, deasupra muritorilor de rând. Ori de câte ori rostea un nume, persoana respectivă se ridica de pe banca unde stătea şi se apropia de masa lui. Unul după altul, învinuiţii îşi prezentau justificările elaborate, încheind toţi cu aceeaşi concluzie: „Nu a fost vina mea, Onorată Instanţă, şi în consecinţă nu ar trebui să plătesc această amendă."

Şi de fiecare dată judecătorul proclama, fără excepţie, că trebuie să-şi plătească datoria.

În sfârşit, a venit şi rândul meu. „Domnul GROW-shell, vă rog să poftiţi în faţă."

În timp ce străbăteam încăperea, am auzit şoptindu-se în jurul meu: „Ăsta nu e pastorul de la Life Church?"

Ba tocmai el, prins cu mâţa-n sac.

Judecătorul m-a privit un moment, apoi m-a întrebat tare şi răspicat: „Aşadar... *dumneavoastră* ce aveţi de spus?"

Mi-am plecat privirea, ruşinat. Am răspuns încet, aproape în şoaptă: „Am condus cu numărul expirat."

Judecătorul şi-a îndreptat spatele pe tron. M-a privit sever şi m-a întrebat, de data asta pe un ton mai animat: „Ce aţi spus?!"

De parcă nu ar fi destul de neplăcut că trebuie să plătesc amenda. Acum o să mă mai şi umilească, m-am gândit. Mi-am ridicat ochii ca să-l privesc şi am constatat că avea o expresie amabilă, cu sprâncenele ridicate şi cu gura uşor întredeschisă. Privirea sa părea să mă îndemne: *Hai, te rog, ajută-mă un pic.*

L-am privit drept în ochi, mi-am îndreptat spatele şi mi-am înălţat capul, cu curaj. „Da, Onorată Instanţă. M-aţi auzit bine. Eu... sunt vinovat."

„Spuneţi-mi ce s-a întâmplat", a spus simplu.

I-am explicat, clar şi succint. „Îmi pare foarte rău, Onorată Instanţă, dar sunt un idiot. Nu am nicio scuză. Am uitat pur şi simplu să-mi reînnoiesc numărul."

Exact ce dorea să audă. „Scuzaţi-mă, aţi spus că sunteţi un idiot?"

Am încuviinţat.

„Sunteţi un idiot *vinovat?*", m-a întrebat, cu o privire care îmi dădea de înţeles: *Ţine-o tot aşa.* Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc. Era de-a dreptul amuzant.

A rostit, clătinând din cap cu emfază: „Sunt convins că vă pare *foarte* rău pentru greşeala dumneavoastră."

L-am imitat, clătinând din cap la fel de teatral. „Da, domnule. Ceea ce am făcut e greşit. Foarte greşit. Şi îmi pare rău. Foarte rău. Sunt vinovat."

Din nou, tocmai ce dorea să audă. Judecătorul a proclamat pe un ton ironic şi răspicat, ca să-l audă toţi cei prezenţi: „Avem aici o persoană vinovată, într-o încăpere plină cu oameni nevinovaţi. Trebuie să-l dau afară cât mai repede pe acest idiot vinovat, ca nu cumva să-i corupă pe ceilalţi, care sunt inocenţi. Craig Groeschel, sunteţi liber să plecaţi. Nu trebuie să plătiţi amenda. Aţi fost iertat."

Iu-huuu! Am dansat de fericire tot drumul până la maşină.

Acum haideţi să revedem scena. Eram vinovat? Sigur că da. Meritam să fiu pedepsit? Da. Dar a trebuit să-mi plătesc greşeala? Nu! De ce? Pentru că judecătorul s-a îndurat de mine. Nu primisem ceea ce meritam. Fusesem iertat. Exact la fel procedează şi Dumnezeu cu noi. Dacă suntem „în Hristos", El nu ne dă ceea ce meritǎm pentru păcatele noastre. În Isaia 43:25, Dumnezeu spune: „Eu, Eu îţi şterg fărădelegile pentru Mine, şi nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele tale."

E adevărat că oamenilor buni li se întâmplă şi lucruri rele. Dar istoria lui Isus este vestea cea mai bună pe care o poate primi cineva. Lui I s-au întâmplat lucruri rele tocmai pentru ca noi, ceilalţi, să putem avea parte de lucruri bune. De obicei mă grăbesc să întreb de ce s-a întâmplat un lucru rău. Însă rareori mă întreb de ce m-o fi binecuvântat Dumnezeu cu un lucru bun. Adevărul este că oamenii ca mine şi ca tine, păcătoşi care merită să moară, au parte şi de lucruri bune.

Dacă treci chiar acum printr-o mare suferinţă, adu-ţi aminte de povestea lui Iov. Cu toate că a suferit enorm, la sfârşit, Dumnezeu l-a binecuvântat mai mult decât şi-ar fi putut închipui vreodată. Mă rog ca El să facă la fel şi cu tine. Orice s-ar întâmpla, noi toţi putem să-I fim recunoscători pentru că nu ne dă întotdeauna ceea ce meritäm. Când vine vorba de păcatele noastre, mă bucur din toată inima că Dumnezeu *nu* este corect.

Nu e nevoie să înţelegi

Ori de câte ori nu înţelegem ceva legat de Dumnezeu, unii sunt tentaţi să Îl discrediteze complet. Prietenul meu Andy Stanley spunea: „Nu e nevoie să înţelegi totul ca să poţi crede în ceva." În Ioan 9, citim cum Isus a întâlnit un om care era orb din naştere şi, prin urmare, era nevoit să cerşească pentru a supravieţui. Ucenicii lui Isus au vrut să afle din vina cui suferea omul acela: era vina lui sau a părinţilor?

Dintr-un motiv sau altul, e în firea omului să caute un ţap ispăşitor. De pildă, dacă cineva se îmbolnăveşte de cancer, unii creştini atei se întreabă: *Oare ce-o fi făcut ca să merite aşa ceva?* Dacă un bărbat e părăsit de soţia lui, membrii bisericii mai insensibili se gândesc: *Dacă ar fi fost cu adevărat un lider spiritual, nevastă-sa nu i-ar fi făcut una ca asta.* Dacă un adolescent se întoarce împotriva părinţilor, spectatorii lipsiţi de compasiune vor comenta pe la spate: *Dacă părinţii acestui copil s-ar fi implicat mai mult în educarea lui, asta nu s-ar fi întâmplat.*. Oamenilor le place să găsească mereu un vinovat.

Când ucenicii L-au întrebat a cui era vina în cazul cu pricina Isus le-a răspuns, spre surprinderea lor: „N-a păcătuit nici omul acesta, nici părinţii lui; ci s-a născut aşa, ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu" (Ioan 9:3). Omul acesta îşi petrecuse întreaga viaţă luptându-se cu greutăţile

cauzate de handicapul său, iar Isus spune, în esenţă, că Dumnezeu va fi glorificat prin această tragedie. Dumnezeu poate urmări un anumit scop prin suferinţa noastră.

Faptul că Dumnezeu Se poate folosi de lucrurile care ni se întâmplă nu înseamnă că El le cauzează pe toate. Da, El ne provoacă unele dureri (în Evrei 12:7-11 ni se vorbeşte despre felul în care Dumnezeu Îşi „disciplinează" copiii), dar multe suferinţe—şi în special cele cauzate de păcatul altora—nu sunt produse de El. Faptul că *îngăduie* suferinţa nu înseamnă că o şi *provoacă*. Asta este o mare deosebire. Chiar dacă înţelegem această deosebire e posibil să rămânem totuşi cu un sentiment de mânie la adresa Lui (şi cred că El înţelege mânia celui care suferă). Vom învăţa să învingem această mânie pe măsură ce ajungem să-L cunoaştem. Iar pe parcurs vom învăţa să rămânem încrezători în bunătatea, dragostea şi înţelepciunea acţiunilor Sale, chiar dacă nu înţelegem de fiecare dată de ce se întâmplă anumite lucruri.

Scopul suferinţelor noastre

În ciuda faptului că multe lucruri vor rămâne toată viaţa dureroase şi de neexplicat, din când în când (poate chiar adeşea) Dumnezeu aruncă o lumină edificatoare peste întunericul care ne înconjoară. Dacă treci chiar acum printr-o suferinţă, îţi va fi greu să crezi lucrul acesta. S-ar putea să te găseşti în punctul în care erau Michael şi Andrea când şi-au pierdut copilaşul nou-născut. Andrea m-a implorat atunci să nu-i spun că bebeluşul ei murise cu un scop. Pe moment, refuzul ei de a accepta o explicaţie era de înţeles şi pe deplin justificat. Dar după o vreme, mulţi oameni îşi găsesc consolarea în gândul că Dumnezeu Se poate folosi până şi de astfel de tragedii într-un scop bun. De fapt, Efeseni 1:11 face o afirmaţie îndrăzneaţă: „[Dumnezeu] face toate după sfatul voiei Sale."

Exact aşa a procedat Dumnezeu în cazul acelui orb din naştere. Când Isus l-a văzut, a scuipat în ţărână şi a făcut un fel de noroi cu care a uns mai apoi ochii acelui om. Un gest lipsit de noimă pentru minţile noastre mărginite, la fel de fără noimă ca şi suferinţa îndurată de sărmanul orb până atunci. Dar după ce s-a spălat în scăldătoarea Siloamului, omul şi-a recăpătat vederea.

Acesta este punctul în care povestirea ar trebui să ajungă la un

deznodământ culminant. „Iu-huuu! Orbul poate să vadă de-acum. Hai să dăm o petrecere în cinstea lui, cu tort şi cu îngheţată." Şi toţi erau din cale-afară de bucuroşi.

În realitate, lucrurile nu s-au petrecut aşa. Isus tocmai săvârşise un miracol incredibil, dar fariseii (liderii religioşi) au avut de obiectat, din cauză că era ziua de Sabat. Iar fariseii ştiau prea bine: nu era voie să lucrezi de Sabat. Şi *toată lumea* ştia că a vindeca înseamnă să lucrezi. Din cauză că nu puteau înţelege, au refuzat să creadă.

După ce au făcut mare zarvă, fariseii l-au chemat pe orbul vindecat ca să îl ia la întrebări. Cu inima sinceră şi vederea clară, acesta le-a spus: „Dacă [Isus] este un păcătos, nu ştiu; eu una ştiu: că eram orb, şi acum văd" (Ioan 9: 25). Cu alte cuvinte, „Uitaţi cum stă treaba, domnilor. Sunt multe lucruri pe care nu pretind că le înţeleg. Însă un lucru este incontestabil: eu eram orb, iar acum văd!" Creştin ateu fiind, sunt frământat de îndoieli, am anumite întrebări şi dubii în legătură cu Dumnezeu, dar sunt recunoscător că, asemenea orbului ce a fost vindecat, nu trebuie să înţeleg toate lucrurile ca să cred ceva. Dacă suferi, mă rog ca într-o bună zi în viitor Dumnezeu să-ţi dezvăluie scopul şi semnificaţia suferinţei tale.

Moarte care duce la viaţă

În anul 2004, de Crăciun, David Fox a fost internat în spital. David avea treizeci şi patru de ani, era căsătorit şi avea un fiu. Deşi starea sănătăţii sale se înrăutăţea, sute de credincioşi se rugau pentru el, încrezători că Dumnezeu îl va vindeca pe deplin. Cum să nu îl vindece pe acest om care era un lider de închinare înflăcărat, un tată evlavios, un prieten de nădejde şi un soţ fidel? Eram cu toţii convinşi că David se va întoarce acasă.

Pe 14 ianuarie 2005, David a murit.

Pentru mine, David nu era un membru oarecare din biserică. Era singurul frate al soţiei mele. Pierderea lui ne-a afectat familia într-un mod foarte personal.

Să mărturisesc că L-am luat la întrebări pe Dumnezeu ar fi mult prea puţin spus. De ce a îngăduit Dumnezeu una ca asta? De ce a luat un om atât de tânăr? De ce nu ne-a răspuns la rugăciuni? Ce făcuserăm ca să meritäm aşa ceva? Unde este Dumnezeu când suferim şi când ne doare sufletul?

Am suferit profund, cum era şi firesc. Momentele petrecute la capelă în ziua înmormântării mi le amintesc ca prin ceaţă. Îmi aduc aminte doar că noi, cei din familie, ne îmbrăţişam tot timpul unii pe alţii şi că au curs şuvoaie de lacrimi. N-am să uit niciodată ce mi-a spus atunci tatăl lui David, Sam, care îmi este socru: „E împotriva firii să moară copilul înaintea părintelui." Pierderea fiului său l-a dărâmat pe bărbatul acesta puternic. Mă rugam să nu ajung niciodată să cunosc durerea pierderii unui copil.

La înmormântare, pe fondul acelei suferinţe intense, am încercat cu toţii să celebrăm momentele frumoase din viaţa lui David. La sfârşitul serviciului religios i-am invitat pe cei prezenţi să vină la Isus, Acela care îl schimbase şi pe David cu câţiva ani în urmă. Avem un unchi căruia noi îi spunem Unchiul Albastru. Ani în şir ne-am rugat ca Unchiul Albastru să-L cunoască pe Hristos. Cu cât ne rugam mai mult ca Dumnezeu să I se descopere, cu atât mai tare părea să se îndepărteze de El. Când Unchiul Albastru L-a primit pe Hristos în ziua aceea, la înmormântarea lui David, am rămas cu toţii muţi de uimire. De atunci, unchiul a devenit cu totul altă persoană. El este doar unul dintre aceia, mulţi la număr, cărora Dumnezeu le-a schimbat viaţa pentru totdeauna—iar asta prin moartea lui David.

Deşi am suferit profund şi nu am înţeles, Dumnezeu a făcut în aşa fel încât din durerea noastră să rezulte un lucru minunat. El a luat coşmarul nostru cel mai negru şi, dintr-o moarte tragică, a dat naştere unei noi vieţi spirituale.

Chiar şi atunci când suntem în suferinţă, sau, poate mai exact, în special atunci când suntem în suferinţă, Dumnezeu este bun. Dacă suferi astăzi şi pe moment nu poţi vedea bunătatea Lui, mă rog ca într-o bună zi, cât de curând, să o vezi.

CAPITOLUL 6

Când crezi în Dumnezeu, dar nu vrei să ierţi

Sora mea mai mică, Lisa, s-a născut chiar în ziua când eu împlineam trei ani, aşa că părinţii mei mi-au spus că ea era cadoul lui Dumnezeu pentru mine. De atunci am fost nedespărţiţi. Bineînţeles că au mai exista conflicte şi rivalităţi, ca între orice fraţi, dar pentru mine a fost întotdeauna surioara mea mai mică, pe care o iubeam din tot sufletul. Şi azi e la fel.

Întotdeauna m-am considerat protectorul ei. Ca o leoaică ce îşi apără puii, vegheam permanent asupra surorii mele mai mici. Ca să fiu sincer, erau momente în care îmi jucam rolul de protector cu o oarecare exagerare—cum a fost, de exemplu, atunci când m-am apucat să-mi curăţ puşca pe verandă tocmai când urma să vină prietenul ei după ea. Din motive inexplicabile, individul respectiv nu zăbovit prea mult prin zonă.

Vă imaginaţi ce am simţit când am auzit despre tragedia întâmplată. Am aflat că surioara mea fusese molestată ani la rând de un prieten apropiat al familiei. Max i-a fost profesor Lisei în clasa a şasea. Tot el mă învăţase să joc racquetball, era un client fidel al magazinului deţinut de tatăl meu şi o încuraja pe sora mea de pe marginea terenului la antrenamentele sportive. Avea pe vremea aceea vreo treizeci şi cinci de ani, era necăsătorit şi părea un om de treabă care voia să-şi facă prieteni.

Familia mea l-a acceptat numaidecât, fără să ştie că sub faţada aceea de profesor binevoitor se ascundea un om pervers care abuzase în mod repetat numeroase fete de-a lungul anilor.

Să moară şi să ardă în iad era doar o imagine palidă a chinurilor pe care mi-aş fi dorit să le îndure Max. Deşi atunci când mă gândesc la el îmi vin în minte cuvinte precum *furie, ură, răzbunare*, de fapt nu există în vocabular cuvinte care să exprime cu acurateţe ceea ce am simţit atunci.

Ştim cu toţii că creştinilor li se cere să ierte. Dar mulţi dintre noi, creştinii atei, suntem de părere că există şi excepţii de la această regulă. Sigur, ar trebui să iertăm de cele mai multe ori—familia poate chiar *aproape de fiecare dată*. Dar cum să ierţi un individ de teapa lui Max?

Nici vorbă să fie posibil.

Amărăciune

Sper din toată inima că nu aţi trecut niciodată printr-o experienţă care să vă fi rănit atât de profund cum ne-a rănit Max pe noi. Din nefericire, sunt mari şanse să vă fi confruntat cu aşa ceva, voi sau o cunoştinţă de-a voastră. Potrivit statisticilor, una din trei fete şi unul din patru băieţi din America vor cădea victime abuzului sexual. (Iar procentul este mult mai ridicat în alte părţi ale lumii.) Abuzul sexual este doar una dintre nenumăratele forme de trădare, de înşelare a încrederii. Poate că ai avut încredere în cineva care apoi te-a rănit. Poate un prieten apropiat te-a bârfit sau te-a înşelat în privinţa unei sume de bani. Poate ai descoperit că partenerul tău de viaţă ducea o viaţă dublă şi asta ţi-a zdrobit inima. Poate, aşa cum s-a întâmplă de multe ori, unul dintre părinţii tăi sau chiar amândoi te-au dezamăgit profund. Poate chiar acum te simţi călcat în picioare de cineva drag în care ai avut încredere.

După şocul brutal de a descoperi că Max o abuzase pe sora mea, în inima mea a încolţit un sentiment de amărăciune. Ca să fiu sincer, mă simţeam bine cu această amărăciune. Ce altceva ar fi trebuit să simt? După ce îşi bătuse joc de atâtea fete inocente, trebuia să sufere şi el, nu? Într-o bună zi Max avea să-şi primească răsplata cuvenită.

Ca orice creştin ateu, aveam impresia că ura şi amărăciunea mea erau pe deplin justificate, însă Biblia ne avertizează cât se poate de clar cu privire la pericolul acestei reacţii fireşti. E uşor să trecem cu vederea un

anumit verset din cartea Evrei, încadrat de alte două versete, unul despre sfinţenie şi celălalt despre puritatea sexuală. Evrei 12:15 spune: „Luaţi seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare şi mulţi să fie întinaţi de ea."

Rădăcina amărăciunii încolţeşte în solul unei suferinţe care nu a fost tratată corect. Fără să îmi dau seama, în inima mea a început să crească o rădăcină de amărăciune. Rolul rădăcinilor este să absoarbă şi să depoziteze, iar inima mea a absorbit şi a depozitat durere, mânie, ură şi gânduri de răzbunare. Dragostea nu ţine seama de greşeli, pe când amărăciunea înregistrează toate detaliile. Exact asta am făcut eu. Derulam fără încetare întreaga poveste în mintea mea. De fiecare dată când mi-l imaginam pe Max, ura mea creştea.

În curând rădăcina amărăciunii a început să dea lăstari în viaţa mea. Versetul din Evrei ne avertizează că această amărăciune poate „să aducă tulburare şi mulţi să fie întinaţi de ea". Sora mea era iremediabil marcată de lucrul îngrozitor care i se întâmplase. Fiind fratele ei, mi-am însuşit trauma ei şi am permis, în felul acesta, ca rana ei să îmi murdărească, să îmi contamineze şi să îmi pângărească sufletul. E foarte uşor să îţi justifici amărăciunea. *Am fost rănit, prin urmare am tot dreptul să mă simt aşa.*

Atunci când persoana care e ţinta amărăciunii noastre trece prin necaz, ne bucurăm de nenorocirea abătută asupră-i. La urma urmelor, primeşte doar ceea ce merită. Când am aflat că Max a fost diagnosticat cu distrofie musculară, am tras concluzia legitimă că Dumnezeu îi dădea răsplata cuvenită. Dar dacă ajungi să te bucuri de boala şi infirmitatea altcuiva înseamnă că e timpul să îţi cercetezi inima.

Cu cât lăsam acea rădăcină a amărăciunii să crească mai mult, cu atât mai greu îmi era să o smulg din inima mea. Rădăcina s-a înfipt şi mai adânc, iar otrava s-a împrăştiat prin tot corpul.

Smulgerea rădăcinii

Când smulgi o buruiană din pământ, ea îşi va reveni în curând dacă nu îi scoţi şi rădăcina. La fel stau lucrurile şi cu amărăciunea. Din fericire, Scriptura ne învaţă cum să smulgem rădăcina amărăciunii. Şi din nefericire, noi, creştinii atei, deseori ne pricepem foarte bine să ne

sustragem de la folosirea acestui remediu spiritual. Potrivit versetului din Efeseni 4:31-32, singura cale de a elimina rădăcina amărăciunii este iertarea: „Orice amărăciune, orice iuţime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire şi orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiţi buni unii cu alţii, miloşi şi iertaţi-vă unul pe altul, cum v-a iertat şi Dumnezeu pe voi, în Hristos."

Să ierţi. Uşor de zis, greu de făcut. Numai puterea lui Dumnezeu ne poate aduce în punctul în care să fim dispuşi să iertăm. Cum ar putea un om, prin puterea voinţei sale, să *îşi dorească* măcar să ierte pe cineva ca Max?

Există o legendă medievală care ilustrează felul în care am fost ţinut prizonier de propria amărăciune. Cu mult timp în urmă, doi călugări aflaţi în călătorie au ajuns la un râu foarte învolburat. Pe mal stătea o femeie singură, care s-a apropiat de cei doi călugări şi i-a rugat să o ajute să treacă râul, ca să poată să se întoarcă la familia ei. Ştiind că le era interzis să se atingă de o femeie, unul dintre călugări şi-a ferit privirea, ignorând rugămintea ei.

Celălalt călugăr, cuprins de milă faţă de femeia disperată, a decis să încalce regulile. Abătându-se de la tradiţie, a ridicat-o în braţe şi a purtat-o, prin apele vijelioase, până pe malul celălalt. Plină de recunoştinţă, femeia i-a mulţumit şi s-a dus acasă.

Cei doi călugări şi-au continuat drumul. După mai mulţi kilometri străbătuţi în tăcere, primul a spus cu dezgust: „Nu-mi vine să cred că ai luat-o în braţe pe femeia aceea! Ştii doar că nu avem voie cu niciun chip să ne atingem de vreo persoană de sex opus."

Călugărul cel milos i-a răspuns: „Eu am lăsat-o din braţe cu mult timp în urmă, dar tu o porţi încă în inima ta."

Exact aşa am procedat eu cu trădarea lui Max. Lună de lună, an după an, am continuat să port în mine mine durerea, refuzând să mă descotorosesc de ea.

Rugăciune pentru un miracol

Într-o duminică pastorul a predicat un mesaj puternic cu privire la iertare, explicându-ne că ar trebui să le „dăm drumul" celor care ne-au greşit. În timp ce el citea din Scriptură pasajele care îmi porunceau să iert, toată

ființa mea striga: *Nu! Nu vreau să-l iert pe Max! Refuz să-i dau drumul!*

Pastorul a continuat să predice în timp ce Dumnezeu, delicat ca întotdeauna, şlefuia marginile aspre ale inimii mele. Când serviciul divin s-a încheiat, m-am apropiat singur de altar şi L-am Dumnezeu să mă ajute să iert. I-am spus atunci lui Dumnezeu, îmi aduc aminte, că ştiu că ar trebui să îl iert pe omul acesta pe care îl urăsc, dar nu vreau să o fac. Şi chiar dacă aş fi vrut, nu ştiam cum să iert o astfel de greşeală.

Săptămâna următoare, în timpul meu de studiu biblic, am dat peste un verset care mi-a atins din nou inima. În Luca 6:28, Isus ne învaţă să-i „binecuvântăm pe cei care ne blestemă, să ne rugăm pentru cei ce se poartă rău cu noi". Cum, trebuie să mă rog pentru cei care se poartă rău cu mine? Bine, o să mă rog pentru Max. O să-I cer lui Dumnezeu să-l blagoslovească pe vecie cu hemoroizi. Evident, nu eram încă pregătit să mă rog pentru lucruri bune.

Mai târziu mi-a sărit în ochi o altă poruncă supărătoare de-a lui Isus. Aceasta era din Matei 5:43-44: „Aţi auzit că s-a zis: «Să iubeşti pe aproapele tău şi să urăşti pe vrăjmaşul tău». Dar Eu vă spun: Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi pe cei ce vă blestemă, faceţi bine celor ce vă urăsc, şi rugaţi-vă pentru cei ce vă asupresc şi vă prigonesc." Din nou, acelaşi lucru—iubiţi-vă duşmanii şi rugaţi-vă pentru ei!

Ştiind de-acum că nu mai puteam să nesocotesc porunca aceasta, am încercat să mă rog pentru Max. Cu toată sinceritatea, nu m-am rugat ca Dumnezeu să-l binecuvânteze. Nu am cerut să-i dea o soţie evlavioasă, copii sănătoşi şi o viaţă lungă şi îmbelşugată. Dar nici nu I-am cerut lui Dumnezeu să-l supună la chinuri veşnice în iad. Într-o totală ascultare de Dumnezeu, am rostit o rugăciune simplă, care a durat în jur de trei secunde: „Doamne, Te rog să lucrezi în viaţa lui."

Timp de săptămâni şi luni în şir, am continuat mă rog folosind aceleaşi cuvinte. La început era atât de dureros, de parcă aş fi călcat desculţ pe cărbuni aprinşi. Până la urmă, a devenit însă suportabil. De-abia atunci am început să şi cred ceea ce spuneam. *Doamne, lucrează în viaţa lui.*

Atunci când ni se cere să ne rugăm pentru aceia care ne-au făcut rău, sunt convins că rugăciunea ne face bine atât nouă înşine, cât şi acestora. Dumnezeu m-a ajutat să îmi las la o parte îndoielile de creştin ateu cu privire la rugăciune, aşa încât astăzi sunt capabil să văd valoarea

rugăciunii pentru vrăjmaşii mei. Rugăciunile mele pentru alţii s-ar putea să-i schimbe sau nu. Pe mine însă mă schimbă de fiecare dată.

În timp, faptul că m-am rugat pentru Max m-a schimbat. A făcut din mine o cu totul altă persoană, atât de diferită de cea dinainte încât am început să fac imposibilul: să-I cer lui Dumnezeu să mă ajute să-l iert pe Max.

Iertare şovăielnică

Ştiam că trebuie să-l iert pe Max pentru ceea ce-i făcuse surorii mele, dar vă spun sincer că habar nu aveam cum să fac asta. Dumnezeu îmi insuflase sentimentul propriei vinovăţii şi mă convinsese să încep să fac asta—*Doamne, mă rog ca Tu să lucrezi în viaţa lui*—dar fapta lui Max tot mi se părea de neiertat. Cum era posibil ca un adult responsabil să supună cu bună ştiinţă şi în mod repetat abuzurilor sexuale nişte fetiţe? Cum de fusese în stare să le pângărească inocenţa? Şi cum aş putea eu să iert una ca asta?

Răspunsul este simplu, dar nu şi uşor de pus în practică. Coloseni 3:13 ne învaţă: „Cum v-a iertat Hristos, aşa iertaţi-vă şi voi." Dumnezeu ne-a iertat cu desăvârşire şi fără nicio plată, fără nicio condiţie în schimb. Aşa ni se cere să-i iertăm şi noi pe alţii. În aşa-numita Rugăciune a Tatălui, Isus ne-a învăţat să ne rugăm în felul următor: „Şi ne iartă nouă păcatele noastre, fiindcă şi noi iertăm oricui ne este dator" (Luca 11:4).

Eram încolţit din două părţi: pe de-o parte îmi doream să ascult de Dumnezeu, dar pe de altă parte îmi doream la fel de mult să mă complac mai departe în ură. În timp ce mă rugam, mă luptam teribil cu aceste versete. Încă scufundat într-un ocean de durere şi amărăciune, am decis că era timpul să încerc să-l iert pe Max. Remarcaţi că am folosit cuvântul „decis". Era o decizie întemeiată pe alegerea mea de a da ascultare Scripturii, nu pe ceea ce simţeam în adâncul inimii. Nimic din mine nu mă îndemna să iert, dar cu toate astea am luat hotărârea să încerc.

Prin credinţă, I-am cerut lui Dumnezeu să mă ajute să-l iert pe Max pentru ceea ce-i făcuse surorii mele. Tot prin credinţă, I-am spus că îl „dezleg" pe Max de păcatul său. Nu mă simţeam foarte sincer, dar cel puţin încercam. Nu exista zi în care să nu oscilez între dorinţa de a-l ierta şi dorinţa de răzbunare. Numai şi numai prin puterea lui Dumnezeu am

început, în cele din urmă, să cred cu adevărat că iertarea era posibilă.

Nu am cuvinte să descriu îndeajuns ce a trebuit Dumnezeu să facă în inima mea ca să pot ajunge în punctul acesta. Un bărbat în toată firea abuzase în mod perfid de surioara mea—o fetiţă de clasa a şasea. Apoi, după ce a terminat cu ea, s-a năpustit asupra altor copii inocenţi. Nu şi-a cerut niciodată scuze. Nici măcar nu a încercat să repare răul comis. Nu ne-a implorat niciodată să-l iertăm.

Inima mea era tare ca piatra. Şi numai Dumnezeu a putut să o înmoaie până în punctul în care să ajung să iau în considerare ideea de a-l ierta pe agresor. Dumnezeu a făcut această minune. Până în ziua de azi, nu ştiu exact cum şi când s-a întâmplat. Cert e că s-a întâmplat. Prin harul lui Dumnezeu, l-am iertat pe Max pentru păcatul său, pentru abuzul săvârşit. Cu ajutorul lui Dumnezeu am reuşit ceva ce din punct de vedere uman părea imposibil, şi în momentul acela am avut impresia că a căzut de pe mine o povară grea, spiritual vorbind. Biblia a devenit mai clară. Dumnezeu părea mai aproape. Inima mea era mai curată.

Odată, de Crăciun, mă aflam în vizită la părinţii mei, când m-am hotărât să să îi scriu lui Max o scrisoare în care să îi spun că îl iert. Firește, nu mi-a venit uşor, dar ştiam că trebuie să îi scriu. I-am povestit în scrisoare cât de multe îmi iertase mie Dumnezeu. I-am vorbit despre Isus şi despre dragostea Lui pentru noi. I-am mai spus că eu îl iertasem şi că l-ar putea ierta şi Dumnezeu. Am adăugat o scurtă rugăciune pe care putea să o spună singur şi prin care să-I ceară lui Isus să-i vindece inima şi să-i ierte păcatele.

Nu ştiam la momentul respectiv că starea lui Max se înrăutăţise. Distrofia musculară, o boală cumplită, ajunsese în faza finală. De fapt, când a primit scrisoarea mea, Max se afla în spital sub supravegherea unei asistente, iar sfârşitul său era iminent.

La câteva luni după moartea lui, asistenta care îl îngrijise ne-a trimis o scrisoare prin care îşi exprima dorinţa de a discuta ceva cu noi. Am fost de acord, iar ne-a descris ultimele zile din viaţa lui Max, considerând că erau lucruri pe care trebuia să le ştim. Asistenta ne-a spus că lui Max i se deteriorase vederea, aşa încât o rugase pe ea să-i citească biletul meu. Deşi nu ştia ce făcuse Max (şi nici nu i-am spus), şi-a dat seama clar că era vorba de un lucru cumplit. După spusele ei, Max ascultase

mesajul meu cu lacrimile şiroindu-i pe faţă. I-a cerut mai apoi să se roage împreună cu el acea rugăciune scurtă. Îşi amintea că întreaga lui figură s-a schimbat în timp ce Îl ruga pe Isus să îl ierte şi să-l facă un om nou. A murit câteva zile mai târziu.

Noi, creştinii atei, putem veni cu oricâte scuze pentru a evita să iertăm. Însă noi, *creştinii*, putem găsi în Dumnezeu puterea de a învinge mânia, ura şi amărăciunea şi de a ne întoarce la cruce. Acesta este locul în care ne iartă Hristos. Şi în care găsim resurse să îi iertăm, la rândul nostru, pe cei care ne-au greşit.

CAPITOLUL 7

Când crezi în Dumnezeu, dar eşti convins că nu te poţi schimba

„Aşa sunt eu", îi spuneam cu convingere psihologului. „Nu mă pot schimba."

La frumoasa vârstă de douăzeci şi şase de ani eram pe punctul de a deveni pastor. Mai mulţi lucrători creştini care mă îndrumau în parcursul meu spiritual credeau că eram obsedat de muncă şi erau de părere că aveam nevoie de ajutor ca să mă schimb. Eu însă eram convins că se înşelau. *Ei nu ştiu cât de mult mă preocupă pe mine Dumnezeu şi biserica Lui*, mă gândeam. Acel grup de pastori înţelepţi şi preocupaţi de binele meu mi-au cerut să-mi iau liber o săptămână, timp în care să reflectez la priorităţile mele şi la schimbările pe care ar trebui să le fac pentru a putea să-mi îndeplinesc slujba pe termen lung. Ştiind că nu am cum să câştig o asemenea confruntare, am fost de acord să-mi iau liber pentru o vreme, deşi vă mărturisesc că nu aveam de gând câtuşi de puţin să le urmez sfatul şi să-mi domolesc ritmul de lucru.

Când, aşa cum era de aşteptat, au descoperit că nu luasem o pauză, ci că, dimpotrivă, continuasem să muncesc frenetic, m-au obligat să merg la şedinţe de consiliere psihologică pentru a-mi trata tendinţa patologică de a munci peste măsură. M-am trezit aşadar stând pe un scaun în faţa unui psiholog plin de intenţii bune. Şi-a recitit notiţele, a murmurat ceva ca

pentru sine, apoi m-a privit şi mi-a spus: „Nu-i aşa că eşti sigur că nu te poţi schimba?“ La fel cum nu crezusem că îl voi putea ierta vreodată pe Max, nu credeam nici că aş putea să îmi schimb modul de lucru. Convins de faptul că aşa eram eu, i-am explicat (cum mai făcusem de nenumărate ori până atunci) că pur şi simplu nu puteam să-mi domolesc pornirea de a munci. Nu am să uit niciodată ce a urmat. S-a aplecat înspre mine şi, pe un ton blând, aproape în şoaptă, mi-a spus: „Aşadar... vrei să spui că nici măcar Dumnezeul nostru nu e destul de puternic ca să te ajute să te schimbi?“

Aici m-a prins.

Să identificăm minciuna

Mulţi creştini atei trăiesc ani în şir cu impresia că pur şi simplu nu se pot schimba. După ce s-au iertat pe ei înşişi pentru greşelile din trecut, unii dintre noi se dau bătuţi în faţa problemelor din prezent şi renunţă la orice speranţă de le birui vreodată. Poate ne afirmăm deschis şi chiar cu mândrie credinţa în Dumnezeu, dar în adâncul inimii nu credem că El ne poate schimba. Şi nu înseamnă că nu am încercat să ne schimbăm. Am încercat—chiar de multe ori. Poate că ne-am rugat şi I-am cerut lui Dumnezeu ajutorul, dar nu s-a întâmplat nimic. Sau am citit o carte, am ascultat o predică, am primit sfatul unui prieten de încredere, toate astea doar ca să ajungem în acelaşi punct de unde am pornit. Poate că am luat o hotărâre fermă la început de an, ne-am înscris într-un grup de sprijin sau chiar am mers la psiholog, totul în speranţa unei schimbări. Dar nu am reuşit, aşa că în cele din urmă am renunţat la speranţa unei altfel de vieţi. *Deşi cred în Dumnezeu, nici nu mă gândesc că El m-ar putea ajuta cu adevărat. La urma urmelor, El m-a făcut aşa. Poate că, asemenea apostolului Pavel, pur şi simplu am un ţepuş în carne.*

Mulţi oameni dau crezare unei minciuni frecvent întâlnite. O minciună considerată a fi adevărată ne va afecta ca şi când chiar ar fi adevărată. Am un prieten—să-i spunem Jeremy—care e dependent de alcool, pornografie, sex şi droguri (nu neapărat în ordinea enumerării). Deşi Jeremy e creştin de la vârsta de cincisprezece ani, viaţa lui nu se îndreaptă în nicio direcţie. Săptămână de săptămână, el stă conştiincios în rândul al patrulea la biserică, încredinţat că nu va reuşi niciodată să scape de

dependenţele sale. În mintea lui, această neputinţă îl face nevrednic de dragostea lui Dumnezeu.

Jeremy nu crede că se va putea schimba vreodată. Eu ştiu că Dumnezeu îl poate schimba, dar asta nu se va întîmpla atâta vreme cât el e convins de contrariu. Jeremy trăieşte în spatele unui zid invizibil. Am un alt prieten, Robert, al cărui căţel, Sadie, fugea mereu de acasă. Robert a instalat un cablu electric ascuns în pământ care declanşa un mic şoc în zgarda lui Sadie ori de câte ori câinele se apropia de gard. A fost nevoie de câteva tentative de evadare pentru ca Sadie să-şi înveţe lecţia, dar astăzi s-a obişnuit să-şi ducă viaţa în interiorul acestui dreptunghi invizibil. Parcă ar fi un Triunghi al Bermudelor în curtea cu pricina, din care Sadie nu are cum să scape. Asta se întâmpla cu ani în urmă, iar azi Sadie nici măcar nu mai poartă zgarda electrică. Dar şi-a dezvoltat un reflex atât de puternic, încât până în ziua de azi evită să se apropie de gard. În mintea acestui câine încă există o barieră—deşi adevărata barieră a dispărut demult. Jeremy, asemenea altor creştini atei care au încercat să se schimbe şi nu au reuşit, are părerea greşită că Dumnezeu efectiv nu poate să-l schimbe.

Apostolul Pavel a adresat nişte cuvinte dure bisericii din Corint care se confrunta cu tot felul de păcate în rândul membrilor ei. El le-a explicat că noi luptăm cu alte arme decât cele la care apelează restul lumii: „Măcar că trăim în firea pământească, totuşi nu ne luptăm călăuziţi de firea pământească. Căci armele cu care ne luptăm noi, nu sunt supuse firii pământeşti, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile" (2 Cor. 10:3-4). Echivalentul grecesc al termenului „întăriturí" este *ochuroma*, care înseamnă „a întări, a închide sau a întemniţa". Este ceea ce încearcă să ne facă duşmanul nostru. Ne minte până când ajungem să fim convinşi că suntem neputincioşi şi nu vom putea să scăpăm niciodată de problemele noastre. Asta mi s-a întâmplat şi mie cu nevoia obsesivă de a munci. Credeam că aşa eram eu făcut. *Eu sunt făcut ca să muncesc din greu. Oamenii care nu muncesc din greu sunt leneşi şi nu le pasă la fel de mult cum îmi pasă mie. N-o să schimb lucrul ăsta niciodată.* Am devenit prizonierul propriilor mele gânduri. Asemenea multor creştini atei, am dat crezare minciunii că nu mă pot schimba.

Recunoaşterea faptului că există o problemă

În Romani 6:14, Pavel spune că „păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră". Cu toate acestea, mulţi dintre noi sunt stăpâniţi de lucruri care nu vin de la Dumnezeu şi nu ne fac bine. Mulţi dintre prietenii mei creştini sunt stăpâniţi de un lucru mărunt, precum cofeina. Nu reuşesc să treacă de ora 9 dimineaţa fără o doză serioasă (sau chiar dublă) din băutura preferată. Am câţiva amici care nu se pot lăsa de obiceiul de a mesteca tutun. Oricât încearcă, pur şi simplu nu reuşesc. (Deşi recunosc chiar ei că scuipatul în cană nu e un gest prea atrăgător.) Mulţi oameni de valoare sunt dependenţi de ţigară sau de trabuc. Pretutindeni oamenii se refugiază în alcool sau în droguri pentru a putea face faţă vieţii de zi cu zi. Unii nu pot scăpa de patima jocurilor de noroc. Alţii nu se pot opri din cumpărături. Mulţi sunt stăpâniţi de pofte sexuale. Unii nu se pot abţine de la mâncatul excesiv. Până şi tehnologia a devenit o dependenţă care face victime. Cunosc oameni, altfel perfect normali, care nu rezistă mai mult de treizeci de minute fără să-şi verifice noutăţile din e-mail, Facebook sau Twitter. Ei sunt subjugaţi şi nici măcar nu îşi dau seama de asta. Ba, mai rău, cred că le este imposibil să se schimbe.

Unii sunt pur şi simplu sclavii unei convingeri false. Ei cred că nu se pricep să relaţioneze cu oamenii şi nu vor fi niciodată buni la acest capitol. Sau sunt convinşi că vor avea mereu o atitudine negativă. Unii cred că nu vor ajunge niciodată să fie într-o formă fizică bună. Alţii cred că sunt sortiţi pe vecie unei slujbe fără nicio perspectivă. Toţi aceştia sunt sclavii unor gânduri mincinoase, fiind încredinţaţi că nu vor scăpa, că nu se vor schimba vreodată. Apoi mai sunt aceia care au probleme serioase şi nici măcar nu îşi dau seama de asta. Şi ei rămân legaţi în nişte lanţuri de care nici nu sunt conştienţi.

Oricare ar fi problema, primul pas este adesea şi cel mai greu de făcut. La prima şedinţă de consiliere pe problema dependenţei mele de muncă, nu am făcut niciun progres: „Craig, nu crezi că ai o problemă cu faptul că munceşti prea mult?" Psihologul aştepta un răspuns sincer din partea mea.

În ce mă priveşte, eram convins că nu făceam altceva decât să mă dedic din toată inima lucrării pastorale. „Nu", i-am răspuns categoric şi cu toată sinceritatea. „Cred sincer că nu am nicio problemă cu asta."

Şi am rămas la convingerea mea până la naşterea primului nostru copil, Catie.

Era într-o zi de marţi în jurul prânzului, în data de 15 martie 1996, iar eu ţineam un studiu biblic la o biserică din centrul oraşului, când am simţit că îmi vibrează pager-ul. Am aruncat o privire şi am văzut că era numărul telefonului de acasă, urmat de „911". Acesta era semnalul „soţia ta însărcinată este pe punctul de a intra în travaliu, aşa că fă bine şi sună cât mai repede", semnal pe care îl stabilisem mai dinainte cu Amy. Am lăsat totul baltă şi am gonit cu draga mea Honda Accord din '89 de parcă participam la un raliu. Mai apoi s-a dovedit că nu era chiar atât de urgent. La capătul unui travaliu de opt ore, am devenit mândrii părinţi ai primei noastre fiice, Catie Elizabeth. Era miercuri, 16 martie 1996, şi viaţa mea era perfectă—cel puţin aşa credeam la momentul respectiv.

Amy îşi revenea foarte bine, micuţa Catie era sănătoasă tun, aşa că vineri medicii le-au dat voie să părăsească spitalul. Din nefericire, eu mă înscrisesem la un seminar care ţinea toată ziua, vineri şi sâmbătă. Trebuie să precizez că nu era vorba de un seminar oarecare. Era un curs *de maximă importanţă*, care avea să mă scutească de încă un semestru de studiu, permiţându-mi să absolv la sfârşitul acelui an. Nedorind să lipsesc de la el şi să-mi amân astfel absolvirea, am decis ca altcineva să o aducă acasă pe Amy, împreună cu adorabila noastră fiică. (În caz că vă întrebaţi, aceasta a fost Greşeala Prostească nr. 1.)

Aflându-mă la seminar, toată ziua de vineri nu am făcut decât să mă împăunez la gândul dedicării mele, al abnegaţiei de care dădeam dovadă şi care avea să ne apropie, pe mine şi familia mea deopotrivă, de o absolvire timpurie. În acelaşi timp, eram liniştit la gândul că aranjasem atât de frumos ca soţia şi fiica mea să fie duse acasă cu maşina. Seara am predicat cu multă conştiinciozitate în cadrul serviciului religios ţinut în fiecare vineri. (Eveniment cunoscut de atunci sub denumirea de Greşeala Prostească nr. 2.) Sâmbătă dimineaţa am plecat înainte de răsăritul soarelui ca să ajung la timp la seminar (care avea loc la o distanţă de o oră şi jumătate). Acolo mi-am petrecut toată ziua. (Exact, asta a fost nr. 3.) Duminică dimineaţa am ţinut trei servicii religioase, unul după altul, după care m-am întors, în sfârşit, acasă, la soţia şi fiica mea. Vă mai amintiţi de ele de la începutul povestirii mele—cele două fiinţe la

care ţineam cel mai mult pe lumea asta şi pe care le lăsasem să-şi poarte singure de grijă pe parcursul primelor şaizeci de ore petrecute împreună acasă. (Decizia de duminică a fost responsabilă pentru greşelile nr. 4, 5 şi 6—şi când mă gândesc că toate astea s-au petrecut în doar trei zile!) Evident, sunt încă în viaţă, dar asta numai prin harul lui Dumnezeu şi prin mila lui Amy. Unii nu cred, dar vă spun cu mâna pe inimă că, înainte de a se naşte Catie, Amy şi cu mine nu ne-am certat nici măcar o singură dată. În după-amiaza aceea de duminică am intrat în casă crezând sincer că eram soţul ideal. După trei ani de căsnicie perfectă, am recuperat timpul pierdut şi am avut o ceartă atât de groaznică, încât ecoul ei mai pluteşte şi azi deasupra căsuţei noastre de pe strada 16.

Fie, poate că aveam la urma urmei o mică problemă cu dependenţa de muncă. Eram în sfârşit gata să recunosc că—poate—aveam nevoie de ajutor. Cu timpul, am început să-mi dau seama că problema mea nu era chiar mică. Dintr-un motiv sau altul, eram mistuit de nevoia de a munci. Eram primul care sosea la birou şi ultimul care pleca. Ignoram zilele libere la fel cum o majoretă de succes ignoră aluziile celor din galerie. Vacanţele erau pentru pămpălăi. Timpul petrecut departe de slujbă era pentru neserioşi. Simţeam că trebuie să muncesc cel mai mult. Şi nu era vorba doar de muncă; trebuia să am rezultatele cele mai bune.

Privind în urmă, îmi dau acum seama că încercam să demonstrez ceva, să compensez sentimentele de nevrednicie ce mă bântuiau. Această nevoie nesănătoasă a preluat controlul asupra tuturor celorlalte aspecte ale vieţii mele. Dependenţele sunt închinare la idoli. Prin ele încercăm să ne satisfacem o nevoie pe care numai Hristos o poate satisface şi, căutăm împlinirea lor oriunde, numai la El nu. Eu încercam să îmi demonstrez valoarea prin rezultatele muncii mele, în loc să mi-o găsesc în Hristos. Recunoaşterea acestui lucru a necesitat mai mult efort (şi suferinţă) decât mi-am imaginat. Mulţi creştini atei refuză să recunoască de la început că au o problemă. La fel am făcut şi eu ani în şir. Găsim mereu o grămadă de scuze şi susţinem că e doar un fleac. Dar atâta vreme cât nu suntem gata să recunoaştem că avem o problemă, nu ne putem schimba.

Dumnezeu te poate ajuta să te schimbi

Recunoaşterea faptului că există o problemă este doar primul pas. După aceea trebuie să-I cerem lui Dumnezeu să lucreze, pentru că

El este singurul care poate schimba orice problemă. Când Isus le-a explicat cât de greu îi este unui om bogat să intre în rai, ucenicii au rămas cu gura căscată. Se întrebau cine poate fi mântuit, dacă aşa stăteau lucrurile. Isus le-a răspuns: „Lucrul acesta este cu neputinţă la oameni, dar nu la Dumnezeu ; pentru că toate lucrurile sunt cu putinţă la Dumnezeu" (Marcu 10:27). Pentru oameni schimbarea este anevoioasă, chiar imposibilă—dar nu şi pentru Dumnezeu. El este mai presus de problemele noastre, oricare ar fi acestea. Dacă ai crezut până acum că pur şi simplu nu te poţi schimba, recunoaşte că aceasta este o minciună. Cu Dumnezeu, toate lucrurile sunt posibile.

De pildă, soţia mea a crezut mereu că este o persoană nocturnă. Incontestabil, Amy părea să se trezească la viaţă odată cu lăsarea serii. În schimb, dimineaţa era cu totul altă poveste. Familia ei m-a avertizat înainte să ne căsătorim: „Nu încerca să discuţi cu ea până nu s-a trezit de-a binelea, altfel... eşti pe riscul tău." Desigur, exagerau puţin.

După ce ne-am căsătorit, ne-am găsit de lucru şi ne-am întemeiat o familie, trezitul devreme a devenit foarte important pentru ca Amy să îşi poată îndeplini cu succes toate sarcinile. Toată viaţa i se spusese că nu e o persoană matinală. În timp ce se ruga, şi-a dat seama deodată că Dumnezeu poate să o schimbe. Mi-a mărturisit că se roagă ca Dumnezeu să o facă mai eficientă dimineaţa. Aproape peste noapte, s-a schimbat. Asemenea razelor de soare care ţâşnesc brusc dintre norii întunecaţi, dimineţile lui Amy s-au transformat. Chiar dacă nimeni din jur nu credea că e posibil, Amy a crezut. Şi, mai important, Dumnezeu a crezut şi El.

Mulţi creştini atei renunţă la orice speranţă. *Am încercat să mă schimb, dar nu pot. Nimic nu mă ajută. Tu nu înţelegi cum stau lucrurile. Aşa sunt eu făcut.* A venit timpul să respingem minciunile celui rău şi să primim adevărul lui Dumnezeu. Dacă vrei să-L laşi pe El să te schimbe, am să-ţi destăinui câţiva paşi prin care psihologul meu m-a învăţat să-L las pe Dumnezeu să fie mai puternic decât orice lucru de pe pământul acesta care m-ar putea domina.

Întreabă-te pe tine însuţi

Când am de-a face cu oameni care sunt convinşi că nu se pot schimba, le pun şase întrebări simple. Dacă persoana în cauză răspunde afirmativ la cel puţin trei dintre ele, se prea poate să aibă o problemă.

1. *Îţi spun cei din familie şi prietenii că ai o problemă?* Chiar dacă tu negi că ai avea o problemă, cei din jur sunt deseori mai obiectivi decât tine.

2. *Persişti în atitudinea ta chiar dacă ea îi răneşte pe cei din jur?* Dacă analizezi cu atenţie lucrul care, după spusele celor din jur, te stăpâneşte, continui să îl practici sau să-i cedezi, chiar dacă asta îi afectează negativ pe ceilalţi? Tu nu vrei să-i răneşti. Dar dacă ei continuă să sufere din cauza faptelor tale, se prea poate să ai o problemă.

3. *Îţi stabileşti programul, prioritătile şi cheltuielile în funcţie de lucrul respectiv?* Dacă eşti dispus să faci schimbări majore în viaţa ta ca să îţi poţi satisface „năravul", există probabilitatea ca acest năravă să aibă un control puternic asupra ta.

4. *Poţi rezista o săptămână fără lucrul respectiv?* În momentul în care am constatat că nu pot rezista o săptămână fără să muncesc, a devenit evident că aveam o problemă. Dacă nu poţi renunţa pentru o săptămână la un lucru anume, înseamnă că eşti înrobit de acel lucru.

5. *Îi îndepărtează lucrul respectiv pe cei din jur?* Odată ce dependenţa ajunge într-un stadiu avansat, ea tinde să-l izoleze pe dependent de cei din jur. Dacă faptele tale continuă să-i rănească, să-i abuzeze sau să-i neglijeze pe cei din jur, ei au tendinţa să se ţină la distanţă.

6. *Negi că lucrul respectiv ar fi o problemă pentru tine, sau încerci să-l ascunzi?* Dacă te simţi obligat să te aperi şi insişti cu vehemenţă că nu ai o problemă, probabil că ai. Dacă îţi ascunzi faptele de cei din jur, înseamnă că ai un motiv întemeiat. E nevoie să abordezi problema frontal.

Când mă aflam la apogeul dependenţei mele de muncă, am răspuns afirmativ la cinci din cele şase întrebări. Din nefericire, chiar dacă naşterea lui Catie mi-a dat primul imbold să conştientizez faptul că aveam o problemă, tot nu eram pregătit să mă schimb—nu încă.

Renunţă la justificări

Înainte de a porni pe drumul schimbării, adună-ţi toate puterile. Monstrul numit „justificare" pândeşte în întuneric, gata să-şi scoată capul hidos: *Am mai încercat. Nimic nu mă ajută. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă şi nu pot să mă schimb. Aşa sunt eu făcut. Nu e chiar aşa mare scofală. Alţi oameni au probleme mult mai grave decât mine.*

Pentru a avea acces la puterea lui Dumnezeu capabilă să schimbe vieţi, trebuie ca mai întâi să renunţi la orice justificări. Isus S-a apropiat de scăldătoarea înconjurată de numeroşi oameni bolnavi şi a văzut acolo un om care era infirm de treizeci şi opt de ani. Biblia spune: „Isus, când l-a văzut bolnav, şi fiindcă ştia că este bolnav de multă vreme, i-a zis: «Vrei să te faci sănătos?»" (Ioan 5:6). Întrebarea Sa pare foarte simplă. „Vrei să te faci bine?" Ca şi cum l-ai întreba pe unul sărac lipit pământului, „Hei, vrei un milion de dolari?" În loc să se entuziasmeze—„Da, sigur că vreau să mă fac bine!"—omul şi-a căutat scuze. „Doamne", a răspuns infirmul, „n-am pe nimeni să mă bage în scăldătoare când se tulbură apa; şi, până să mă duc eu, se coboară altul înaintea mea" (versetul 7).

Acestui om suferind i s-a oferit şansa de a vedea puterea lui Dumnezeu la lucru. Dar el se obişnuise în aşa măsură cu starea sa, încât nu mai putea vedea altceva decât motivele pentru care nu se vindecase. Mulţi procedează aşa. Şi eu eram aşa cândva. Familia mea şi lucrarea în care eram implicat creşteau, iar dependenţa mea, aşijderea. Cei dragi îşi exprimau adesea îngrijorarea în legătură cu programul meu de lucru. Cum fusesem deja la psiholog, eram încredinţat că problema era de nerezolvat. Ştiam toate motivele pentru care aveam să rămân acelaşi pentru totdeauna.

O altă experienţă, legată tot de fiica mea cea mai mare, mi-a desfiinţat toate justificările—odată pentru totdeauna. Catie avea aproape doi anişori, iar eu treceam printr-o perioadă în care munceam chiar mai mult ca de obicei. După spusele lui Amy, era cea de-a cincisprezecea seară, consecutiv, pe care o petreceam departe de casă, având de îndeplinit o misiune legată de biserică (teribil de importantă). M-am năpustit în casă ca să îmi schimb hainele, grăbit nevoie mare să nu întârzii la o întâlnire de afaceri. În timp ce ieşeam din casă, am îmbrăţişat-o din fugă pe Catie ca să o sărut de rămas-bun şi i-am spus pe un ton entuziast: „Sper să

mă întorc la timp ca să te sărut de noapte-bună." La care frumoasa mea fetiţă a clipit din ochii ei albaştri pătrunzători şi mi-a zis: „Dar, tati, tu nu stai acasă la noi. Tu stai la biserică." Sinceritatea din vocea ei mi-a tăiat respiraţia. M-am văzut silit să recunosc că aveam o problemă şi să las la o parte toate justificările jalnice la care apelasem atâta vreme. Venise de mult vremea să fac asta.

Indiferent ce justificări invoci în sinea ta ca să nu te schimbi, e timpul să elimini toate aceste gânduri greşite şi să pui în locul lor adevărul. Pavel a spus: „Noi răsturnăm izvodirile minţii şi orice înălţime care se ridică împotriva lui Dumnezeu; şi orice gând îl facem rob ascultării de Hristos" (2 Cor. 10:5). Înhaţă orice gând contrar gândirii lui Dumnezeu, ia-l în stăpânire şi înlocuieşte-l cu adevărul.

Uneori eşti tentat să gândeşti în felul următor: *Amândoi părinţii mei sunt supraponderali, aşa că e clar că şi eu mă voi lupta toată viaţa cu kilogramele.* Ei bine, opreşte-te din modul acesta de a gândi. Ţine minte că poţi să faci orice cu ajutorul lui Hristos, care te întăreşte (Filipeni 4:13). Cu ajutorul lui Dumnezeu poţi slăbi. Sau te gândeşti: *Pur şi simplu nu mă pricep la bani. Întotdeauna o să am datorii.* Alungă gândul acesta şi spune-ţi în schimb: *Dumnezeu mă învaţă să fiu credincios cu ceea ce am. Eu nu sunt ceea ce posed. Sunt ceea ce spune Dumnezeu că sunt. Într-o bună zi voi scăpa de toate datoriile* (Luca 16:10; Romani 13:8). Sau te trezeşti gândind: *Unele persoane au o atitudine pozitivă. Eu nu sunt aşa. Sunt înclinat, din fire, să critic şi să am o atitudine negativă.* Nu e adevărat. Adu-ţi aminte, în loc de asta, că eşti „echipat" cu gândirea lui Hristos. Dumnezeu îţi înnoieşte mintea zi de zi (1 Cor. 2:16; Rom. 12:2). Atunci când ai o părere proastă despre propria persoană şi începi să aluneci în capcana unor astfel de gânduri, adu-ţi aminte că, dacă Îl urmezi pe Hristos, acelaşi duh care L-a înviat pe El din morţi locuieşte şi în fiinţa ta (Rom. 8:9-11). Tu eşti creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu (Gen. 1:27). El te-a cunoscut dinainte să te naşti (Ps. 139:13-16). Are planuri mari cu tine, fapte bune pe care le-a pregătit mai dinainte ca tu să umbli în ele (Ef. 2:10).

Dacă încă nu eşti mort, înseamnă că „jocul" continuă. Dumnezeu mai are pentru tine sarcini importante. Aceste adevăruri sunt suficiente ca să te facă să te simţi important. Te poţi schimba. Elimină gândurile

mincinoase şi pune adevărul în locul lor. Renunţă la justificări. Câtă vreme continui să îţi cauţi scuze, nu faci decât să insulţi puterea lui Dumnezeu. Cu Dumnezeu, totul este posibil—chiar şi ceea ce tu crezi că este imposibil.

De îndată ce omul acela, care fusese infirm vreme de treizeci şi opt de ani, a început să se justifice, Isus Şi-a dezvăluit puterea. „«Scoală-te», i-a zis Isus, «ridică-ţi patul şi umblă». Îndată omul acela s-a făcut sănătos, şi-a luat patul şi umbla" (Ioan 5:8-9).

Rupe lanţurile

Odată ce dai la o parte toate scuzele care te ţin pe loc, vei vrea să rupi şi lanţurile care te ţintuiesc la pământ. Apostolul Pavel a spus: „Nu vă înşelaţi: «Tovărăşiile rele strică obiceiurile bune»" (1 Cor. 15:33). Dacă eşti înconjurat de negativişti sau de oameni care te ţin pe loc, îndepărtează-te de ei. Fă-ţi prieteni noi, de nădejde.

De pildă, dacă ai avut o probleme de natură sexuală şi amicii tăi merg în cluburi deocheate sau au apartamentul ticsit cu reviste pornografice, ai nevoie de alţi prieteni. Dacă eşti hotărâtă să dai jos cincisprezece kilograme, iar prietena ta, Alicia, continuă să vină pe la tine cu caserole mari de îngheţată, înseamnă că Alicia trebuie să dispară din peisaj. Dacă te străduieşti să trăieşti după placul lui Dumnezeu, dar iubitul sau iubita ta te presează întruna să faci lucruri pe care ştii că nu ar trebui să le faci, e timpul să scoţi persoana respectivă din viaţa ta.

La un moment dat Amy şi cu mine ne-am dat seama că am început să ne mândrim cu lucrarea noastră, devenind în acelaşi timp tot mai critici la adresa altora. Ori de câte ori ne întâlneam cu anumiţi prieteni apropiaţi, ne trezeam discutând despre lipsa de eficienţă a altor lucrări. Mândria noastră se tot amplifica. *Calea noastră e cea mai bună. Toţi ceilalţi procedează în mod greşit.* Ştiam că atitudinea noastră nu e pe placul lui Dumnezeu, dar cu toate astea continuam să fim negativişti şi să-i criticăm pe alţii. Am încercat să le explicăm prietenilor respectivi că noi nu mai vrem să-i criticăm pe ceilalţi, dar nu au ţinut cont de asta. În momentul când ne-am dat seama că de fapt le permitem să ne influenţeze negativ, am decis să ne distanţăm de ei într-un mod delicat. Am început să ieşim cu alţi prieteni. Poate că sună cam brutal, dar adevărul este că „tovărăşiile

rele strică obiceiurile bune". Dacă vrei sincer să te schimbi, caută anturajul unor oameni care te vor ajuta, care au încredere că vei reuşi.

Capitulează în faţa puterii lui Dumnezeu

Dacă crezi că nu te poţi schimba, să ştii că ai dreptate—într-un anumit sens. Puterile tale sunt limitate. Voinţa ta nu e fără margini. Izvorul hotărârii tale va seca în cele din urmă. De aceea, ca să te schimbi definitiv, ai nevoie de puterea singurei fiinţe desăvârşite—Hristos!

În Coloseni 1:29, Pavel spune: „Iată la ce lucrez eu, şi mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine." Echivalentul grecesc al cuvântului „luptă" folosit aici, este termenul *agonizomai*, care literalmente înseamnă să concurezi cu un adversar—şi să câştigi. E important de remarcat felul în care ni se cere să luptăm. Biblia spune că ne luptăm cu toată „puterea lui Hristos". Suntem schimbaţi, aşadar, prin puterea *Lui*, nu prin a noastră.

Eram odată la sala de fitness împreună cu John, prietenul meu de-o viaţă. Făceam exerciţii pentru muşchii pectorali şi ne-am gândit să încheiem cu un „tur de forţă", împingând greutăţi. Ca să ne epuizăm complet musculatura deja istovită, am adăugat pe bară câteva discuri destul de uşurele şi ne-am întins pe bancă. Eu primul. Am împins bara de la piept, cu uşurinţă, coborând-o mai apoi lent. Fiind o greutate atât de mică, primele douăzeci de ridicări au mers rapid. Ceea ce la început părea floare la ureche a devenit însă tot mai dificil după un timp. Căznindu-mă să continui, am simţit cum John a apucat bara uşor, ca să mă ajute. Mă încuraja de fiecare dată când reuşeam să împing bara de la piept. „Haide, Groesch! Ştiu că poţi!", striga el, încurajându-mă să continuu. Când greutatea a devenit prea mare pentru muşchii mei obosiţi, John a apucat bara cu amândouă mâinile.

Aplecat deasupra mea, John susţinea o parte din greutate, lăsându-mă în continuare să fac un oarecare efort. Nu contenea să mă încurajeze, în timp ce susţinea cu braţele sale cam jumătate din greutatea barei: „Hai, dă-i bătaie! Nu te opri! Ştiu că poţi!" Cu fiecare împingere, puterile mă lăsau puţin câte puţin, iar John prelua tot mai mult din greutate în locul meu. În tot acest timp el continua să mă îmbărbăteze: „Ştiu că poţi! Ştiu că poţi, amice!" Epuizat, am dat drumul barei în cele din urmă. John nici

nu a observat. A continuat să ridice bara încă de vreo cinci ori, strigând întruna: „Ştiu că poţi! Ştiu că poţi!"

Când a privit în jos, spre mine şi m-a văzut zâmbind, am izbucnit în râs amândoi.

„Bună repriză, Groesch. Un exerciţiu grozav. Eşti omul zilei."

Schimbarea îţi va solicita toate puterile, ba chiar mai mult decât atât. Ai nevoie de puterea lui Dumnezeu. Fă cât îţi stă putere să faci şi încredete în Dumnezeu pe mai departe.

Când am început să merg a doua oară la şedinţe de consiliere, am recunoscut în sfârşit că eram obsedat de muncă. Fără să mai opun rezistenţă, eram conştient că problema cu pricina punea în pericol sănătatea şi binele familiei mele. Psihologul meu, un creştin înţelept, m-a ajutat să realizez că eram dependent de adrenalină.

În loc să îmi caut valoarea în rezultatele muncii mele, mi-o găsesc în ceea ce sunt în Hristos. Deşi încă nu am ajuns la capătul drumului, toţi cei din jurul meu pot depune mărturie că Dumnezeu m-a schimbat. Sunt un alt om datorită puterii Sale. Zilele libere sunt sfinte pentru mine. Timpul petrecut departe de serviciu este o regulă. Viaţa mea de rugăciune este mai bogată. Iar familia mea mă cunoaşte. În loc să muncesc cincisprezece nopţi la rând, sunt acasă şase nopţi pe săptămână. În loc să călătoresc întruna ca să predic, îmi limitez bucuros aceste deplasări „în interes de serviciu" la una pe lună. Un prieten de-al meu, tot pastor, s-a exprimat în felul următor: „Nu am de gând să-mi sacrific familia pe altarul lucrării." Ţin la familia mea şi la trupul meu. Iar Dumnezeu a lucrat în biserică mult mai mult de când eu am lăsat hăţurile şi mi-am diminuat volumul de muncă.

Îmi e foarte greu să învăţ să mă odihnesc şi să-mi pun familia pe primul plan. Încă mă lupt cu problema asta, şi adesea nu găsesc în mine nicio putere. Fiecare reuşită a mea se datorează nu propriei mele puteri, ci puterii lui Dumnezeu manifestate în slăbiciunea mea. Atunci când Pavel L-a rugat să îndepărteze un lucru anume din viaţa sa, Dumnezeu i-a spus: „Harul Meu îţi este de ajuns; căci puterea mea în slăbiciune este făcută desăvârşită." Aşa că Pavel conchide: „Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine. De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în

prigoniri, în strâmtorări, pentru Hristos; căci când sunt slab, atunci sunt tare" (2 Cor. 12:9-10).

E posibil să învingi dependenţa de muncă de la prima încercare? Eu, unul, n-am putut. Dar poţi să-ţi faci o programare la psiholog, să citeşti o carte bună sau să-ţi închizi laptop-ul şi să pleci acasă mai devreme decât de obicei. Dacă ţi se pare greu să relaţionezi cu familia ta pe plan emoţional, crezi că vei putea să fii părintele sau soţul perfect seara, la culcare? Sigur că nu. Dar îţi stă în putere să îl mai asculţi câteva minute pe mititelul de şase ani care îţi vorbeşte despre gândaci, să-ţi îmbrăţişezi soţia sau să scrii un bileţel cu câteva cuvinte de încurajare pentru copii şi să-l lipeşti pe oglindă, lângă periuţele de dinţi. Nu îţi stă în putere să repari toate lucrurile, dar *ceva* tot poţi face. Fă ce-ţi stă în putere azi. Şi bazează-te pe Dumnezeu pentru restul.

Nu te poţi schimba singur, prin propriile puteri. Dacă te simţi copleşit de ceva anume care e mult mai puternic ca tine, lasă-L pe Acela care e mai presus de toate lucrurile să fie puterea de care ai nevoie în slăbiciunile tale.

CAPITOLUL 8

Când crezi în Dumnezeu, dar continui să te îngrijorezi pentru orice lucru

Mi s-a întâmplat din nou, noaptea trecută. Am încercat să nu mă uit la ceas, dar, ca de obicei, nu am putut să mă abţin: 1:12 a.m. Am calculat cu precizie câte ore de somn aş prinde dacă aş putea adormi pe loc. După un răstimp care mie mi s-a părut foarte scurt, m-am uitat din nou: 2:32 a.m. Am ajustat corespunzător calculul orelor de somn estimat mai devreme, reducându-l cu o oră şi douăzeci de minute. Aş vrea să vă pot spune că m-am rugat, că am meditat la Scriptură sau că am stat pur şi simplu în prezenţa lui Dumnezeu. Dar nu ar fi adevărat. Deşi scăpasem de problema muncii în exces, aveam alte probleme. Zăceam întins în pat, treaz, transpirat şi măcinat de îngrijorare.

Era uimitor cum o decizie legată de biserică, aparent simplă, putea să mă frământe atât de mult. Dacă procedam cum simţeam eu că se cuvine, sute de oameni aveau să fie răniţi; pur şi simplu nu aveau să înţeleagă niciodată. Pe de altă parte însă, dacă nu făceam nimic, pasivitatea mea avea să rănească şi mai mulţi oameni pe termen lung. Şi mă tot îngrijoram.

Mama mea tocmai ieşise din spital pentru a doua oară, după o serie de atacuri cerebrale minore, din cauza cărora şi-a pierdut aproape complet vederea. La început, medicii i-au spus că s-ar putea să îşi revină. Apoi

s-au răzgândit, prognozând că nu există nicio şansă să îşi recapete vederea. Mai multe îngrijorări.

Amy se lupta de mai mulţi ani cu o infecţie cronică şi începuse în sfârşit să se simtă mai bine. Apoi, dintr-o dată, starea ei s-a înrăutăţit—grav. Şi mai multe îngrijorări.

Peste zi, nu fac decât să-i îndemn întruna pe oameni să se încreadă în Dumnezeu, indiferent prin ce trec. Pot să le dau citate din Scriptură fără nicio ezitare, din memorie. Dar când vine noaptea stau cu ochii în tavan, simţindu-mă singur. Simt că mă tem să îmi pun toată încrederea în Dumnezeu. Ca să fiu perfect sincer, vă mărturisesc că de multe ori sunt copleşit de îngrijorare.

Ştiu că nu ar trebui să mă îngrijorez. Mă străduiesc să n-o fac, dar uneori îmi este foarte greu. Îngrijorarea e nocivă pentru sănătate. De fapt, termenul englezesc *îngrijorare* [worry, n.t.] provine din nemţescul *wurgen*, care înseamnă „a strangula, a comprima, a gâtui". Exprimă întocmai sentimentul îngrijorării, nu-i aşa? Îngrijorarea mă sufocă, pur şi simplu. Dar cum să pun capăt îngrijorării, când sunt atâtea lucruri care mă preocupă? Iar atunci când nu am niciun motiv de îngrijorare îmi fac griji de genul: *Uau, prea îmi merge bine. Sigur o să se întâmple ceva rău.* Şi, din moment ce îngrijorarea îmi afectează sănătatea, îmi fac griji pentru asta. Cum să mă opresc?

Creştinii atei îşi găsesc mereu motive de îngrijorare. Economia este în impas. Locurile de muncă sunt nesigure. Cunosc o grămadă de oameni care habar nu au cum o să-şi plătească facturile. Cum o să ne descurcăm? Copiii cresc—facultatea şi căsătoria se profilează deja la orizont. Şi, de parcă nevoile elementare nu ar fi de ajuns—hrană, îmbrăcăminte, încălţăminte, un acoperiş deasupra capului—în ziua de azi întrebarea este cum o să ne protejăm copiii? Putem să ne rugăm pentru ei şi să încercăm să-i ferim de influenţele din afară. Dar până la urmă tot va trebui să-i lăsăm să trăiască pe picioarele lor, iar asta e greu. Copiii—încă de mici—pot cădea victime pornografiei şi drogurilor şi sexului. Noi încercăm să-i protejăm pe ai noştri. Dar cum rămâne cu ceilalţi copii, cu care ai noştri vin în contact? Sau chiar cu copiii din biserică? Aceştia sunt oare protejaţi de părinţii lor? Ce se întâmplă dacă prietenii copiilor noştri au acces la lucruri care ar trebui să le fie interzise, iar apoi le povestesc şi copiilor noştri ce au văzut?

Copiii nu sunt singurii membri ai familiei pentru care ne facem griji: îi mai avem şi pe părinţii noştri, care îmbătrânesc şi au tot mai multă nevoie de noi. Cum o să ne ocupăm de ei? Ce o să se întâmple dacă se vor îmbolnăvi?

Sau poate, cineva drag nouă, chiar dacă nu a avut niciodată probleme de sănătate, are dintr-o dată simptome ciudate. Aşa că merge la medic să-şi facă nişte analize şi i se spune că va primi rezutatele în curând. Acesta e punctul în care începi să aştepţi. Aşteptarea ne dă ocazia să ne punem diverse întrebări, să ne îngrijorăm. Personal, nu îmi pot alunga gânduri de genul *Dar dacă...?* Atunci imaginaţia mi-o ia razna şi mă ţine treaz noaptea. Mă doare pieptul. Am cârcei la braţe şi la picioare. Respir greu şi am impresia că îngrijorarea mă roade pe dinăuntru. Ar trebui să mă încred în Dumnezeu, dar de multe ori îmi este greu s-o fac.

Apoi îmi fac griji în legătură cu biserica. Mă îngrijorez cu privire la aptitudinile mele, ba chiar şi la motivaţia mea: *Oare îmi fac treaba bine? Dacă o să transmit greşit mesajul acesta? Dacă sunt oameni care o să-şi petreacă veşnicia în iad din cauză că nu le-am prezentat mai clar Evanghelia? Dar dacă...?*

Îngrijorarea nu e prietena ta

Îngrijorarea (sau lipsa de încredere în Dumnezeu) a fost o problemă serioasă în viaţa mea. Deşi credeam în Dumnezeu, mă încredeam mai mult în abilităţile mele decât în credincioşia Lui. La creştinii atei, îngrijorarea este o dovadă că nu cred în Dumnezeu în măsura în care pretind. Gândim în felul următor: *Ştiu că Dumnezeu e bun şi aşa mai departe, dar în situaţia asta mă descurc şi singur.* Mai târziu, când se dovedeşte că nu ne-am descurcat bine, încercăm să reparăm lucrurile, tot noi—nu Dumnezeu.

Îngrijorarea îmi aduce aminte de ceea ce simt faţă de şerpi. Detest şerpii. Îi detest mai mult chiar decât Indiana Jones [personaj celebru dintr-o serie cinematografică, în care eroul trece prin diverse aventuri periculoase, n.t.]. La urma urmelor, şarpele a fost cel care a dus la căderea întregii omeniri. Să fie doar o coincidenţă? Nu cred. În general şerpii mă înfioară, iar dacă vine vorba de o viperă veninoasă, ei bine, atunci toată povestea capătă o nouă dimensiune diabolică. Eu şi familia mea locuim

într-o zonă împăduriță, fiind practic împresurați de şerpi veninoşi.

Într-o zi, pe vremea când fiul meu Bookie (al cărui nume real e Stephen Craig) avea în jur de doi ani, se juca pe veranda din faţa casei. Noi, ceilalţi, lucram prin curte, când, dintr-o dată, l-am auzit pe Bookie ţipând. Erau ţipete de încântare. Ţopăia de pe un picior pe celălalt, strigând: „Plietenul meu! Plietenul meu! Uite, tati! El e plietenul meu!"

Am alergat la el şi l-am întrebat: „Bookie, unde e plietenul tău? E un plieten imaginar?"

Bookie a chicotit. „Nu, tati!" şi a arătat cu degetul în jos. „Uite! Plietenul meu!" La picioarele sale se afla un mic şarpe cu clopoţei. În caz că nu ştiaţi, şarpele cu clopoţei nu e nici pe departe un „plieten". L-am împins pe Bookie departe de şarpe, după care am călcat pe capul acestuia, strivindu-l—asta imediat după ce, mai întâi, l-am decapitat cu o lopată.

Mulţi dintre noi ne purtăm cu îngrijorarea de parcă ar fi „plietenul" nostru. Nu gândim şi nu spunem asta în mod conştient, desigur, dar felul cum trăim dovedeşte contrariul. Luăm îngrijorarea în braţe şi o strângem la piept, la fel cum făceam cu animăluţele de pluş pe care le iubeam atât de mult în copilărie. Recurgem apoi la diverse eufemisme menite să mascheze acest păcat:

„Mă preocupă ceva."

„Trec prin nişte momente dificile."

„Am multe probleme pe cap."

Folosirea unei astfel de terminologii mă face să par foarte deştept, de parcă aş fi cine ştie ce persoană importantă care are de rezolvat chestiuni extrem de serioase. Mă fereşte să par o persoană copleşită de griji.

Dar indiferent cum i-am spune, îngrijorarea tot păcat e. În Filipeni 4:6, Pavel ne sfătuieşte să nu ne îngrijorăm de nimic. Romani 14:23 spune: „Tot ce nu vine din încredinţare e păcat." Lucrul acesta mi-e foarte clar. Îngrijorarea este opusul credinţei şi, prin urmare, e păcat.

Atunci când trăim prin credinţă înseamnă că avem încredere că Dumnezeu are totul sub control. Dar dacă începem să ne îngrijorăm, viaţa noastră spune tocmai contrariul. Dacă ne facem griji că ne vom pierde locul de muncă, spunem prin asta că locul de muncă este cel care ne poartă de grijă. Dar nu Dumnezeu este Cel care ne poartă de grijă? Ce-ar fi dacă Dumnezeu ne-a pregătit altceva? Şi dacă, oricât de neplăcut ar fi

să gândim aşa, calea spre acel „altceva" trece printr-o suferinţă? Ne vom pune încrederea în Dumnezeu şi în astfel de momente?

Îngrijorarea este, în esenţă, păcatul neîncrederii în promisiunile şi în puterea lui Dumnezeu. Înseamnă să anticipezi şi să iei în calcul ipoteza cea mai rea cu putinţă. Înseamnă să crezi în lucruri rele mai degrabă decât în Dumnezeu. 2 Timotei 1:7 spune: „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste şi de chibzuinţă." Cuvântul „frică" folosit în acest verset se poate înlocui cu „nelinişte, încordare, îngrijorare". Frica nu vine de la Dumnezeu. E o unealtă la care cel rău recurge ca să ne distragă atenţia de la adevăratul nostru scop aici, pe pământ.

În Matei 6:25, Isus spune: „Nu vă îngrijoraţi de viaţa voastră, gândindu-vă ce veţi mânca sau ce veţi bea; nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veţi îmbrăca. Oare nu este viaţa mai mult decât hrana, şi trupul mai mult decât îmbrăcămintea?" În greceşte, cuvântul „viaţă" folosit de Isus este *psyche* şi nu se referă doar la viaţa fizică, forţa motrice care îţi pune organismul în mişcare. Termenul respectiv înglobează toate aspectele vieţii tale luate împreună: mental, fizic, emoţional şi spiritual. De asemenea, se referă la trecut, prezent şi viitor. Isus îţi spune pur şi simplu să nu te îngrijorezi de nimic.

Creştinii atei au tendinţa de a face tot ce le stă-n putere, omeneşte vorbind, ca să fie siguri de rezultate pozitive, şi cu toate astea se îngrijorează. *Nu pot să stau pur şi simplu cu mâinile-n sân. Trebuie să fac mai mult.* Dar dacă am făcut cu adevărat tot ce ne-a stat în putinţă, înseamnă, prin definiţie, că nu mai avem nimic de făcut. Şi de multe ori lucrurile oricum vor merge bine; chiar nu mai ai nimic de făcut atunci când nu există nicio şansă să se întâmple ceva rău. Aşa că, în neputinţa noastră, ne mulţumim cu singurul lucru pe care îl mai putem face: să ne îngrijorăm.

Îngrijorarea e legată de dorinţa noastră de a controla lucurile. Oamenii sunt de multe ori obsedaţi de ideea de a deţine controlul. Există unele lucruri pe care le putem într-adevăr controla, dar majoritatea sunt în afara puterilor noastre.

Chiar seara trecută mă aflam în avion şi speram să prind zborul următor. Până să aterizăm, timpul părea că zboară, reducându-mi cu

repeziciune şansele de a prinde avionul dorit. Deşi nu aveam niciun control asupra situaţiei, continuam să privesc la ceas, măcinat de îngrijorare—de parcă grijile mele ar fi putut să influenţeze deznodământul situaţiei. (În caz că vă întrebaţi, după ce avionul a aterizat, aş fi putut să mă iau la întrecere cu Usain Bolt [atlet jamaican, medaliat cu aur în multiple competiţii olimpice şi mondiale, n.t.], la cât de rapid am alergat prin aeroport, reuşind să prind avionul spre casă.)

Îngrijorarea trădează faptul că nu suntem dispuşi să-L lăsăm pe Dumnezeu să Se ocupe de anumite lucruri—sau cel puţin nu în felul Său şi, mai ales, nu la momentul ales de El. Matei 6:27 pune o întrebare realistă: „Şi apoi, cine dintre voi, chiar îngrijorându-se, poate să adauge măcar un cot la înălţimea lui?" Mă întreb oare cu câte ore a scurtat îngrijorarea viaţa mea? (Acum chiar că sunt îngrijorat!)

Din fericire, puterea şi dragostea lui Dumnezeu m-au ajutat să îmi înving o mare parte din îngrijorări şi din dorinţa mea nejustificată de a deţine controlul. Ştiu că încă mai am un drum lung de străbătut, dar o să vă împărtăşesc câteva dintre experienţele pe care le-am trăit până acum.

Eliberat de griji

Doi paşi în direcţia eliberării de griji sunt să acţionezi cu înţelepciune şi să te concentrezi asupra lucrurilor potrivite. Creştini fiind, putem fi tentaţi să „exagerăm" cu credinţa. Pun asta între ghilimele pentru că ar fi mai corect să spun că avem tendinţa să „minimalizăm propriile responsabilităţi". În niciun caz nu e posibil să ai prea multă credinţă, asta dacă vezi credinţa aşa cum o vede Dumnezeu. Unii oameni consideră că a avea credinţă înseamnă a nu face absolut nimic şi a-L lăsa pe Dumnezeu să facă totul în locul lor. De pildă, am un prieten care îşi pierduse slujba şi care era încredinţat că Dumnezeu avea să-i găsească un alt loc de muncă.

L-am întrebat: „Ei, şi îţi cauţi un loc de muncă?"

Prietenul cu pricina mi-a răspuns: „Nu."

„Păi, ţi-ai scris CV-ul?"

„Nu."

„Sondezi piaţa locurilor de muncă? Te interesezi pe la prieteni şi cunoştinţe?"

„Nu."

„Păi atunci... ce faci în mod concret pentru asta?"

„Încerc să nu-mi bat capul şi să sper că Dumnezeu îmi va da o slujbă."

Am cunoscut mulţi oameni procedând în acest fel, în diverse situaţii. Cred că şi voi cunoaşteţi asemenea cazuri.

„Aşadar, ai vrea să te căsătoreşti. Ai ieşit din casă? Ai stat de vorbă cu vreo fată... vreodată?"

„Da, nu, nu. Aştept ca Dumnezeu să-mi scoată în cale persoana potrivită."

N-ai decât să aştepţi mult şi bine, domnule „Noroc cu carul".

Alţii sunt mereu faliţi. „Ţi-ai făcut vreun plan?"

„Da, un prieten de-al meu o să-mi cumpere câteva bilete la loterie, iar Dumnezeu o să-mi dea milioane de dolari."

Dar adevărul este că Dumnezeu ne alocă şi nouă unele responsabilităţi şi e nevoie de o credinţă biblică pentru a îndeplini lucrurile respective în dependenţă de El. Scriptura ne îndeamnă în repetate rânduri şi o spune în cele mai felurite moduri: acţionează cu înţelepciune. Proverbe 9:12 spune: „Dacă eşti înţelept, pentru tine eşti înţelept."

Ai nevoie de un loc de muncă? Întocmeşte-ţi un curriculum vitae. Studiază ofertele de muncă. Dă nişte telefoane. Calcă-ţi o cămaşă pentru următorul interviu. Asta înseamnă să acţionezi cu înţelepciune.

Eşti singur şi vrei să te căsătoreşti? Fă duş. Spală-te pe dinţi. Foloseşte apă de gură. Pune pe tine nişte haine frumoase. Dă-te cu parfum. (Nu exagera!) Acum ieşi din casă. Alege-ţi o tunsoare care îţi vine bine. Du-te în locuri unde poţi întâlni persoane necăsătorite, creştine, de sex opus. Zâmbeşte. Fii drăguţ. Fii amabil. Roagă-ţi prietenii să te prezinte cunoscuţilor. Nu te ţine de capul nimănui. Asta înseamnă să procedezi cu înţelepciune.

Eşti mereu falit? Nu te mai lua după sfaturile amicilor tăi la fel de faliţi. Nu mai cheltui mai mult decât câştigi. Renunţă la cărţile de credit. Nu mai cumpăra mereu lucruri de care nu ai nevoie cu bani pe care nu-i ai. Începe să lichidezi din datorii.

Înţelepciunea se referă la lucrurile mărunte, simple, evidente, cu care ne confruntăm în mod constant. Filipeni 4:6-7 ne îndeamnă: „Nu vă îngrijoraţi de nimic." Dar pasajul nu se limitează la a ne spune ce să *nu* facem. Ni se spune, de asemenea, ce anume să facem. „Nu vă îngrijoraţi

de nimic; ci, în toate lucrurile, aduceţi cererile voastre la cunoştinţa lui Dumnezeu, prin rugăciuni şi cereri, cu mulţumiri. Şi pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile şi gândurile în Hristos Isus." Sună foarte simplu, dar dacă acţionăm cu înţelepciune, putem să lăsăm liniştiţi celelalte lucruri în seama lui Dumnezeu.

Dacă te trezeşti cuprins de îngrijorare, în ciuda faptului că ai procedat cu înţelepciune, adu-ţi aminte că Dumnezeu este mai presus de problemele noastre, iar El vrea să I le predăm Lui pe toate. În acest caz, priveşte îngrijorarea ca pe o alarmă care te avertizează că a venit timpul să te rogi. Ori de câte ori observi acest semnal de alarmă, opreşte-te. E timpul să încetezi cu îngrijorarea şi să te rogi.

Când Îi mărturisim lui Dumnezeu grijile sau nevoile noastre, practic Îi dăm Lui povara aceasta. Ne rămâne responsabilitatea de a face tot ce ne stă-n putinţă, dar nu şi ceea ce este peste puterile noastre. De fiecare dată când suntem tentaţi să luăm înapoi pe umerii noştri responsabilităţile care-I aparţin lui Dumnezeu, trebuie să ne reamintim: *De-aici încolo e problema Lui.* Şi putem să răsuflăm uşuraţi. Asta înseamnă pacea supranaturală pe care El ne-a promis-o (Fil. 4:7).

Vă aduceţi aminte de jocul de-a „Ce-ar fi dacă...?" despre care am vorbit mai devreme? Cu toţii am trecut prin asta. *Ce-ar fi dacă bebeluşul meu s-ar sufoca în somn? Dar dacă mi-aş pierde serviciul? Dacă aş uita să închid filtrul de cafea când plec de acasă?* Fie, admit că acesta din urmă poate fi un motiv întemeiat ca să te întorci din drum sau să dai un telefon rapid. Dar în privinţa primelor două motive, nu poţi face nimic. Când mintea noastră începe să bată câmpii în felul acesta, trebuie să învăţăm să identificăm îngrijorarea în mod corect. Este alarma care ne îndeamnă la rugăciune. Putem începe prin a reflecta: *Gândul acesta nu vine de la Dumnezeu, ci e un gând izvorât din frică.* Apoi trebuie să „prindem" acel gând şi să-l supunem lui Hristos. Filipeni 4:8 spune: „... tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună şi orice laudă, aceea să vă însufleţească." Dacă stăruim în rugăciune, putem să ne schimbăm modul de gândire dintr-unul bazat pe frică într-unul bazat pe credinţă.

Uneori răspunsul lui Dumnezeu la rugăciuni se lasă aşteptat. 2 Petru

3:8-9 spune: „...pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, şi o mie de ani sunt ca o zi. Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinţei Lui, cum cred unii." Aşa cum am văzut în capitolul referitor la rugăciune, de obicei ne rugăm aşteptându-ne la o îndeplinire rapidă a cererilor noastre. Dar Dumnezeu este mult mai răbdător decât noi. Are o veşnicie la dispoziţie, aşa că nu Se grăbeşte. El e mai degrabă ca o „cină cu şapte feluri de mâncare, la taifas cu prietenii". Dacă nu vedem numaidecât rezultatele rugăciunii, noi avem tendinţa de a lua înapoi ceea ce i-am încredinţat lui Dumnezeu. Dar nu se poate. Lucrul acela nu a fost al nostru de la bun început. Îngrijorarea este rezultatul încercărilor noastre de a căra o povară care nu ne-a aparţinut niciodată. Procedând aşa, noi, creştinii atei, recunoaştem de fapt că nu avem încredere în Dumnezeu. În mintea noastră Dumnezeu este prea mic, aşa că trebuie să ne salvăm singuri.

Pe cinstite acum, chiar îţi vrei grijile înapoi? Ele nu-ţi sunt prietene. Promisiunea din Filipeni 4:7 îţi spune, dacă i le predai Lui, „pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile şi minţile în Hristos Isus". Aşadar, încetează să te mai îngrijorezi. Şi profită de oferta Lui. Fă tot ce-ţi stă-n putinţă, după care pune-ţi încrederea în Dumnezeu pentru restul. „Uite aici, Doamne. Fă cunoştinţă cu micul meu «plieten»." Acţionează cu înţelepciune şi concentrează-te asupra lucrurilor potrivite.

Haideţi să facem un exerciţiu de probă. Ce-ar fi dacă tu sau o persoană dragă ţie s-ar îmbolnăvi de cancer? Ce poţi să faci? Păi, poţi să mergi la medic, să te consulţi cu el şi să urmezi tratamentul indicat. Dar poţi să fii absolut sigur de vindecare? Nu. Dar Dumnezeu poate? Da. Atunci dă-I Lui grija asta. Dacă începi să te îngrijorezi, acesta e semnalul alarmei care-ţi aminteşte că e timpul să te rogi. În cele din urmă, trebuie să te încrezi în Dumnezeu şi în ceea ce va face El.

Crezi că poţi să-ţi protejezi copiii de orice pericol? Nu. Poate, în schimb, Dumnezeu să-şi trimită îngerii să vegheze asupra lor? Da. Prin urmare, fă tot ceea ce poate fi omeneşte făcut ca să-ţi protejezi copiii, iar apoi încredinţează restul în mâna lui Dumnezeu.

Poţi să îl schimbi pe soţul tău? Îmi dau seama că eziţi; poate crezi că poţi. Dar nu poţi. Dar Dumnezeu poate s-o facă? Da. (Şi poate să te schimbe şi pe tine, în treacăt fie spus.) Deci lasă problema asta în mâna Lui.

Îngrijorarea ta poate să schimbe ceva? Nu. Dar Dumnezeu, poate să schimbe lucrurile? Fără îndoială că poate. Fă ceea ce îţi cere Dumnezeu. Dă-I Lui tot ceea ce nu-ţi stă ţie în putinţă.

Orice s-ar întâmpla, ai încredere în Dumnezeu

Cu ceva timp în urmă s-a întâmplat un lucru neobişnuit. Biserica noastră funcţiona de vreo doisprezece ani când, dintr-o dată, contribuţiile băneşti au încetat. Suportul financiar a dispărut aproape peste noapte. E adevărat că se mai întâmplase şi în trecut ca veniturile să se diminueze, dar nu într-o asemenea măsură. M-am gândit că situaţia se va redresa în cursul săptămânii următoare. Însă în săptămâna următoare lucrurile s-au înrăutăţit. *Ei bine, ne vom reveni, totuşi... sper.* Dar în săptămâna care a urmat a fost şi mai rău.

În mod obişnuit, aş fi intrat în panică. De asemenea, am fi adus lucrurile la cunoştinţa întregii biserici şi am fi convocat o şedinţă pe această temă. Dar eu aveam convingerea că Dumnezeu voia să mă încred în El şi să aştept cu răbdare—atitudine diametral opusă pornirii mele fireşti de a prelua controlul asupra situaţiei. Aşa că am adus problema înaintea lui Dumnezeu, în rugăciune. L-am chemat în ajutor. Fără să mă îngrijorez... deloc.

În trecut, pe vremea când eram un creştin ateu, m-aş fi ghemuit în pat ca un prunc şi aş fi strigat după mama. Dar de data asta ceva era diferit. Când ne-am dat seama că donaţiile nu vor mai reveni la nivelul obişnuit, am început să acoperim salariile şi celelalte cheltuieli din rezervele financiare. Era un lucru alarmant, pentru că biserica noastră desfăşoară multe lucrări care necesită mulţi angajaţi. Şi toţi trebuie plătiţi, căci au copii de care sunt datori să se îngrijească. Personal, mă simt răspunzător pentru oamenii aceştia care au ales să participe la lucrarea noastră.

Am început să-L întreb pe Dumnezeu ce vrea să mă înveţe prin această încercare. Şi, în primul rând, ce vrea să fac eu. Am simţit că răspunsul Lui era: „Dacă te dovedeşti credincios în lucrurile mărunte, îţi voi încredinţa şi lucruri mari." Aşa că am făcut ce-mi stătea în putere. Am început să cercetez dacă nu cumva ne purtaserăm nechibzuit în unele privinţe cu resursele oferite de Dumnezeu. Biserica noastră este o organizaţie de dimensiuni considerabile. Unele dintre clădirile pe care le

deţinem se află în zone destul de îndepărtate, aşa că nu mă vedem prea des cu administratorii lor. Atunci m-am implicat personal. Le-am cerut celor din conducere să sape adânc şi să-mi prezinte toate domeniile în care ne investeam resursele financiare. Vă mărturisesc că am descoperit unele cheltuieli inutile.

Apoi am făcut ceea ce era înţelept să facem. Am procedat la o reducere agresivă a chetuielilor. Angajaţilor le-am spus fără ocolişuri: „Cred că Dumnezeu ne-a retras o parte din donaţii din cauză că nu ne-am arătat destul de chibzuiţi în administrarea lor. Dumnezeu nu va binecuvânta o administrare proastă, aşa că e cazul să reparăm situaţia."

Procesul de „curăţare" a durat în jur de opt săptămâni. În tot acel timp Îi spuneam întruna lui Dumnezeu: „Mă încred în Tine. Orice-ar fi, eu mă încred în Tine." Am simţit cum Dumnezeu mă linişteşte: „De îndată ce repari situaţia, te voi binecuvânta din nou." În cea de-a noua săptămână am înregistrat un scurt mesaj video pentru tot personalul, în care explicam: „Am îndeplinit ceea ce ne-a cerut Dumnezeu. Am redus cheltuielile cât s-a putut. Iar acum, indiferent ce va fi, ne vom pune încrederea în Dumnezeu." Am difuzat acel mesaj video în toate sediile noastre, într-o zi de joi. În week-end-ul imediat următor donaţiile au reapărut, exact la nivelul de dinainte. Ba chiar au crescut puţintel, apoi, pe parcursul lunilor următoare s-au stabilizat şi de atunci au rămas constante—în ciuda crizei economice tot mai acute.

Am făcut ceea ce ne-a cerut Dumnezeu să facem. Am acţionat cu înţelepciune. Am făcut tot ce ne stătea-n putere. Chiar dacă nu ne-a fost deloc uşor, I-am dat lui Dumnezeu tot ce nu ne stătea-n putere, iar El a avut grijă de restul. Sunt cu adevărat recunoscător. Dumnezeu mi-a îngăduit să trăiesc destule experienţe încât să ajung la convingerea că El e credincios azi şi nu am de ce să-mi fac griji pentru ziua de mâine. Ziua de mâine I-o încredinţez Lui.

În cine preferăm să ne punem încrederea? În noi înşine sau în Dumnezeu? Faptele şi deciziile noastre vor demonstra lucrul acesta.

Dacă Dumnezeu face ceea ce crezi tu că ar trebui să facă, încrede-te în El. Dacă nu face ceea ce crezi tu că ar trebui să facă, la fel, încrede-te în El. Dacă te rogi şi eşti convins că Dumnezeu va face un miracol, încrede-te în El. Dacă însă cel mai cumplit coşmar al tău devine realitate, încrede-

te în suveranitatea Lui. Fii încredinţat că El este bun.

În Matei 6:33-34, Isus spune: „Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui, şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra. Nu vă îngrijoraţi dar de ziua de mâine; căci ziua de mâine se va îngrijora de ea însăşi. Ajunge zilei necazul ei." Dumnezeu transcende timpul. El nu are început, şi nici sfârşit. Asta înseamnă că, pentru El, nu există ziua de ieri şi ziua de mâine. El este, pur şi simplu. Aşadar, pentru Dumnezeu, ziua de mâine este totuna cu ziua de azi şi cu ziua de ieri. A controlat El totul ieri? Fără îndoială că da. Are controlul azi? Ştii că da. Deci va fi la fel şi mâine. El nu e ancorat în dimensiunea temporală. Mâine este tot „acum" pentru El. Prin urmare, orice s-ar întâmpla, încrede-te în Dumnezeu.

Iată cum sună promisiunea Lui: „«Căci Eu ştiu gândurile pe care le am cu privire la voi», zice Domnul, «gânduri de pace şi nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor şi o nădejde»" (Ier. 29:11). Chiar dacă viitorul pe care ţi-l pregăteşte Dumnezeu nu este cel pe care ţi l-ai dori, încrede-te în El.

Nu va fi uşor, dar odată ce ai umblat cu Dumnezeu suficient de mult şi ai văzut în repetate rânduri că El rămâne credincios, poţi să încetezi să-ţi mai faci griji. Nu mai e nevoie să te îngrijorezi, căci Isus ne-a asigurat că Tatălui nostru ceresc Îi pasă de noi. Proverbe 3:5-6 ne îndeamnă în felul următor: „Încrede-te în Domnul din toată inima ta şi nu te bizui pe înţelepciunea ta! Recunoaşte-L în toate căile tale şi El îţi va netezi cărările."

Nu ştiu care sunt grijile tale astăzi, însă ştiu că îngrijorarea reflectă neîncrederea în promisiunile şi în puterea lui Dumnezeu. În ce mă priveşte, cred în Dumnezeu şi aleg să îmi trăiesc viaţa într-un mod care să demonstreze încrederea mea în El.

La urma urmelor, El este înţelept. Ne vrea binele. Şi poate face orice.

CAPITOLUL 9

Când crezi în Dumnezeu, dar te încăpăţânezi să cauţi fericirea cu orice preţ

Într-o duminică, după ce mi-am încheiat predica, m-am întâlnit întâmplător cu două membre devotate ale bisericii noastre—Lisa şi Amanda. Ele fac sacrificii pentru a putea să se implice în lucrarea creştină, se roagă regulat şi fac donaţii semnificative. Majoritatea celor din biserică le-ar descrie ca fiind nişte creştine tari în credinţă. Tocmai se pregăteau să plece, când le-am întrebat ce mai fac. Prietenele mele mi-au explicat cu amabilitate că nu vor să pară nepoliticoase, dar trebuie să plece repede, ca să prindă un film. Cum eu sunt mereu interesat să mi se recomande un film bun, le-am întrebat despre ce film e vorba. Înroşindu-se la faţă, Lisa mi-a răspuns: „Vrem să mai vedem o dată *Wedding Crashers* [Intruşii la nuntă, n.t.]! E unul dintre cele mai distractive pe care le-am văzut vreodată!" Doar gândul la filmul cu pricina le-a făcut să chicotească şi s-au luat de mână ca două şcolăriţe.

Brusc şi-au adus aminte că Craig nu este unul dintre prietenii lor „obişnuiţi"; Craig este „prietenul pastor". Chicotelile lor vesele au amuţit subit, lăsând loc unui moment de tăcere stânjenitoare. Apoi Amanda a adăugat: „Dar tu şi Amy nu ar trebui să-l vedeţi."

M-a surprins această afirmaţie. „De ce nu?"

„Păi", a început Lisa cu sfială, alegându-şi cuvintele cu grijă, „tu eşti

pastor. Filmul ăsta are o mulţime de scene fără perdea. Tu nu ar trebui să le vezi."

Cum adică? Ia stai o clipă!

Poate vă gândiţi: *Ai dreptate, Craig. Ce, doar nu ai cinci anişori. Cine sunt femeile astea ca să hotărască ce e potrivit pentru tine? Doar eşti om în toată firea. Ai şase copii! Mă îndoiesc că Owen Wilson şi Vince Vaughn ar putea să-ţi arate ceva ce nu ai mai văzut până acum.*

S-ar putea să fie aşa, dar nu despre asta e vorba aici. Haideţi să rederulăm scena de mai sus. Lisa şi Amanda sunt două creştine energice din cadrul bisericii noastre, care merg la cinema ca să vadă pentru a doua oară o comedie deşănţată. M-am interesat ulterior şi am descoperit că filmul cu pricina era cotat ca având un grad ridicat de obscenitate, din cauza „aluziilor sexuale, a nudităţii şi limbajului". E doar părerea mea, sau într-adevăr e ciudat faptul că cineva poate crede că vizionarea unui film anume e nepotrivită pentru mine, dată fiind profesia mea, în timp ce pentru alţi creştini e perfect acceptabilă, pentru simplul fapt că ei nu predică duminica?

Desigur, nu neg că şi eu am uneori standarde duble. Dacă un lucru mă face fericit, e foarte uşor să mă conving pe mine însumi că asta e ceea ce vrea şi Dumnezeu de la mine.

În căutarea fericirii

Deşi e adevărat că Dumnezeu vrea să ne binecuvânteze şi are planuri mari cu noi, ne aventurăm pe un teren extrem de primejdios atunci când începem să credem că scopul suprem al lui Dumnezeu pentru noi este să fim fericiţi. Creştinii atei pot crede în Dumnezeu în felul lor, în timp ce, plini de convingere, caută fericirea cu orice preţ.

Această percepţie greşită, aparent inofensivă, duce la o inversare radicală a rolurilor: noi ne poziţionăm pe locul lui Dumnezeu. Dacă avem impresia că El vrea înainte de orice altceva să fim fericiţi, în loc să conştientizăm că rolul nostru este de fapt să-L slujim pe El, vom ajunge la concluzia greşită că Dumnezeu există ca să ne slujească pe noi. Dumnezeu devine un mijloc de împlinire a scopului nostru final: fericirea. Pentru creştinul ateu, Dumnezeul cel sfânt al universului devine treptat un fel de tonomat cosmic. Dacă dăm bani pentru săraci, ne rugăm cum

trebuie şi ducem o viaţă corectă, Dumnezeu e obligat să ne dea ascultare şi să facă ce Îi cerem. Scopul existenţei Sale este să ne ofere recompensa supremă pe acest pământ, şi anume o permanentă stare de fericire.

Gândiţi-vă un pic la implicaţiile unei astfel de teologii eronate: „Am încercat cu religia, dar nu m-a făcut fericit. M-am dus la biserică, dar asta nu mi-a îmbunătăţit viaţa. Dumnezeu nu m-a ajutat să am o viaţă mai bună, aşa că fie e neputincios, fie nu există. Oricum ar fi, nu sunt interesat."

Teoretic, toate mesajele transmise de societatea în care trăim nu fac decât să ne întărească dorinţa de a trăi o viaţă de fericire continuă. Uitaţi-vă la orice dezbatere televizată şi veţi primi sugestii despre cum să fiţi fericiţi. În orice librărie ai intra, eşti copleşit de mulţimea de cărţi de la secţiunea „self-help". (Când am introdus cuvântul „fericire" pe web-site-ul amazon.com, am găsit 10635 de cărţi al căror titlu conţine acest cuvânt.) Acest mesaj e frecvent în predicile rostite în bisericile de pretutindeni din lume. „Dumnezeu vrea să fii fericit şi să te bucuri de viaţă. Meriţi mai mult, mai bine, mai mare şi mai repede." Suntem bombardaţi cu mesaje care ne îndeamnă să ne plecăm fruntea şi să ne închinăm în faţa dumnezeului fals al fericirii.

Căutarea fericirii pare să fie un lucru bun. Dacă suntem fericiţi, înseamnă că totul ne merge bine, nu? Însă problema e că lucrurile care *par* a fi bune nu *sunt* întotdeauna bune cu adevărat. În Proverbe 14:12, ni se spune: „Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte."

Asemenea unui căţel care se învârteşte în jurul cozii, mulţi oameni aleargă după lucruri despre care cred că le vor aduce împlinire, dar asta nu se întâmplă niciodată. Nu demult am avut o discuţie, după încheierea serviciului religios, cu o femeie tânără care rememora o serie de decizii din trecut, decizii care la momentul respectiv îi păruseră corecte. Rachel îl cunoscuse pe Mitch cu prilejul unui campionat de softball şi pe moment i s-a părut că era un tip grozav de deştept şi de drăguţ. I s-a părut firesc să iasă cu el, chiar dacă nu era creştin. Cum el continua să evite subiectul căsătoriei, s-a gândit la un moment dat să se mute împreună cu el, sperând că asta îl va face fericit şi, prin urmare, a considerat că ar fi o decizie corectă. Cu toate că era conştientă de faptul că nu e bine să aibă

relaţii sexuale, de vreme ce asta îl făcea pe el fericit, iar pe ea să se simtă iubită, i s-a părut normal să facă pasul respectiv. Când a constatat că era însărcinată, i s-a părut normal să se căsătorească. După naşterea copilului, i s-a părut normal să renunţe la vechea lor maşina şi să-şi ia în schimb, pe datorie, un SUV nou. Nemulţumiţi de apartamentul prea mic în care locuiau, s-au gândit că o casă îi va face fericiţi. Ei bine, cu o săptămână în urmă, Mitch i-a spus că nu o mai iubeşte şi a părăsit-o, lăsând-o pe Rachel într-o situaţie financiară dezastruoasă, cu inima frântă şi cu un copil de crescut. Cu toate că fiecare decizie luată părea să o ducă un pas mai aproape de fericirea visată, aceste decizii, per ansamblu, au aruncat-o într-o situaţie aparent disperată.

Nu fericirea e miza

Dumnezeu nu vrea ca noi să fim fericiţi.

Îmi dau seama că afirmaţia aceasta poate fi percepută drept mărginită şi în totală opoziţie cu mesajele vehiculate non-stop în societatea zilelor noastre. În plus, ne tulbură. Dar tocmai asta e ideea.

Uneori, ceea ce credem noi că ne va face fericiţi este tocmai contrariul a ceea ce vrea Dumnezeu. Nu uitaţi că Dumnezeu nu este „corect" şi că nu răspunde de fiecare dată afirmativ la rugăciunile noastre. Din fericire, El ne rezervă ceva mult mai bun—infinit mai bun, chiar—dar nu putem ajunge la lucrul acela până nu vom pricepe faptul că fericirea de tip „aici şi acum" nu se potriveşte cu planul Lui pentru vieţile noastre.

În primul rând, Dumnezeu nu vrea să fim fericiţi dacă asta ne face să acţionăm greşit sau nechibzuit. În planul lui Dumnezeu, scopul nu scuză niciodată mijloacele.

De pildă, fiica mea cea mai mică are cinci ani. Am să vă spun acum continuarea povestirii pe care v-am promis-o mai devreme. O cheamă Rebecca Joy, dar noi îi spunem Joy, sau JoJo. Nu demult ne aflam la o petrecere, acasă la un prieten care are în curte o tiroliană. Dar nu orice fel de tiroliană, ci una care-ţi dă fiori numai privind-o. E lungă, foarte înclinată şi nu te poţi opri din alunecare decât sărind jos, aşa că am stabilit că numai copiii peste paisprezece ani aveau voie să se dea.

Către sfârşitul zilei, părinţii deja nu mai erau atât de atenţi la ce făceau copiii. Sfidând regula stabilită anterior, JoJo şi complicea ei în vârstă de

doisprezece ani au decis că venise momentul să-şi ia zborul. Prietena ei mai mare a săltat-o atâta cât să se poată prinde de mânerul tirolienei, iar JoJo a ţâşnit ca din puşcă. A început să lunece în jos pe cablu ţipând de bucurie „Iu-huuuuu!" Micuţa mea cascadoare zâmbea cu gura până la urechi, savurând din plin momentul—asta până în clipa când s-a izbit frontal de un copac. Zgomotul puternic produs la impact a fost sinistru. Trupul ei micuţ s-a prăbuşit neputincios la pământ. Zăcea inconştientă, cu faţa acoperită de sânge. Din fericire, şi-a venit în fire. A avut de suportat doar două rânduri de cusături în bărbie, care s-au cicatrizat apoi rapid. Însă ce vreau eu să subliniez este că, oricât de mult i-a plăcut să se dea pe tiroliană, în final a plătit un preţ pentru asta.

Mulţi dintre noi alunecă prin viaţă la fel ca JoJo pe tiroliană. „Iu-huuuu!" îşi spun ei într-un colţ al minţii, în timp ce se bălăcesc într-un stil de viaţă nechibzuit sau păcătos. Păcatul poate fi foarte plăcut pentru o perioadă scurtă de timp (vezi Evrei 12:25), dar te va prinde întotdeauna în gheare. Dumnezeu nu vrea să fim fericiţi atunci când facem ceva greşit sau lipsit de înţelepciune.

O credinţă greşită nu duce la o viaţă corectă

Nu cu mult timp în urmă mă aflam într-un magazin alimentar unde am dat de un tip pe care îl cunoşteam. Îi oferisem mai demult consiliere premaritală şi mai apoi oficiasem slujba de cununie. Bucuros să-l revăd, l-am îmbrăţişat cu căldură şi l-am întrebat ce-i mai face familia.

Mi-a spus că divorţase de soţia lui, aşa că l-am întrebat dacă voia să-mi povestească ce se întâmplase. Mi-a mărturisit că nu erau fericiţi împreună şi preţ de câteva minute mi-a explicat că, din moment ce niciunul dintre ei nu era mulţumit de celălalt, au pus capăt mariajului.

Din momentul în care avem impresia că, dat fiind că suntem în căutarea fericirii, avem libertatea să păcătuim, ne transformăm în nişte creştini atei. Dumnezeu nu acoperă niciodată un păcat pentru simplul motiv că acesta ne face fericiţi, sau cel puţin aşa avem noi impresia. Oricât am fi de experţi în speculaţii logice, nu există nicio cale de evitare a acestui prim principiu al fericirii după voia lui Dumnezeu.

De asemenea, Dumnezeu nu vrea ca fericirea noastră să fie legată de lucrurile acestei lumi. Cu o seară în urmă m-am uitat la televizor şi mi s-a

dat de înţeles că nu am cum să fiu fericit fără chipsurile AB, fără un set de 110 cuţite sau fără o pătură prevăzută cu două găuri prin care să-mi scot mâinile. Ei uite, acum ştiu de ce am fost nefericit atâta vreme. Am trecut prin viaţă ca un neştiutor, întrebându-mă mereu ce îmi lipseşte. Acum ştiu că a fost vorba de pătura Snuggie.

De obicei, indiferent dacă suntem sau nu conştienţi de lucrul acesta, încercarea de a deveni fericiţi prin lucrurile materiale este sortită eşecului pentru că se bazează pe o minciună. Acţiunile noastre dovedesc faptul că, într-un procent îngrijorător, credem în următoarea formulă: multiple posesiuni materiale + circumstanţe favorabile + experienţe palpitante + relaţii potrivite + aspect exterior perfect = fericire.

Mulţi dintre noi îşi trăiesc viaţa ca şi cum ar crede din toată inima în această formulă falsă. Chiar dacă negăm cu gura lucrul acesta, felul în care ne investim timpul, banii şi gândurile nu lasă loc de îndoială.

Societatea în care trăim ne face să credem că tocmai lucrurile pe care nu le avem sunt cele care pot să ne facă fericiţi—nu contează că multe dintre ele nici măcar nu existau cu cinci ani în urmă. Gonim orbeşte după tot ce e mai nou, mai strălucitor sau mai rapid.

Tânjim după circumstanţe favorabile. Dacă nu ne convine locul de muncă, şeful, colegii de serviciu sau salariul, mergem altundeva. Dacă un curs de la facultate e prea greu, îl lăsăm baltă. Dacă un angajament pe care ni l-am asumat ne solicită prea mult timp sau prea mult efort, îl abandonăm.

Dacă nu căutăm circumstanţe favorabile, alergăm după experienţe cât mai palpitante. Şi le căutăm fie într-un hobby, fie în sport, în vacanţe sau în sfârşiturile de săptămână. Când fiorul ultimei experienţe începe să se domolească, e timpul să găsim altceva, oricare ar fi preţul.

Sau poate că trăim într-o permanentă căutare a acelei „fata morgana" căreia, melancolici, îi spunem „dragostea adevărată". Amăgiţi de poveştile cu frumoasa prinţesă salvată din mâinile regelui ticălos, sau cu prinţesa care sărută broscoiul cel urât, transformându-l într-un prinţ chipeş şi bogat, rătăcim prin viaţă tânjind la nesfârşit după acel unic „suflet pereche". În loc să căutăm să ne slujim unii pe alţii, credem în mod greşit că undeva în lumea asta există o persoană care s-a născut special ca să ne facă pe noi fericiţi.

Dacă nu ne preocupă găsirea partenerului perfect, atunci ne îndreptăm atenţia asupra aspectului exterior. Dacă am arăta un pic mai bine, totul ar merge strună. Mai suplu, mai înalt, mai puternic—nicio însuşire nu e scăpată din vedere. Dietele, operaţiile estetice, medicamentele, bronzarea artificială, toate acestea nu sunt decât instrumente menite să ne dea o înfăţişare perfectă—cu alte cuvinte, să ne facă fericiţi.

Dacă avem impresia că lucrurile acestei lumi pot să ne asigure fericirea înseamnă că ne mulţumim cu un simulacru. Soţia mea m-a trimis odată singur la magazinul alimentar—un lucru riscant. Imediat ce am intrat pe uşa magazinului, mi-au căzut ochii pe o cutie uriaşă în care se aflau conserve de crab, la preţul de numai 4,99 dolari. Gândindu-mă că era un adevărat chilipir, am înşfăcat numaidecât două conserve. M-am întors acasă nerăbdător să-mi gust chilipirul, dar în loc să-l savurez l-am scuipat. Era doar o imitaţie jalnică a cărnii de crab.

Dumnezeu nu suportă ca noi să trecem prin viaţă ignorând lucrurile veritabile, autentice şi mulţumindu-ne cu promisiunile mincinoase ale acestei lumi.

Mai mult decât fericiţi

Odată cu ultimul principiu al fericirii după voia lui Dumnezeu, descoperim promisiunea unei binecuvântări de nedescris. Dumnezeu nu vrea să fim fericiţi, pentru că El vrea să fim binecuvântaţi. Cuvântul grecesc *makarios*, folosit în capitolul 5 din Matei, unde se vorbeşte despre aşa-numitele Fericiri, poate fi tradus prin „binecuvântări supreme". Cu alte cuvinte, Dumnezeu vrea ca noi să fim mai mult decât fericiţi. Fericirea acestei lumi este bazată pe lucruri nestatornice, efemere, pe când binecuvântările lui Dumnezeu transcend lucrurile acestei lumi. Scriptura spune în Psalmul 112:1: „Ferice de [în trad. engleză: Binecuvântat este, n.t.] omul care se teme de Domnul, şi care are o mare plăcere pentru poruncile Lui!" Un alt mod de a exprima lucrul acesta ar fi: „Cel ce se teme de Dumnezeu este mai mult decât fericit." Biblia nu spune nicăieri „Binecuvântat este cel care caută fericirea, chiar dacă acţionează greşit" sau „Mai mult decât fericit este acela care se mulţumeşte cu imitaţii ieftine, lumeşti".

Cu vreo doi ani în urmă, împreună cu ceilalţi membri ai bisericii

mele, am studiat timp de o lună ce are de spus Biblia cu privire la viaţă şi moarte. Am ascultat povestea lui Staci, o femeie de aproape patruzeci de ani şi mamă a doi copii, care avea o tumoră pe creier. Medicii i-au spus că mai are foarte puţin de trăit. Din nefericire, au avut dreptate. Am avut onoarea de a oficia slujba funerară. Soţul lui Staci şi cele două fetiţe ale lor au stat în primul rând, cu o atitudine plină de demnitate. Au vorbit despre ea, au citit câteva poezii şi apoi au difuzat o înregistrare cu Staci cântând unul dintre cele mai frumoase cântece de laudă pe care le-am auzit vreodată.

S-au vărsat atâtea lacrimi încât s-ar fi putut umple un mic bazin—şi pe bună dreptate. Pierderea suferită, din punct de vedere uman, nu era un prilej de fericire. Dar vă garantez că nu a existat nicio persoană în biserică în ziua aceea care să nu fi simţit prezenţa lui Dumnezeu acolo. Chiar şi în mijlocul durerii pe care o încercam cu toţii, eram cuprinşi de o stare de pace care depăşea puterea noastră de înţelegere. Eram nefericiţi, indiscutabil, dar cu toţii simţeam, fără putinţă de tăgadă, binecuvântarea mângâierii divine din partea Dumnezeului nostru cel sfânt.

Numai în momentul când reuşim să reducem la tăcere creştinul ateu din noi şi să căutăm împărăţia lui Dumnezeu mai presus de lucrurile deşarte şi superficiale ale acestei lumi, numai atunci putem experimenta binecuvântarea adevărată şi durabilă. Iar când vom ajunge în punctul acesta, vom renunţa cu bucurie la televizor, la computer şi la magazinele scumpe, şi-L vom căuta mai asiduu pe Dumnezeu. Vom abandona materialismul care ne determină să ne agăţăm de lucrurile acestei lumi şi ne vom da cu adevărat seama că toţi cei blânzi, cei flămânzi şi însetaţi după dreptate, cei săraci în duh şi cei ce plâng sunt mai mult decât fericiţi.

În cartea sa, intitulată *When God Whispers Your Name* [Când Dumnezeu îţi şopteşte numele, n.t.] Max Lucado spune o povestioară despre un peşte. Versiunea mea este puţin diferită. Haideţi să începem cu următoarea întrebare: credeţi că un peştişor ar fi fericit pe o plajă cu nisip? (Dacă trebuie să-l întrebi pe un copil de clasa a cincea, sunt de-a dreptul îngrijorat pentru tine.) Evident, răspunsul este nu. Aripioarele peştişorului ar flutura asemenea unor palme care aplaudă, iar trupul i s-ar zbate precum un acrobat cuprins de frenezie.

Imaginaţi-vă că i-am dărui peştişorului cu pricina 100.000 de dolari,

bani gheață și neimpozabili. Credeți că acum ar fi fericit? Vi-l imaginați fluturându-și energic aripioarele? Să zicem că-i dăm o bere rece și o revistă cu peștioaice arătoase. Nici asta nu l-ar face fericit. Orice i-am da peștișorului pe plajă, nimic nu l-ar satisface. Nu există nimic care să-l facă fericit pe acea plajă—din cauză că el nu a fost făcut să stea pe plajă. Nisipul nu e casa lui. Orice alt lucru decât apa îi va lăsa neîmplinit dorul după locul pentru care a fost creat.

La fel se întâmplă și în cazul nostru. Nu suntem fericiți cu lucrurile acestei lumi pentru că noi nu am fost făcuți pentru lumea aceasta! Suntem niște străini pe acest pământ. Am fost creați ca să locuim pe vecie cu Dumnezeul nostru, în ceruri (vezi Fil. 3:20). Nu vom găsi niciodată o fericire durabilă în lucrurile efemere ale acestei lumi, pentru că nu am fost făcuți ca să trăim o viață efemeră. De aceea trebuie să ne diminuăm așteptările pe care le avem de la această lume. Pământul nu e totuna cu raiul. Nici nu a fost proiectat să fie așa. De aceea, nu există nici sumă de bani, nici casă nouă, nici mobilier nou, nici aparatură nouă, nici garderobă nouă, nici frizură nouă, nici alt copil, nici altă vacanță, nici alt loc de muncă, nici alt venit, nici alt soț și *nimic* altceva care să ne satisfacă, căci noi nu am fost creați pentru lucrurile acestei lumi.

După cum spune Psalmul 97:12: „Neprihăniților, bucurați-vă în Domnul și măriți prin laudele voastre sfințenia Lui!“ Adevărata fericire se găsește numai în Dumnezeu, iar atunci când o vom găsi, vom înțelege, probabil pentru prima dată, cât de binecuvântați suntem, de fapt.

CAPITOLUL 10

Când crezi în Dumnezeu, dar te încrezi mai mult în bani

ÎNTR-O DIMINEAŢĂ RECE DE DUMINICĂ, PE VREMEA CÂND ERAM STUDENT DE-ABIA întors la Hristos, m-am dus la biserică împreună cu câţiva prieteni de-ai mei. În timpul închinării am observat o doamnă care şedea cu câteva locuri mai încolo şi care, după toate aparenţele, avusese o viaţă foarte grea. Chipul îi era încă atrăgător, dar ridurile premature dezvăluiau o parte din povestea vieţii ei. Hainele uzate trădau o situaţie financiară modestă. La momentul respectiv nu am înţeles de ce, dar am fost cuprins de o compasiune tot mai puternică pentru acea femeie. În adâncul inimii simţeam că Dumnezeu mă îndemna să-i dau ei toţi banii pe care-i aveam la mine. V-am povestit mai devreme despre tendinţa mea de a-mi face griji. Lipsa banilor mă frământase mereu, şi de data asta parcă eram pus la încercare. Oarecum egoist, m-am întrebat: *Oare duşmanul meu spiritual să fie cel care mă ispiteşte să fiu generos? Nu, cred că Dumnezeu e Cel care mă îndeamnă.* Când mi-am deschis portofelul, am constatat că nu aveam decât o bancnotă de cinci dolari. Raţiunea şi-a intrat în rol numaidecât. *Nu am destui bani încât să schimb cu ceva viaţa ei. Sunt doar cinci dolari. În plus, banii ăştia aveam de gând să-i folosesc pentru masa de prânz. Şi mi-e foame.*

Oricât am încercat să mă împotrivesc, sentimentul acela nu dispărea.

Dă-i toţi banii pe care îi ai—chiar dacă sunt numai cinci dolari. Nevrând să ignor acea şoaptă lăuntrică pe care o consideram ca venind de la Dumnezeu, m-am apropiat încet de femeie, temându-mă să nu par un ciudat sau un obsedat.

„Doamnă", i-am spus cu blândeţe, „ştiu că sună ciudat, dar cred că Dumnezeu vrea să vă dau banii ăştia. Ştiu că nu sunt mulţi, dar e tot ce am".

Femeia a aruncat o privire la bancnota mea amărâtă, în timp ce pe mine mă cuprindea un sentiment de jenă. Oare o jignisem? Se simţea umilită? Dintr-o dată expresia feţei i s-a schimbat complet. Ochii au început să-i strălucească. Arăta de parcă tocmai câştigaze lozul cel mare. Şi-a ridicat mâinile în aer, a zâmbit spre tavan şi a strigat „Îţi mulţumesc, Doamne! Te iubesc atât de mult!" Apoi m-a îmbrăţişat, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

Am încercat să-i strecor bancnota în mână şi să mă fac nevăzut, dar ea m-a prins de braţ. Mi-a spus că în dimineaţa aceea se trezise dorindu-şi din toată inima să vină la biserică şi să se închine lui Dumnezeu, dar, fiind o mamă care îşi creştea singură copiii, nu mai avea niciun ban, iar salariul avea să-l primească abia marţea următoare. În rezervor îi mai rămăsese benzină doar cât să vină la biserică, dar nu şi să se întoarcă acasă. Văzându-se nevoită să rămână acasă, deşi îşi dorea să meargă la biserică, L-a întrebat pe Dumnezeu ce să facă. După câteva minute de aşteptare a unui răspuns, a simţit că Dumnezeu o îndeamnă să meargă la biserică, aşa că I-a dat ascultare. Şi-a luat fiul în vârstă de opt ani şi au pornit spre biserică, fără să ştie cum se vor întoarce acasă.

Când i-am dat bănuţii aceia, a ştiut că de cinci dolari îşi poate cumpăra destulă benzină încât să ajungă acasă, ba să-i mai şi rămână un pic. Dumnezeu Se îngrijise de ea în mod miraculos. Am plecat de acolo minunându-mă de bunătatea lui Dumnezeu. Apoi m-am întrebat în sinea mea: *Dar cum rămâne cu prânzul meu?* La încheierea serviciului divin un prieten m-a invitat la masă şi s-a oferit să facă cinste. În locul obişnuitului meu sandviş de cincizeci şi nouă de cenţi, prietenul meu m-a ospătat cu un hamburger de opt dolari. Dumnezeu e bun!

După mai mulţi ani de la acea experienţă am avut din nou acelaşi sentiment—că Dumnezeu vrea să dăruiesc toţi banii din portofel. De data

asta, unui bătrân pe care îl văzusem stând singur într-o maşină rablagită. Când mi-am deschis portofelul, în loc de cinci dolari am văzut o bancnotă de o sută de dolari. M-am gândit: *Sigur e Diavolul care mă ispiteşte iarăşi să fiu generos*. Numaidecât am început să negociez cu vocea lăuntrică, care credeam că vine de la Dumnezeu.

În împrejurarea anterioară, când cu mama aceea singură, m-am supus. De data asta, nu. Exact cum auziţi. Păstrându-mi banii, am ignorat vocea interioară şi am plecat de acolo.

Când e vorba de bani, poate că e mai uşor să ne încredem în Dumnezeu dacă miza e mică. Dar când miza creşte, suntem tentaţi să ne încredem în puterea banului.

În bani ne încredem

E de-a dreptul ironic ce se întâmplă în ţara mea. Pe spatele oricărei bancnote de dolari americani sunt tipărite cuvintele „În Dumnezeu ne încredem". Cu toate astea, pentru cei mai mulţi dintre noi, acesta e un neadevăr. Putem noi afirma că ne încredem în Dumnezeu, dar faptele noastre trădează adevărul. Noi, creştinii atei, Îi facem lui Dumnezeu tot felul de promisiuni, dar în viaţa de zi cu zi suntem tentaţi să ne încredem, să ne închinăm şi să slujim tocmai banilor pe care e tipărit moto-ul respectiv.

Cuvintele lui Isus din Luca 12:34 afirmă fără ocolişuri acest adevăr: „Căci unde este comoara voastră, acolo este şi inima voastră." Dacă aţi şti cum am trăit eu ani în şir, aţi ajunge probabil la concluzia că Dumnezeu nu era de fapt comoara mea. Desigur, încercam să mă abţin de la a-mi căuta propria fericire şi plăcere, dar faptele mele demonstrau fără putinţă de tăgadă că lucrurile acestei lumi erau adevărata mea comoară. Iar dacă comoara mea se afla în lumea aceasta, înseamnă că includea lucrurile preţuite de Dumnezeu. Mult prea multă vreme *am spus* doar că cred în Dumnezeu, dar m-am încrezut în puterea banului. Eşti şi tu la fel?

Pericolul de a ne încrede în puterea banului ne pândeşte pe toţi. Majoritatea dintre noi cred (poate nu pe faţă) că banii le vor aduce fericirea. Poate că tu personal nu crezi asta. Poate că, asemenea celor de la Beatles, crezi că nu ai nevoie decât de dragoste. Ca un mic experiment, pune-ţi următoarea întrebare: „Aş fi mai fericit dacă venitul meu ar fi

mai mare (indiferent cu cât) decât este acum?" Cei mai mulţi dintre noi ar răspunde afirmativ, cu trei semne de exclamaţie. Această contradicţie ne acuză. Mulţi dintre noi spunem că banii nu aduc fericirea, dar de fapt credem tocmai contrariul.

O altă dovadă a felului în care ne influenţează banii este că, atunci când avem „destul", ne simţim în siguranţă. Acest „destul" diferă de la o persoană la alta. Poate că eu am nevoie de mai mult decât tine ca să mă simt în siguranţă. Sau invers. Îmi aduc aminte că odată, pe când eram copil, stăteam pe verandă cu bunica mea şi ea îmi pvestea întâmplările cumplite prin care trecuse în timpul Marii Crize Economice. Acela a fost momentul—aveam doar opt ani—în care am hotărât că nu voi îngădui niciodată ca familia *mea* să treacă prin asemenea orori. Mi-am jurat mie însumi că voi avea întotdeauna bani. În mintea mea fragedă am decis pe loc, la nivelul subconştientului, că voi sluji de-acum dumnezeului meu oficial—banii. Pentru mine, mai mulţi bani au însemnat întotdeauna mai multă siguranţă.

Sfârşitul lumii?

Pentru toţi cei care şi-au pus speranţa, fericirea şi siguranţa în bani, ultimele luni ale anului 2008 au reprezentat un semnal de alarmă mai mult decât îngrijorător. Oriunde mergeai nu auzeai vorbindu-se decât despre criza financiară mondială. Până şi creştinii de o viaţă, care ar fi trebuit să-şi găsească siguranţa în Dumnezeu, s-au trezit cuprinşi de panică. Cortina a fost ridicată şi zeul fals al banului a ieşit la iveală.

Motivul pentru care banii sunt o problemă cu consecinţe pentru viaţa spirituală este acela că ei reprezintă adversarul principal în bătălia pentru inima noastră. 1 Timotei 6:10 spune: „Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; şi unii, care au umblat după ea, au rătăcit de la credinţă şi s-au străpuns singuri cu o mulţime de chinuri." Mulţi citează greşit versetul acesta, spunând: „Banii sunt rădăcina tutror relelor." Dar banii în sine nu sunt răi. Banii sunt amorali. Banii pot fi folosiţi în scopuri bune sau în scopuri rele. *Dragostea* de bani e rădăcina tuturor relelor. Dragostea de bani duce la tot felul de alte abuzuri, fie de putere, fie de sex sau alte păcate.

Acest subiect e atât de important încât Însuşi Isus a făcut referire la el

în mod direct: „Nicio slugă nu poate sluji la doi stăpâni; căci sau va urî pe unul şi va iubi pe celălalt, sau va ţinea numai la unul şi va nesocoti pe celălalt. Nu puteţi sluji lui Dumnezeu şi lui Mamona [zeul banului, n.t.]" (Luca 16:23).

Din păcate, faptele multor creştini atei dovedesc că ei se închină banului în loc să I se închine lui Dumnezeu. Unii trăiesc ca şi cum ar crede că Dumnezeu există tocmai pentru a ne ajuta să acumulăm cât mai mulţi bani şi posesiuni materiale. După părerea mea, aici se află rădăcina primejdioasei evanghelii a prosperităţii. Chiar dacă e adevărat că Dumnezeu vrea să-i binecuvânteze pe copiii Săi, mulţi înţeleg prin asta că El vrea ca toţi să fim bogaţi. Oricine a avut parte de o relaţie profundă bazată pe dragoste autentică ştie că poţi fi binecuvântat în mai multe feluri. Dumnezeu nu are nimic împotrivă ca oamenii să posede bani şi bunuri materiale, dar urăşte reversul—şi anume ca oamenii care Îi aparţin Lui să ajungă să fie „posedaţi" de bani şi de bunuri materiale.

Două întâlniri

În Matei ni se relatează două împrejurări în care Isus S-a întâlnit cu doi oameni bogaţi. Primul dintre aceştia este un tânăr avut, inteligent şi educat, aflat în plină ascensiune. Probabil că absolvise facultatea primul din clasă, după care a înaintat rapid pe scara ierarhică şi a devenit în curând un om bogat, cu funcţii de conducere. Când Îl întâlneşte pe Isus, Îl întreabă ce trebuie să facă pentru a căpăta viaţa veşnică. Isus îi răspunde fără ocolişuri: „Dacă vrei să fii desăvârşit... du-te de vinde ce ai, dă la săraci şi vei avea o comoară în cer! Apoi vino şi urmează-Mă" (Matei 19:21).

Isus l-a provocat să-şi aleagă stăpânul, iar în versetul următor vedem reacţia tânărului: „Când a auzit tânărul vorba aceasta, a plecat foarte întristat."

Poate avem impresia că noi nu L-am respinge niciodată pe Isus în felul acesta, dar mulţi dintre noi facem astfel de alegeri în fiecare zi. Cheltuim pe muzică sau pe cafea mai mult decât dăruim la biserică. Regretăm că am ratat emisiunea preferată de la televizor mai mult decât regretăm că nu am apucat să citim din Biblie. Ne trezim dimineaţa gândindu-ne cum să facem ca să câştigăm cât mai mulţi bani, nicidecum să dăruim altora.

După plecarea tânărului, Isus a continuat discuţia cu ucenicii Săi: „Adevărat vă spun că greu va intra un bogat în Împărăţia cerurilor. Vă mai spun iarăşi că este mai uşor să treacă o cămilă prin urechea acului, decât să intre un bogat în împărăţia lui Dumnezeu" (vers. 23-24).

Ani în şir am citit versetul acesta fără să îl aplic la mine însumi. Nu mă vedeam ca fiind un om bogat. Probabil nici tu nu te vezi aşa. Întotdeauna se găseşte unul mai bogat ca noi. Dar în loc să ne comparăm cu cunoscuţii noştri, ar trebui să ne comparăm cu restul omenirii. Mai mult de jumătate din oamenii de pe planetă trăiesc cu mai puţin de doi dolari pe zi, într-o sărăcie şi mizerie de neimaginat. Adevărul este că noi, cei din America de Nord, suntem putred de bogaţi. Din nefericire însă, Isus spune că bogăţia noastră reprezintă un mare handicap spiritual.

Nouă, oamenilor bogaţi, ne este greu să ne încredem în Dumnezeu şi preferăm să ne încredem în banii noştri. Cunoaşteţi acel pasaj din rugăciunea „Tatăl nostru" care spune: „Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi"? Ce înseamnă cu adevărat aceste cuvinte pentru noi? Aţi simţit vreodată că Dumnezeu vă poartă de grijă în mod miraculos? În ce mă priveşte, vă mărturisesc că nu mi s-a întâmplat să nu am ce pune pe masă din cauză că nu aş fi avut bani sau nu mi-aş fi permis să cumpăr. Dar deşi suntem bogaţi, cei mai mulţi dintre noi nu *ne simţim* bogaţi. Şi pentru că nu ne simţim bogaţi, suntem avizi tocmai după acele lucruri care ne îmbolnăvesc din punct de vedere spiritual. Preferăm să ne tânguim că suntem bolnavi, în loc să căutăm un remediu.

Celălalt om bogat pe care l-a întâlnit Isus nu era nici pe departe atât de moral ca primul. Numele lui era Zacheu. Ei bine, Zacheu era un bărbat mărunt, atât ca statură, cât şi ca personalitate. Era dispreţuit de toţi cei care îl cunoşteau. El se ocupa cu colectarea dărilor pentru guvernatorul roman, ceea ce însemna de fapt că avea libertatea de a-i jefui pe contribuabili. Tot ceea ce colecta peste baremul legal datorat de o persoană intra în buzunarele sale.

Într-o zi, când Isus a intrat în oraş, Zacheu s-a căţărat într-un copac ca să-L vadă mai bine. Fiind mic de statură, şi-a ales locul acela tocmai ca să poată vedea peste mulţime. Când Isus Şi-a ridicat privirea şi l-a zărit pe Zacheu în copac, S-a autoinvitat acasă la el, gest care i-a derutat pe mulţi dintre cei prezenţi. De ce S-a întovărăşit Isus cu un astfel de păcătos? Isus

nu i-a cerut lui Zacheu să-şi vândă toată averea sau să-şi dea toţi banii la săraci, aşa cum îi ceruse tânărului de dinainte. Dar Zacheu, dintr-o pornire instinctivă declanşată de pocăinţa lui, a spus: „Iată, Doamne, jumătate din avuţia mea o dau săracilor; şi, dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit" (Luca 19:8).

Gestul lui Zacheu a demonstrat fără doar şi poate o transformare bruscă a inimii sale: „Nu mă gândeam decât la bani—câte mi-aş putea cumpăra cu ei şi câtă siguranţă mi-ar oferi. Dar odată ce L-am cunoscut cu adevărat pe Isus, nu m-au mai interesat banii deloc."

Spre deosebire de tânărul bogat, acest vameş corupt era atât de dornic de mântuire şi de părtăşia cu Hristos, încât a renunţat cu uşurinţă la bogăţia sa lumească pentru a primi în schimb ceva incomparabil mai valoros. „Isus i-a zis: «Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta, căci şi el este fiul lui Avraam. Pentru că Fiul Omului a venit să caute şi să mântuiască ce era pierdut" (vers. 9-10).

Îl înţeleg perfect pe Zacheu. Povestea lui e similară cu a mea. Sunt zile în care creştinul ateu din mine uită ce este cu adevărat important. Mă concentrez asupra slujbei mele, asupra oamenilor din jurul meu, asupra sarcinilor pe care trebuie să le duc la îndeplinire, asupra nevoilor fizice ale familiei mele. Înainte de toate trebuie să mă liniştesc, apoi să îmi îndrept toată atenţia asupra lui Dumnezeu. Mă rog, mă închin, Îi aduc mulţumiri şi Îi cer călăuzire. Citesc cuvintele Sale din Biblie ca să aud ce-mi vorbeşte. Dacă nu rămân concentrat asupra lucrurilor care contează în ochii Lui, inima mea fuge după lucrurile acestei lumi—mai mult, mai mare, mai bun, mai rapid—de cele mai multe ori spre împlinirea dorinţelor mele egoiste. Dar dacă stau aproape de Dumnezeul şi Salvatorul meu, lucrurile trecătoare ale acestei lumi nu mai îmi par atât de apetisante. Asta din cauză că Dumnezeu mi-e mai mult decât suficient.

Atunci când Îl aşezăm pe Isus pe primul loc pe lista de priorităţi, trăim un sentiment neobişnuit de mulţumire. Iată cum îi explica Pavel lui Timotei: „Îndeamnă pe bogaţii veacului acestuia să nu se îngâmfe şi să nu-şi pună nădejdea în nişte bogăţii nestatornice, ci în Dumnezeu, care ne dă toate lucrurile din belşug, ca să ne bucurăm de ele" (1 Tim. 6:17). Persoanele care au pierdut la bursă toată agoniseala lor de o viaţă v-ar putea spune cât de nesigură e bogăţia materială. Dar Dumnezeu nu numai

că vrea să ne poarte de grijă, ci doreşte să ne şi bucurăm de ceea ce ne dă.

Dacă nu crezi lucrul acesta, îţi sugerez un experiment: cumpără-ţi tot ce îţi permiţi. Nu îţi refuza nimic din ceea ce îţi doreşti. Călătoreşte, acumulează şi depozitează toate lucrurile la care ai visat vreodată. Câştigă şi mai mulţi bani. Sacrifică-ţi familia pentru asta, dacă e nevoie. Apoi, când vei ajunge la sfârşitul vieţii, întreabă-te sincer dacă toate astea ţi-au adus împlinirea. Îţi garantez că răspunsul va fi un nu categoric. Din nefericire, mulţi oameni aşa trăiesc—şi mor.

Gândeşte-te puţin la ultimul lucru pe care ţi l-ai dorit cu ardoare şi până la urmă l-ai cumpărat. Te-ai simţit bine în clipele acelea, nu-i aşa? Tot aşa te simţi şi azi când te gândeşti la lucrul respectiv? Dar cum e cu achiziţia precedentă? Şi cu cea de dinaintea ei? Cu cât mergi cu gândul mai în urmă, cu atât mai puţin preţioase îţi par lucrurile cumpărate. Unde se termină toate astea? Nu se termină. Ecleziastul 1:8 spune: „Ochiul nu se mai satură privind, şi urechea nu oboseşte auzind." Mereu apare o versiune mai nouă şi mai bună care te ademeneşte cu oferta „cumperi acum, plăteşti mai târziu".

Atunci când învăţăm să ne încredem numai şi numai în Dumnezeu, El ne va da lucrurile care sunt cu adevărat importante şi care nu trec. Dintr-o dată, ne vom da seama că posesiunile materiale, care odinioară ne înrobeau, nu mai au la fel de multă putere asupra noastră. În loc să considerăm că ceea ce deţinem ne aparţine, vom socoti lucrurile respective ca fiind la dispoziţia lui Dumnezeu, spre folosul şi gloria Sa. Iar nouă ne va reveni un rol important în toată această poveste. Atunci vom fi în stare să dăm ascultare sfaturilor pe care Pavel i le dă lui Timotei în continuare: „Îndeamnă-i să facă bine, să fie bogaţi în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alţii, aşa ca să-şi strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie, pentru ca să apuce adevărata viaţă" (1 Tim. 6:18-19). *Adevărata* viaţă.

Destul e destul

Eu am patruzeci şi doi de ani. Cea mai mare parte a vieţii mele de adult mi-am petrecut-o încercând să ajung la independenţă financiară (indiferent ce-o fi însemnând asta). La vârsta de nouăsprezece ani am început să cumpăr imobile mici şi ieftine, pe care mai apoi le dădeam

în chirie. Când aveam douăzeci şi opt de ani, am vândut toate acele imobile ca să cumpărăm prima noastră casă, şi ne-au mai rămas şi bani de cheltuială. Având acest punct de pornire, am trăit întotdeauna fără să fim nevoiţi să recurgem la datorii şi am ales un stil de viaţă simplu, ca să putem pune bani deoparte şi să-i investim pentru viitor.

Îmi spuneam mereu că într-o bună zi, când vom fi reuşit să economisim îndeajuns, mă voi simţi în siguranţă. Cu toate astea, de fiecare dată când ajungeam la suma pe care mi-o propusesem, împingeam limita şi mai încolo. Ceea ce până în momentul respectiv păruse mai mult decât destul îmi părea dintr-o dată total insuficient.

După multă rugăciune şi gândire, am devenit conştient de faptul că aveam o problemă. Preferam să îmi pun încrederea în bani, în loc să mă încred în Dumnezeu. Am discutat cu Amy despre asta şi ea a fost de acord. „Avem destul. De fapt, avem mai mult decât destul. Dacă nu putem fi mulţumiţi cu cât avem, înseamnă că ceva nu e-n regulă cu noi." Lucrul cel mai surprinzător a fost că nu ne-a venit deloc greu să ne schimbăm atitudinea. În momentul în care creştinul ateu din mine a renunţat la toate promisiunile mincinoase legate de plăcerile lumeşti, mi-a fost mai uşor să-L urmez pe Dumnezeu. Urmându-L pe El am căpătat un sentiment neobişnuit de mulţumire. Şi aceasta îmi era de ajuns.

Din clipa în care nu mai suntem legaţi de posesiunile materiale, începem să vedem în acestea simple instrumente pentru a-i ajuta pe cei din jur şi pentru a-I aduce slavă lui Dumnezeu. Din păcate, această atitudine este contrară direcţiei în care este orientată societatea americană—chiar şi creştinii din ţara noastră. Americanii nu sunt recunoscuţi pentru a fi generoşi până la sacrificiu. De fapt, douăzeci şi unu la sută dintre membrii bisericilor mari din America nu dau *nimic* la biserică—nici măcar un cent. Şaptezeci şi unu la sută dintre creştini dau mai puţin de doi la sută din veniturile lor.

Cu toate acestea Biblia, spune limpede: creştinii sunt chemaţi să dea cu generozitate, pentru ca nu cumva să îşi pună încrederea în bani în aşa măsură încât banul să devină dumnezeul lor. Vechiul Testament ne învaţă să Îi dăm lui Dumnezeu zece la sută din veniturile noastre (vezi Mal. 3:10). Sunt unii care se pronunţă împotriva zeciuielii, pe motiv că ar fi o datorie stipulată doar în vechiul Testament. Dar dacă privim în

Noul Testament, vedem că Isus a confirmat obligativitatea zeciuielii. Unii dintre farisei se lăudau cu zeciuiala lor, iar Isus le-a explicat că nu e suficient să dea zeciuială, dar să neglijeze, în schimb, alte chestiuni importante. În Matei 23:23, El a spus: „...voi daţi zeciuială din izmă, din mărar şi din chimen şi lăsaţi nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila şi credincioşia; pe acestea trebuia să le faceţi, şi pe acelea să nu le lăsaţi nefăcute."

Când aud că trebuie să dea zece la sută din venitul lor, oamenii fac involuntar gestul de a se trage înapoi. „Cum?!" exclamă, consternaţi. „Să dau zece la sută ar însemna să-mi reorganizez viaţa cu totul!"

Exact! Trebuie să îţi reorganizezi viaţa şi să-L pui pe Dumnezeu pe primul loc pe lista de priorităţi. Fiecare zi în care suntem nevoiţi să renunţăm la ceva şi să-L onorăm pe Dumnezeu cu zeciuiala noastră ne readuce aminte că Dumnezeu este cel mai important lucru din viaţa noastră, mai important chiar decât banii. Zeciuiala ne sileşte să avem credinţă şi să dăruim cu credincioşie.

Realitatea este că sunt mulţi creştini atei bogaţi care Îi dau doar resturi Dumnezeului cel sfânt. Dacă le mai rămâne ceva după ce şi-au cumpărat tot ce le-a poftit inima, Îi aruncă şi Lui nişte firimituri. Şi nu mă refer aici la cei care trăiesc de azi pe mâine sau de-abia au bani să le ia copiilor haine pentru şcoală; mă refer la cei care îşi cumpără o casă mai mare, a treia maşină sau al patrulea televizor. La cei care au electrocasnicele cele mai performante, televiziune digitală şi mănâncă la restaurant în fiecare seară.

Poate credeţi că e vorba de un fenomen recent. Nici vorbă. Şi pe vremea Vechiului Testament existau oameni care procedau la fel. Dumnezeu le-a spus să aducă jertfă din cei mai buni miei, iar ei au făcut aşa cum ar face mulţi în ziua de azi. S-au uitat la mieii cei mai buni, cei mai de preţ, şi s-au gândit: *Ăsta e prea valoros. Oricum, ar fi adus ca jertfă. O să-I dau lui Dumnezeu unul mai prăpădit. El n-o să Se supere.* Dar adevărul e că Îi pasă. Dumnezeu spune în Maleahi 1:8: „Când aduceţi ca jertfă o vită oarbă, nu este rău lucrul acesta? Când aduceţi una şchioapă sau beteagă, nu este rău lucrul acesta oare? Ia adu-o dregătorului tău! Te va primi el bine pentru ea, va ţine el seama de ea?" Însă creştinul ateu se justifică în felul următor: *Sigur, o să dau... cu condiţia să nu îmi afecteze standardul de viaţă.*

Aşa am trăit şi eu multă vreme. În esenţă, dădeam o sumă comodă pentru mine, aşa încât să fiu sigur că asta nu-mi solicita credinţa. Mulţi oameni vor să dea fără a fi nevoiţi să sacrifice nimic în schimb. Regele David a fost cu totul altfel. Un om numit Aravna i-a oferit boi şi lemne ca să ridice un altar şi să-i aducă jertfă lui Dumnezeu. Dar David a răspuns, în 2 Samuel 24:24: „Nu! Vreau să cumpăr de la tine pe preţ de argint, şi nu voi aduce Domnului, Dumnezeului meu, arderi de tot care să nu mă coste nimic."

Cu alte cuvinte, atunci când dăruiesc, vreau să dăruiesc destul ca s-o simt pe pielea mea.

Să sacrifici pentru a dărui

Eu şi familia mea am hotărât să mărim procentul donaţiei pe care o facem an de an. În loc să ne ridicăm standardul de viaţă, ne ridicăm standardul de dărnicie.

Am decis să facem lucrul acesta chiar de Crăciun. Am stat de vorbă cu copiii şi le-am propus un plan cu totul diferit de lista lor obişnuită de cadouri, constând în jucării şi haine noi. I-am întrebat dacă nu ar vrea ca, în loc să primim cadouri unii de la alţii, să donăm banii respectivi unui orfelinat. La început au protestat. „E complet aiurea!" Amy şi cu mine le-am reamintit cu blândeţe cât de multe lucruri avem. Le-am povestit despre condiţiile mizere în care trăiesc copiii din orfelinatul cu pricina, într-o altă ţară. Auzind că acei copii nu au de niciunele, cele şase progenituri ale mele—care au de toate—s-au declarat unanim şi cu bucurie în favoarea acestei decizii. Cred că a fost cel mai frumos Crăciun pe care l-am avut.

Principiul acesta pare acum familiar copiilor mei. Fiica mea, Anna, îşi strângea de multă vreme bani ca să îşi cumpere o cameră foto digitală. Ne cerea să-i dăm de făcut diverse treburi mărunte prin casă ca să câştige un bănuţ în plus şi să-şi poată atinge scopul. Într-o după-amiază, în timp ce ea şi Amy verificau corespondenţa, au dat peste o scrisoare prin care se solicitau donaţii băneşti în scopul procurării de Biblii. Anna a fost profund tulburată la gândul că sunt oameni care nu au acces la Cuvântul lui Dumnezeu. De atunci încolo, ori de câte ori ne ruga să-i dăm ceva de făcut, îi încredinţam câte o sarcină pentru care îi plăteam cincizeci

de cenţi sau un dolar, convinşi că asta o va ajuta să-şi cumpere aparatul râvnit. După mai multe zile, fiica noastră în vârstă de zece ani a venit la noi cu patruzeci de dolari, în bancnote de câte un dolar şi mărunţiş.

„M-am gândit că oamenii au nevoie de Biblii mai mult decât am eu nevoie de aparat de fotografiat. Vrei să le trimiţi banii ăştia ca să-şi poată cumpăra Biblii?"

„Anna, eşti *sigură* că vrei să faci asta?" am întrebat-o.

Mi-a zâmbit. „Sunt sigură, tati. Nu asta înseamnă să fii creştin?"

Sunt tare mândru de ea. Şi încerc să învăţ de la ea—ca şi de la soţia mea.

Pe când eu eram încă şlefuit de Dumnezeu în această privinţă, Amy în schimb era capabilă să dea cu mână largă şi fără să se îngrijoreze. Din cauză că ea are o fire atât de darnică, am căzut de acord împreună asupra unei sume pe care o primeşte în fiecare an, din care e apoi liberă să dăruiască oricât şi oricui. În fiecare an, de ziua ei, refuză să primească vreun cadou, cerând în schimb mai mulţi bani pe care să-i dăruiască.

Anul acesta am simţit realmente că Dumnezeu îmi vorbeşte cerându-mi să-i măresc substanţial acest buget. Suma care mi-a venit în minte m-a speriat şi am simţit brusc o transpiraţie rece pe şira spinării. Era nevoie de multă credinţă ca să renunţ la o asemenea sumă de bani. Având şase copii, trebuie să mă gândesc la o mulţime de aparate dentare, maşini, facultăţi şi nunţi. I-am ripostat lui Dumnezeu: „Dar, Doamne, dacă renunţ la atâţia bani, trebuie să mă încred în Tine pentru viitor." De îndată ce am rostit aceste cuvinte, am ştiut că eram prins la colţ. Era ora 11:30 seara, de ziua lui Amy. Cu doar treizeci de minute înainte de sfârşitul acelei zile speciale, am cedat. M-am dat jos din pat, i-am scris un cec simbolic şi i l-am înmânat ca fiind suma din care putea dărui tot anul. A fost un moment sfânt.

Bucuria dăruirii până la sacrificiu

În afară de inima ei generoasă, un alt dar pe care îl are Amy este acela de a face tot ce-i stă în putinţă ca să fim cu toţii sănătoşi. Din nefericire pentru mine, ne-a silit pe toţi să trecem la un regim preponderent vegetarian, ceea ce mă face să mă simt oarecum frustrat din cauza lipsei de carne. Adevărul e că nu prea îmi pasă că, zice-se, carnea roşie nu

face bine la sănătate—e atât de gustoasă! O friptură sau un cheeseburger suculent, din când în când, mă fac să mă simt aproape de Dumnezeu. Cunosc tipi care ies pe furiş în oraş ca să bea bere sau să se uite după femei. Eu am altă dambla. Mă furişez ca să mă înfrupt dintr-o friptură de viţel de aproape jumătate de kilogram.

Nu cu mult timp în urmă am fost plecat în Tegucigalpa, Honduras, împreună cu alţi membri ai bisericii, ca să dăm o mână de ajutor la construirea de locuinţe pentru oamenii nevoiaşi. Translatorul nostru ne-a dus la locuinţa unei mame care îşi creştea singură copiii. Locuinţă e mult prea mult spus pentru ceea ce am văzut acolo; era doar o baracă prăpădită, construită în cea mai mare parte din carton. Cinci oameni trăiau într-un spaţiu de mărimea uneia dintre debaralele de la mine de-acasă. Duşumeaua era din pământ bătătorit, nu aveau apă la robinet şi săpaseră o groapă în fundul curţii, pe post de WC. Totul era atât de mizerabil, încât nu m-am simţit deloc în largul meu când femeia, amabilă, ne-a servit prânzul.

Cu un zâmbet cald şi cu mai multe îmbrăţişări decât primesc de obicei de la străini, a pus înaintea mea un fel de mâncare cu carne. Nevrând să o jignesc, am mâncat acea materie informă cu gust de carne, rugându-L pe Dumnezeu la fiecare înghiţitură să mă aibă în paza Lui. Când am terminat masa aceea sărăcăcioasă, translatorul m-a întrebat dacă am observat că nimeni altcineva de la masă nu mai primise carne.

Odată ce mi-a atras atenţia, am constatat că aşa era—toate celelalte farfurii fuseseră umplute cu fasole şi tortillas. Translatorul mi-a explicat că femeia aflase cât de mult îmi plăcea mie carnea. Lacrimile au început să mi se rostogolească pe obraji când am aflat că ea nu mânca niciodată carne şi, ca să-mi poată face o plăcere servindu-mi acea mâncare, punea de luni întregi deoparte câte puţin din bănuţii ei.

Noi, creştinii atei, suntem nişte sclavi. Acea femeie din Honduras este cu adevărat liberă.

Cum se face că deseori aceia care au foarte puţin par să aibă, de fapt, atât de mult? Şi invers, cum se face că cei care au atâtea par să aibă, de fapt, foarte puţin din ceea ce contează cu adevărat? Această femeie săracă s-a sacrificat ca să îi poată face o bucurie unui individ care avea de toate. Cu toate că ea nu avea nimic din lucrurile după care alergăm noi zi de zi,

avea în schimb din plin ceea ce ne lipseşte nouă—pacea, mulţumirea şi adevărata bucurie în Domnul.

Aş fi gata să renunţ la toţi banii mei ca să semăn mai mult cu ea.

CAPITOLUL 11

Când crezi în Dumnezeu, dar nu vorbeşti cu alţii despre credinţa ta

Cu ani în urmă am primit un telefon de la o membră a bisericii noastre care m-a anunţat că tatăl ei, Frank, era pe moarte. Frank venise din când în când la noi la biserică împreună cu fiica lui, dar nu credea în Hristos şi avea suspiciunile lui cu privire la pastori. Fiica sa, îngrijorată, m-a rugat să-i fac o vizită la spital şi să-i prezint Evanghelia, astfel încât bătrânul să aibă o ultimă şansă de a-L cunoaşte pe Hristos înainte de a muri.

Vizitele la spital m-au făcut mereu să mă simt incomod. Sunt unii pastori care ştiu în mod natural ce să zică în astfel de ocazii. Îi îmbrăţişează pe toţi din încăpere şi după vizita lor chiar şi cele mai negre situaţii par să devină suportabile. În ce mă priveşte, sunt destul de neîndemânatic şi, orice s-ar întâmpla, spun de fiecare dată ce-mi trece prin cap. Am învăţat din propriile gafe că nu e frumos să-i spui unui bolnav: „Uau, nu arăţi deloc bine."

Străbătând coridorul lung şi pustiu, îmi aruncam privirea în fiecare salon şi mă gândeam la oamenii de acolo. Unii dintre ei erau în convalescenţă şi urmau să se întoarcă acasă, în timp ce alţii nu aveau să mai iasă vii din saloanele lor. În fine, am ajuns la salonul lui Frank şi am păşit înăuntru oarecum neliniştit. Zăcea în pat, având o paloare cadaverică. Chiar dacă Dumnezeu ar fi săvârşit un miracol, la vârsta

de optzeci şi doi de ani Frank nu mai avea mult de trăit. Când m-a auzit intrând în salon a început să se foiască, aparent fericit că avea un vizitator, chiar dacă era vorba doar de un pastor.

Nevrând să mă năpustesc asupra lui cu o predică amenințătoare care să-l amenințe cu foc şi pucioasă, am început o conversaţie uşoară. În timp ce vorbeam, căutam prilejul de a orienta discuţia către subiecte de natură spirituală. Am vorbit despre echipa lui preferată de fotbal. Frank ţinea cu cei de la Redskins şi nu-i putea suferi pe Cowboys de când Tom Landry plecase de la această echipă. (Aparent, nicio ocazie să abordez chestiuni de factură mai înaltă.) Mi-a povestit despre nepotul lui, care juca în echipa de baseball a facultăţii. (Cam greu să sari de la baseball la Isus.) Am mai discutat despre vremea neobişnuit de caldă pentru acea perioadă a anului. (Moment în care m-am gândit să aduc vorba despre focul iadului, dar m-am abţinut totuşi.)

Pe scurt, pur şi simplu nu s-a ivit prilejul de a transforma discuţia într-un dialog pe teme spirituale. Am decis să nu forţez nota. Mi-am spus că, întrucât reuşisem să mă apropii de el, o să mă întorc a doua zi şi o să încerc să-i vorbesc atunci despre Hristos şi despre veşnicie.

În dimineaţa următoare, în timp ce străbăteam acelaşi coridor de spital, mă străduiam să fac cât mai puţin zgomot cu pantofii mei de gală care ţăcăneau pe duşumea. Am simţit din nou obişnuitul sentiment de disconfort. Când am dat colţul şi am intrat în salonul lui, încăperea era înţesată de lume şi Frank nu se vedea nicăieri. Mi-am dat seama numaidecât ce se întâmplase. Frank murise cu puţin înainte să sosesc, iar familia venise să-şi ia rămas bun de la el. Stăteam afară, pe hol, cu răsuflarea tăiată. Poate că trupul lui Frank era cald încă, dar inima mea a îngheţat brusc, cuprinsă de o dezamăgire amară.

Nu m-a văzut nimeni, aşa că am făcut rapid stânga-mprejur şi m-am întors la maşină, copleşit de ruşine că ratasem şansa de a influenţa destinul veşnic al bătrânului. Cred din toată inima că Hristos este singura cale prin care putem intra în Împărăţia cerurilor, iar eu tocmai pierdusem ocazia de a-i împărtăşi lucrul acesta unui om aflat în pragul morţii.

Un martor şovăielnic

Sunt mulţi cei care îmi înţeleg ezitarea de care am dat dovadă în discuţia cu Frank. Persoanele care vorbesc prea insistent despre credinţa lor nu

se prea bucură de respectul celor din jur. Cartea *The Day America Told the Truth* [Ziua în care America a spus adevărul] redă clasificarea pe care o fac americanii cu privire la diferite profesii, în funcţie de gradul de cinste şi integritate pe care le implică. Tele-evanghelişti, recunoscuţi pentru insistenţa cu care cer bani, s-au situat sub breasla avocaţilor, politicienilor, vânzătorilor de maşini şi chiar sub nivelul prostituatelor. Dintr-un număr total de şaptezeci şi trei de profesii, doar membrii crimei organizate şi traficanţii de droguri s-au clasificat mai jos decât tele-evanghelişti.

Cuvântul *evanghelizare* provine din grecescul *evangelizo*, care înseamnă „a proclama sau a împărtăşi vestea cea bună". Termenul modern *gospel* [Evanghelie, limba engleză în text, n.t.] vine de la un cuvânt din engleza veche, şi anume *gōdspel*. În vechea engleză, *gôd*, cu „o" lung, avea semnificaţia „bun", iar *spell* însemna „cuvânt". Aşadar, predicarea Evangheliei însemna împărtăşirea unei veşti bune despre Hristos.

Cu toate astea, celor care nu cred în Hristos predicarea Evangheliei le stârneşte adesea scepticismul, resentimentele, teama sau mânia. Pentru mulţi oameni care se auto-intitulează creştini, aceste cuvinte provoacă sentimente de teamă şi vinovăţie. După cum ilustrează şi experienţa mea cu Frank, creştinii atei sunt conştienţi de faptul că ar trebui să-şi împărtăşească credinţa, dar nu o fac, din cauza sentimentelor puternice pe care le implică lucrul acesta.

În primul an de seminar am urmat un curs de evanghelizare în cadrul Universităţii Teologice Baptiste de Sud. Mi-au rămas doar două amintiri de la acel curs. Prima e că a trebuit să învăţ pe de rost un text de evanghelizare, pe care să-l recit „victimei". Îmi aduc aminte şi azi cum suna fraza de început: „Ai ajuns în punctul acela în care, dacă ar fi să mori la noapte, ai fi sigur că îţi vei petrece veşnicia în ceruri?"

Nimerit început, nu?

Al doilea lucru pe care mi-l amintesc este sfatul profesorului de a ne ruga întotdeauna înainte de a bate la uşa cuiva. Ca temă, ni s-a cerut să mergem din uşă-n uşă şi să predicăm Evanghelia unor oameni pe care nu-i mai văzuserăm niciodată (asta însoţiţi de un instructor care asculta ce ziceam şi ne dădea notă). Mă simţeam grozav de intimidat, fiindcă mi se

părea că ceea ce făceam era o invazie spirituală forţată. M-am achitat însă cu bine de o parte a misiunii—partea cu rugatul afară, înainte de a bate la uşă. Deseori mă rugam, cu toată credinţa de care eram în stare: „Doamne sfinte, fă să nu fie nimeni acasă!"

De ce noi, creştinii atei, suntem atât de şovăielnici când vine vorba să le împărtăşim altora credinţa noastră? Există mai multe motive, printre care se numără şi dorinţa noastră puternică de a nu fi consideraţi insistenţi sau dezagreabili. De asemenea, mulţi au impresia că nu sunt destul de bine pregătiţi. Şi lista ar putea continua, dar eu cred că unul dintre principalele motive pentru care oamenii nu împărtăşesc şi altora credinţa în Hristos este acela că nu cred cu adevărat în existenţa iadului. Mulţi dintre noi nu sunt conştienţi de iminenţa acestui pericol.

În calitate de pastor mă confrunt deseori cu moartea unei persoane. Un lucru pe care l-am constatat este că, atunci când cineva moare, apropiaţii persoanei respective îşi doresc să creadă că aceasta a plecat „într-un loc mai bun". Se spun atunci lucruri de genul „Nu era el prea religios, dar în adâncul sufletului a fost un om bun", sau „Nu a fost un sfânt, dar a făcut şi lucruri bune". Când vine vorba de moarte şi de veşnicie e în firea omului să spere la cât mai bine şi să evite să se gândească la ce poate fi mai rău.

Cercetările arată că, în timp ce trei din patru persoane cred în rai, mai puţin de jumătate din acest procent cred în iad. Gândiţi-vă care sunt implicaţiile acestui fapt: dacă iadul nu ar exista, necredincioşii pot să-L respingă pe Hristos fără niciun fel de teamă de Dumnezeu, iar credincioşii nu mai au nicio motivaţie să le împărtăşească necredincioşilor credinţa lor în Hristos.

Însă sondajele de opinie nu au nicio influenţă asupra realităţii. Dumnezeu a creat universul cu tot cu rai—şi cu tot cu iad. El ne-a vorbit despre amândouă. Iar creştinii dau crezare acestor adevăruri. Noi suntem aici ca să-i ajutăm pe ceilalţi să se împace cu această realitate. Trăim noi ca nişte lumini în mijlocul acestei lumi întunecate? Fii sincer. Când ţi s-a întâmplat ultima oară să te simţi atât de îndurerat la gândul că o anumită persoană e departe de Dumnezeu, încât să îţi petreci o zi sau o noapte întreagă rugându-te pentru acea persoană? Câţi oameni ai adus cu tine la biserică luna trecută ca să audă Evanghelia? Când ai invitat ultima oară

un necredincios la tine acasă? (Instalatorul care ţi-a reparat robinetul stricat nu se pune la socoteală.) Ai în familie vreo persoană care nu-L cunoaşte pe Hristos? Dar vreun prieten, vecin sau coleg de serviciu?

Dacă am crede cu tărie în rai şi în iad—şi dacă ne-ar păsa cu adevărat—oare faptele noastre nu ar arăta altfel?

O suferinţă fără sfârşit

Dacă am înţelege cu adevărat ce este iadul, am fi mult mai motivaţi să-i ajutăm pe oameni să nu ajungă acolo. Iadul este un loc al suferinţei de nedescris. Isus spune, în Matei 5:29: „Dacă deci ochiul tău cel drept te face să cazi în păcat, scoate-l şi leapădă-l de la tine; căci este spre folosul tău să piară unul din mădularele tale şi să nu-ţi fie aruncat tot trupul în gheenă [iad, n.t.]". Îţi poţi imagina cum ar fi să-ţi scoţi propriul ochi? Potrivit spuselor lui Isus, oricât de groaznic ar fi lucrul acesta, totuşi ar fi mult mai bine decât să fii aruncat în iad pentru păcatele tale.

În Apocalipsa 14:10-11, un înger vorbeşte despre aceia care se vor închina fiarei. El spune că acel om „va bea şi el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; şi va fi chinuit în foc şi în pucioasă, înaintea sfinţilor îngeri şi înaintea Mielului. Şi fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Şi nici ziua, nici noaptea nu au odihnă cei ce se închină fiarei şi icoanei ei, şi oricine primeşte semnul numelui ei!" Aceste versete sunt greu de citit, şi chiar şi mai greu de imaginat. Biblia descrie iadul ca pe un cuptor încins, înecat în aburi de pucioasă, un loc al întunericului, unde va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor.

Celor care nu înţeleg ideea de iad le vine uşor să facă glume pe marginea acestui subiect. „Dacă tot mă duc în iad, măcar o să fiu în compania prietenilor. O să-mi petrec timpul cu amicii mei şi o să ne distrăm de minune." Cât se poate de neadevărat! Iadul înseamnă o separare absolută de Dumnezeu şi de ceilalţi oameni. Cum îi pedepseşte societatea pe criminalii cei mai răi? Îi aruncă în închisoare şi îi izolează de ceilalţi. Imaginaţi-vă durerea fizică a unei suferinţe fără sfârşit, vidul emoţional în care suferi fără să fii mângâiat de cineva şi, în plus, conştienţa faptului că vei suferi o eternitate de unul singur fără ca durerea să slăbească vreodată.

Raiul mai poate să aştepte

Nimeni nu îşi doreşte să meargă în iad, din câte ştiu. E de înţeles. Cu toate astea, mi se pare interesant faptul că, în acelaşi timp, mulţi nu îşi doresc să meargă în rai—cel puţin nu în viitorul apropiat.

Motivul principal pentru care dorim să amânăm clipa intrării în rai e acela că pur şi simplu nu înţelegem cum va fi acolo. Mulţi oameni cu care am stat de vorbă îşi închipuie că raiul va fi asemenea unui serviciu religios prelungit la nesfârşit. În realitate, nu e nici pe departe aşa. Psalmistul spune, în Psalmul 84:10: „Căci mai mult face o zi în curţile Tale decât o mie în altă parte." Îţi poţi imagina asta? Alege-ţi zece momente preferate din viaţa ta. Ai căpătat slujba mult râvnită. Îţi petreci vacanţa în locul la care ai visat mereu. Întâlneşti dragostea vieţii tale. Asişti la naşterea primului tău copil. Îl dai în leagăn pe nepoţelul tău. Şi totuşi, o zi cu Dumnezeu e mai bună decât toate momentele preferate din viaţa ta, adunate la un loc.

Dacă îţi place viaţa ta de acum, imaginează-ţi cum ar fi ea în absenţa păcatului, a bolii, a morţii, a plânsului şi a suferinţei. Biblia spune, în Apocalipsa 21:4-5: „El va şterge orice lacrimă din ochii lor. Şi moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici ţipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut. Cel ce şedea pe scaunul de domnie a zis: «Iată, Eu fac toate lucrurile noi»."

În rai, vom locui împreună cu Dumnezeu, literalmente. Apocalipsa 21:3 spune: „El va locui cu ei, şi ei vor fi poporul Lui, şi Dumnezeu însuşi va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor." Versurile cântării „Măreţul har" vor deveni realitate, mai mult decât ne-am imaginat vreodată: „Prin har ajunge-voi, în cer cu slavă îmbrăcat / Şi voi slăvi în veşnicii, pe Cel ce har mi-a dat ."

În ce mă priveşte, la nivel raţional cred atât în rai, cât şi în iad. Dar din punct de vedere practic, viaţa mea de zi cu zi nu reflectă caracterul imperios al crezurilor pe care pretind că le am. Dacă veşnicia s-ar afla în faţa ochilor mei, m-aş ruga mult mai intens pentru cei ce nu-L cunosc pe Dumnezeu. Aş împărtăşi credinţa mea în Hristos zi de zi, fără întrerupere. Mi-aş sluji semenii neobosit. În loc să acumulez întruna, aş pune tot ceea ce am în slujba răspândirii Evangheliei pe tot cuprinsul lumii. Dacă aş crede cu adevărat ceea ce pretind, viaţa mea ar arăta cu totul diferit.

Problema este că mulţi oameni au impresia că raiul este destinaţia prestabilită, când de fapt lucrurile stau tocmai invers. Isus ne-a îndemnat: „Intraţi pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, şi mulţi sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viaţă, şi puţini sunte cei ce o află" (Matei 7:13-14). Dacă am accepta realitatea, şi anume faptul că mulţi oameni se îndreaptă spre iadul veşnic şi puţini sunt cei aflaţi pe calea spre rai, nu credeţi că am lăsa deoparte creştinismul nostru ateu şi am încerca să ajungem la cei ce merg pe calea largă a pierzării?

Întotdeauna să fii pregătit

Într-o zi mă aflam în tren împreună cu câţiva prieteni creştini şi discutam despre Isus. Un tânăr ne-a întrerupt politicos şi, după ce s-a scuzat că intervine în discuţia noastră, ne-a întrebat dacă suntem creştini. I-am răspuns afirmativ, în numele întregului grup.

Ochii i s-au luminat brusc. „Eu tot caut de o vreme încoace, dar nu ştiu ce să mai cred", ne-a spus cu sinceritate. „Îmi puteţi spune şi mie ce anume înseamnă să fii creştin şi cum pot deveni şi eu creştin?"

Dacă aş fi fost vânător, în momentul acela m-aş fi gândit: „Uite o pradă uşoară." Sau, dacă eram jucător de baschet: „Ăsta e un meci fără adversar." Sau, dacă aş fi fost la un test de matematică: „Exerciţiul ăsta e pentru începători." Cu alte cuvinte, nu s-ar fi putut găsi un individ mai uşor de condus la Hristos decât acesta—bineînţeles, dacă nu cumva eşti luat pe nepregătite, cum am fost noi atunci.

Uimit de întrebarea lui atât de directă, am ezitat. Uau. De unde să încep? Mintea mea a luat-o la goană spre vremea când mergeam la cursul de evanghelizare de care v-am povestit mai devreme. Nu mi s-a părut cea mai bună idee să-i recit fraza introductivă din textul de evanghelizare. Mi-am mai amintit de o tehnică de mărturisire cunoscută sub denumirea de „Cele patru legi spirituale", însă nu mă lăsa inima să-i dau un răspuns standard, impersonal, la întrebarea pe care ne-o adresase cu atâta sinceritate. Cu mintea-mi alergând nebuneşte, efectiv nu reuşeam să găsesc nimic potrivit, aşa că până la urmă am început pur şi simplu să vorbesc, în speranţa că voi emite totuşi o idee logică.

Expresia derutată de pe chipul tânărului mi-a dovedit contrariul.

Schimbând tactica, m-am decis să îi împărtăşesc cum devenisem eu creştin. Am început să-i vorbesc, dar după câteva minute, tânărul m-a întrerupt, spunând că trebuie să coboare la staţia următoare. Neştiind ce ar fi potrivit să spun în ultimul minut pe care îl aveam la dispoziţie, m-am bâlbâit şi am bâiguit ceva neinteligibil. Când s-au deschis uşile, în staţia următoare, tânărul m-a privit în ochi şi mi-a spus, pe un ton politicos, câteva cuvinte pe care nu o să le uit cât voi trăi.

„Ei bine, mulţumesc că ai încercat."

După care a coborât din tren, iar eu am rămas cu ochii pironiţi pe uşile care se închideau încet.

Apostolul Pavel spune: „Fiţi totdeauna gata să răspundeţi oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi" (1 Petru 3:15). Poate te regăseşti în acest verset. Ai vrea să fii pregătit pentru orice, dar ţi-e frică de presiunea momentului, care te-ar putea sufoca. O pregătire adecvată—studiul şi meditarea la cuvintele potrivite—îţi va da siguranţă în momentele respective.

Nu orice prilej va fi atât de prielnic cum mi s-a întâmplat mie în tren. Vei sesiza unele oportunităţi—care îţi vor fi puse în faţă de Dumnezeu—când eşti chemat să preiei iniţiativa. Dar indiferent cine deschide discuţia, dacă stai de vorbă cu suficient de multe persoane vei rămâne surprins cât de mulţi oameni sunt înfometaţi să afle adevărul de la o persoană sinceră şi căreia să-i pese într-adevăr de ei.

Invită pe cineva la biserică

În Noul Testament întâlnim câţiva evanghelişti neobişnuiţi, al căror exemplu ne poate insufla siguranţa de a ne împărtăşi credinţa ori de câte ori Dumnezeu ne dă ocazia s-o facem. Primul exemplu neobişnuit vine din partea unei persoane care a avut de întâmpinat mai multe dificultăţi. În primul rând, faptul că era femeie. Pe vremea lui Isus, majoritatea bărbaţilor nu le tratau pe femei cu respectul şi demnitatea cuvenite. În al doilea rând, femeia respectivă avusese cinci bărbaţi, iar acum trăia cu al şaselea. Cu toate astea, Dumnezeu S-a folosit de această persoană la care nimeni nu s-ar fi gândit pentru a-i atinge pe mulţi cu dragostea lui Hristos.

Când femeia cu pricina s-a întâlnit cu Isus la fântână, a remarcat că acesta o tratează altfel. A fost şocată, pe de o parte fiindcă un evreu

(care, pe deasupra, judecând după felul cum era îmbrăcat, părea să fie un învăţător religios) nu vorbea de obicei cu un samaritean, darămite să se mai poarte şi amabil. În timp ce stăteau de vorbă, Isus a îndreptat cu iscusinţă discuţia de la subiectul apei din fântână la cel al apei vii. I-a promis femeii că, dacă are să bea din acea apă vie, nu îi va mai fi sete niciodată.

Copleşită de dragostea şi blândeţea Lui, femeia, în care se produsese o schimbare, a simţit nevoia să spună tuturor ce aflase. În Ioan 4:28-30 ni se spune: „Atunci femeia şi-a lăsat găleata, s-a dus în cetate şi a zis oamenilor: «Veniţi de vedeţi un om, care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva este acesta Hristosul?» Ei au ieşit din cetate şi veneau spre El."

Femeia aceasta, odată iertată, deşi nu ştia textul pe care l-am învăţat eu pe de rost la cursul de evanghelizare, deşi nu era o apologetă a credinţei sale, capabilă să ţină piept scepticilor, şi deşi probabil nu prea cunoştea Scripturile, şi-a îndemnat toţi cunoscuţii să meargă să-L vadă pe Isus. Aflăm mai târziu, pe parcursul aceluiaşi capitol, efectele majore ale eforturilor ei: „Mulţi Samariteni din cetatea aceea au crezut în Isus din pricina mărturiei femeii" (Ioan 4:39).

Poţi avea un impact similar în viaţa oamenilor printr-o simplă invitaţie. Ai putea să inviţi pe cineva la tine la biserică, la grupul de studiu biblic, sau la un meci de softball cu echipa bisericii. Poţi invita pe cineva să ia parte la vizionarea unui film creştin, la un concert sau la lucrarea în care eşti implicat. Chiar dacă nu ştii ce să spui, poţi invita diferiţi oameni în locurile unde aceştia ar avea şansa să audă vestea cea bună despre Hristos sau să simtă dragostea Sa, prin intermediul copiilor Lui.

Într-o duminică în care nu aveam de predicat, unul dintre pastorii noştri—un tip tânăr, chel şi cu barbişon—a vorbit în locul meu. În săptămâna care a urmat mă aflam într-un magazin cu filme de închiriat, când am auzit-o pe o doamnă invitându-şi prietena la biserică. Curios, m-am furişat un pic mai aproape ca să trag cu urechea la discuţia lor. Doamna respectivă îi spunea celeilalte: „Eu nu sunt o persoană religioasă, dar să ştii că trebuie să vii şi tu o dată la biserica asta, numită Life Church. E incredibilă. Mi-a schimbat viaţa complet." Am avut binecuvântarea de a auzi, din întâmplare, conversaţia unei persoane care fusese atinsă de Dumnezeu în biserica pe care o păstoresc.

Din nefericire, trebuie că doamna aceea m-a observat trăgând cu urechea. S-a uitat drept la mine şi mi-a zis: „Şi dumneata ar trebui să vii cu mine la biserică. Predicatorul de acolo e grozav." Încă bucuros de cele auzite, dar oarecum derutat, am întrebat-o cum arată predicatorul de care vorbeşte, încredinţat că avea să mă recunoască numaidecât. Vorbind cu repeziciune, mi-a răspuns: „E chel şi cu barbişon." Femeia aceasta care fusese la biserica noastră doar o singură dată îi invita pe toţi cei din jur să vină—chiar şi pe mine, pastorul bisericii!

Şi tu poţi face asta. Fă un pas în credinţă şi invită pe cineva să vină cu tine într-un loc în care va afla despre dragostea lui Dumnezeu, prin Hristos.

Povesteşte şi altora cum ai devenit credincios

Am vorbit într-unul din capitolele precedente despre omul acela care era orb din naştere. După ce Isus l-a vindecat, cei din oraşul său, care nu înţeleseseră ce se întâmplase, au început să dezbată tot felul de subiecte lipsite de însemnătate. Atunci când mai mulţi farisei L-au acuzat pe Isus că ar fi un păcătos, orbul a istorisit cele întâmplate: „Dacă [Isus] este un păcătos, nu ştiu; eu una ştiu: că eram orb, şi acum văd" (Ioan 9:25).

Deşi omul acesta de-abia vindecat vindecat nu avea cunoştinţe suficiente pentru o dezbatere de ordin teologic, era totuşi expert în subiectul respectiv—graţie experienţei proprii. Fusese orb şi acum vedea. Pretutindeni unde mergea, el putea să-şi spună povestea celor dornici să-l asculte, iar viaţa sa schimbată era ea însăşi o dovadă a celor petrecute.

Şi noi putem face asta. Ai putea începe în felul următor: „Hai să-ţi spun ce mi s-a întâmplat." Apoi îi istoriseşti toată povestea. Poate ai fost iertat de multe păcate sau ai fost salvat din dependenţa de droguri. Poate că ai fost bolnav şi Dumnezeu te-a vindecat, sau poate că ai căutat un sens în viaţă şi căutarea ta s-a încheiat în ziua când L-ai întâlnit pe Hristos. Poate că ai crescut în biserică şi ştiai despre Dumnezeu de la vârsta când te jucai cu animale de pluş, dar ai ajuns să cunoşti bunătatea Lui abia mai târziu, la maturitate. Chiar dacă nu consideri că povestea ta e impresionantă sau dramatică, Dumnezeu Se poate folosi de ea.

Ei, acum poate că te gândeşti *Ce să zic! Atunci cum se face că povestea ta nu a funcţionat în situaţia cu tânărul din tren?* NU a

funcţionat pentru că nu eram pregătit. Îmi ştiam povestea, dar nu m-am gândit niciodată cum să o relatez altcuiva. Însă tu te poţi pregăti aşternându-ţi povestea pe hârtie, înregistrând-o pe CD sau repetând-o, fie de unul singur, în faţa oglinzii, fie în faţa altui creştin. Apoi urmăreşte ce face Dumnezeu cu ajutorul acestui instrument care îţi aparţine numai şi numai ţie.

Poţi să alcătuieşti un eseu pentru şcoală pe tema călătoriei tale spirituale. Poţi strecura frânturi de mărturie în discuţiile cu şeful tău. Dacă eşti artist, poţi picta un tablou care să ilustreze ce a făcut Dumnezeu în viaţa ta. Dacă te pricepi la poezie, poţi transpune povestea ta în versuri. Poţi să-ţi postezi cântarea preferată pe profilul de Facebook. Poţi relata pe Twitter ce face Dumnezeu în viaţa ta în prezent. Oricare ar fi mijloacele tale obişnuite de comunicare, le poţi utiliza pentru a-ţi face cunoscută propria poveste.

Renunţă la viaţa ta

Dacă nu eşti genul de persoană care să se exprime cu uşurinţă prin intermediul cuvintelor, Îl poţi dezvălui pe Hristos prin faptele tale. În cartea Faptele Apostolilor este redată povestea unei femei înzestrate cu darul slujirii: „În Iope era o ucenică numită Tabita, nume care în tălmăcire înseamnă Dorca. Ea făcea o mulţime de fapte bune şi milostenii“ (Fapte 9:36).

Pe vremea când trăia Tabita (nume care, cred eu, sună mult mai frumos decât Dorca), legea prevedea că, atunci când tatăl murea, toată averea îi rămânea fiului. Dacă acesta nu avea grijă de mama sa, rămasă văduvă, ea era în mare dificultate. Pe vremea aceea văduvele depindeau cu totul de câte un bărbat avut sau de generozitatea celor din jur. Tabita şi-a dedicat viaţa îngrijirii unor astfel de văduve care fuseseră lăsate de izbeliţe. Îmi place nespus felul cum este descrisă lucrarea ei: „Ea făcea o mulţime de fapte bune.“

Şi noi putem proceda la fel. Prietenul meu, Matthew Barnett, păstoreşte o biserică situată într-un cartier rău famat al Los Angeles-ului. Înconjurat de traficanţi de droguri şi prostituate, el a ajuns la concluzia că există o singură modalitate de a ajunge la inima acestor „epave“ umane. Împreună cu o echipă de credincioşi înflăcăraţi, a decis să îi iubească

şi să îi slujească pe acei oameni împărtăşindu-le astfel dragostea lui Dumnezeu.

Înarmaţi cu unelte şi echipamente de curăţat, acel grup de creştini a umblat din uşă-n uşă, căutând să-i slujească pe oameni în orice fel ar fi avut nevoie. Deşi la început toţi s-au arătat reticenţi, Matthew şi tovarăşii lui au promis că vor veni în fiecare sâmbătă la muncă. Şi aşa au făcut. Săptămână de săptămână băteau la uşă oferindu-se să zugrăvească, să cureţe sau să repare diverse lucruri. În scurtă vreme au început să-şi facă prieteni în cartier. Când oamenii şi-au dat seama că acei creştini veneau să le dea o mână ajutor fără să le ceară nimic în schimb, inima lor a început să se înmoaie. Cu timpul relaţiile dintre ei s-au aprofundat, astfel încât astăzi acea biserică numără printre enoriaşi sute de oameni care au fost eliberaţi din robia păcatului şi a sărăciei. Atunci când slujim cu dragoste, lumea care ne priveşte vede că viaţa noastră seamănă cu viaţa lui Hristos.

Este uluitor ce impact uriaş pot avea lucrurile mărunte. De pildă, pe când eram proaspăt întors la Hristos obişnuiam să port mereu o cruce mică prinsă de gulerul cămăşii. Dat fiind că mi se părea un mijloc necostisitor de a-mi mărturisi credinţa, îmi procuram periodic câte o duzină de cruciuliţe. Ori de câte ori cineva îmi cerea vreo explicaţie în acest sens, îi dăruiam o cruciuliţă. Odată mă aflam în magazinul de la colţul străzii, iar vânzătoarea mi-a făcut un compliment legat de cruciuliţa mea. I-am oferit-o numaidecât, în mod instinctiv. A refuzat la început, dar în cele din urmă a acceptat cu şovăială micul cadou.

Anii au trecut şi aproape că uitasem de femeia din magazin. Într-o duminică, după încheierea serviciului religios, o femeie m-a oprit în holul bisericii şi mi-a spus că vrea să îmi mulţumească. Cu vocea tremurându-i, mi-a spus: „Probabil că nu îţi mai aduci aminte de mine, dar cu mai mulţi ani în urmă mi-ai dăruit asta." A scotocit prin poşetă şi a scos cruciuliţa cu pricina. „Când mi-ai oferit cruciuliţa asta, viaţa mea era într-un hal fără de hal. Nu mă simţeam vrednică de un cadou atât de generos. Dar Dumnezeu mi-a arătat atunci că încă mă iubea. Viaţa mea e cu totul schimbată azi datorită gestului tău."

Gestul meu fusese insignifiant, dar pentru altcineva însemnase enorm de mult. Nu e nevoie să fii expert într-ale Bibliei ca să îţi dedici un timp

slujirii. Poţi să faci curat acasă la cineva, să găteşti, să tunzi gazonul, să ai grijă de copiii cuiva sau să ajuţi la organizarea unui târg de vechituri. Atunci când îi slujeşti pe alţii în numele lui Hristos, fără să aştepţi nimic în schimb, oamenii vor observa ceva diferit la tine.

Îndrăzneşte să spui adevărul

Există multe feluri în care Îl poţi mărturisi pe Hristos. Poţi să îi inviţi pe oameni la biserică, să le împărtăşeşti povestea ta sau pur şi simplu să îţi ajuţi vecinii. Însă uneori s-ar putea ca Dumnezeu să îţi arate că e momentul să abordezi direct o anumită persoană şi să o pui faţă în faţă cu adevărul.

Petru spunea deschis ce avea de spus. În loc să-şi aleagă cuvintele cu grijă, era mai degrabă genul „pe locuri, fiţi gata, start". De multe ori acţiona fără să se gândească. Fie că Îl contrazicea pe Isus argumentând că nu era cazul ca El să moară, fie că sărea din barcă pentru a merge pe ape, fie că îşi flutura sabia pe lângă capul slujitorului Marelui preot, îl vedem mereu în acţiune.

Ca şi Petru, poate că ai un temperament extrovertit. Dar chiar dacă nu-ţi vine uşor, s-ar putea să simţi că într-o anumită situaţie Dumnezeu îţi dă curajul de a aborda direct pe cineva anume. Duhul Sfânt al lui Dumnezeu a coborât asupra lui Petru la Cincizecime, iar el a predicat cu îndrăzneală: „«Pocăiţi-vă», le-a zis Petru, «şi fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veţi primi darul Sfântului Duh.» Şi, cu multe alte cuvinte, mărturisea, îi îndemna şi zicea: «Mântuiţi-vă din mijlocul acestui neam ticălos»" (Fapte 2:38-40). Nu prea seamănă cu o predică de evanghelizare care îi face pe ascultători să se simtă bine, şi totuşi, ca rezultat al îndrăznelii profetice a lui Petru, trei mii de oameni au fost mântuiţi şi botezaţi într-o singură zi.

Poate că ai un prieten apropiat care citeşte tot timpul cea mai nouă carte de „self-help", dar nu Îl caută niciodată pe Cel care îl poate ajuta. Probabil că e timpul să-i vorbeşti deschis, cu o atitudine plină de dragoste. Poate că stai la cafea împreună cu un coleg care nu crede în Dumnezeu, dar nu ştie nici el de ce. Ce-ar fi să îi pui câteva întrebări incomode? Sau poate că mama unuia din prietenii copilului tău se întreabă de ce tu ai o pace pe care ea n-o are. Poate că Dumnezeu vrea să

îi spui care e adevărata cauză, în loc să-i dai un răspuns convenţional. Să nu-ţi fie frică să spui adevărul în dragoste.

Într-o bună zi vei şti

Odată am vizitat la spital pe un bărbat care se numea Mark. Ca şi Frank, Mark nu credea în Hristos, şi tot ca şi Frank, nici el nu mai avea mult de trăit. La vârsta de doar patruzeci şi doi de ani, acest soţ şi tată a doi copii avea o tumoră pe creier.

Când am intrat la el în salon, Mark m-a recunoscut. Era evident că are dureri mari şi nu a părut încântat să mă vadă. „Soţia mea te-a trimis, nu-i aşa, pastore?"m-a întrebat sarcastic.

„Aşa e, ea m-a trimis", i-am replicat. Îmi părea rău că discuţia noastră parcă începuse cu stângul. Mark venise la noi la biserică de două ori—o dată ca să asiste la botezul fiicei sale şi a doua oară de Crăciun, ca să-i facă pe plac soţiei lui.

„Bănuiesc că ai venit să mă «salvezi» din iad", a spus Mark, evident pornit pe o discuţie în contradictoriu. Mintea mea a început să lucreze febril. Ce ar trebui să-i spun? Să fac pe nepăsătorul? Să îi dau un răspuns sincer?

„Mark, să ştii că exact pentru asta am venit", i-am spus ţinându-mi respiraţia şi rugându-mă ca Dumnezeu să-mi dea cuvintele potrivite. „Soţia ta te iubeşte mai mult decât îţi imaginezi şi e sincer preocupată de latura spirituală a vieţii tale. A încercat să-ţi vorbească despre Hristos, dar mereu i-ai închis gura. Aşa că s-a gândit că poate ai fi dispus să stai de vorbă cu mine."

Răspunsul său a fost unul politicos, dar ferm. „Nu mai am mult de trăit. Nu vreau să-mi irosesc puţinul timp care mi-a mai rămas vorbind despre religie." Chipul său i-a fost traversat de o grimasă de durere. „Dacă nu te superi, te rog închide uşa în urma ta, ca să pot să mă odihnesc în pace."

Nevrând să par prea insistent, am plecat.

În timp ce străbăteam coridoarele spitalului mi-am adus aminte de Frank. Cuprins de un curaj subit, am făcut stânga-mprejur şi m-am întors. Am intrat iar în salon şi, cu lacrimi în ochi, am izbucnit: „Ştii ce, Mark? Exact asta doreşte şi familia ta. Să te odihneşti în pace—pentru toată veşnicia."

Mark nu a zis nimic. Preţ de câteva clipe ne-am privit pur şi simplu unul pe celălalt, fără să spunem nimic. Nu ştiam ce altceva să mai spun. Nici el nu-şi găsea cuvintele. Aş fi putut să număr până la două mii în momentele acelea de tăcere. În cele din urmă, Mark a fost primul care şi-a venit în fire. Chipul i s-a îmblânzit încet-încet şi a spus: „Deci?"

Întrevăzând o uşiţă deschisă, am încercat s-o deschid şi să-i aduc vestea bună a lui Dumnezeu. Am început prin a-i spune că Dumnezeu Îl trimisese pe Fiul Său, pe Isus, ca jertfă pentru păcatele noastre. În scurt timp mi-am dat seama că, de când începusem să vorbesc, nici nu apucasem să-mi trag sufletul, aşa că am făcut o pauză şi l-am întrebat plin de speranţă: „Mark, ai vrea să-ţi încredinţezi veşnicia în mâna lui Isus?"

Nu a scos nici un cuvânt. A clătinat doar încet din cap, în semn de încuviinţare.

Ne-am rugat împreună. Eu rosteam cuvintele şi el le repeta după mine. După puţin timp, am plecat de la spital.

Am revenit două zile mai târziu. Soţia lui Mark stătea pe marginea patului, ţinându-l de mână. În ciuda faptului că era pe punctul de a-şi pierde soţul, faţa ei strălucea de fericire la gândul că, într-o bună zi, avea să reîntâlnească în cer. Deşi se găsea mai aproape de moarte ca oricând, privirea lui era mai plină de viaţă decât a unui om sănătos.

„Pastore", mi-a zis, de data asta cu afecţiune în glas, „Dumnezeu mi-a iertat toate păcatele". Apoi a rostit încet şi rar: „Într-o zi o să-mi revăd familia în cer". Părea pe deplin împăcat.

Într-o mână ţinea mâna soţiei sale, iar pe cealaltă şi-a întins-o spre mine. M-am apropiat şi i-am cuprins-o. Mi-a spus: „Nu vei şti niciodată ce impact ai avut în viaţa mea."

I-am zâmbit şi l-am îmbrăţişat. Am stat de vorbă toţi trei timp de câteva minute într-o atmosferă plăcută. Când am plecat de la spital, mi-a trecut prin cap gândul următor: nici Mark nu va şti vreodată ce impact a avut el în viaţa mea.

Atunci când suntem dispuşi să mergem oriunde ne conduce Duhul Sfânt, Acesta ne va folosi ca să le împărtăşească celorlalţi oameni darul cel mai de preţ—viaţa veşnică prin Isus Hristos. Dar s-ar putea ca noi să nu ştim niciodată, atâta timp cât ne aflăm pe pământ, ce impact am avut asupra vieţii altora.

Dar într-o bună zi—când vom fi păşit în eternitate—vom şti pe deplin.

CAPITOLUL 12

Când crezi în Dumnezeu, dar nu şi în Biserica Lui

Mă aflam într-un restaurant împreună cu soţia mea, iar Brad, chelnerul nostru, ne-a adus comanda: o salată pentru Amy şi un cheeseburger pentru mine. De îndată ce Brad s-a îndepărtat de masa noastră ca să se ocupe de alţi clienţi, ne-am plecat capetele şi i-am mulţumit lui Dumnezeu, în tăcere, pentru mâncarea pe care o aveam în faţă. Nici nu am terminat bine, că Brad s-a întors la noi. Ne văzuse rugându-ne, aşa că ne-a întrebat cu entuziasm: „Sunteţi cumva creştini?"

Când i-am răspuns că da, a început să ne povestească plin de convingere tot ce făcuse Hristos pentru el. Încântat de înflăcărarea cu care vorbea, l-am întrebat la ce biserică merge. Brad mi-a răspuns: „Oh, nu merg la biserică. Religia în formă organizată nu mă atrage câtuşi de puţin."

Am fost contrariat. „Serios? Dar pari atât de entuziasmat de credinţa ta. Cum de nu faci parte dintr-o biserică?"

A aruncat o privire în jurul lui, ca să se asigure că nu-l aude nimeni, după care s-a aplecat înspre noi. „Pentru că bisericile la care am fost sunt atât de departe de ceea ce am citit eu în Scriptură—cred că pot să fiu mai bun creştin *în afara* bisericii decât *în* ea."

Biserica nu e de mine

Unii creştini din ziua de azi, indiferent de denominaţie şi categorie socială, evită biserica. Mulţi spun că pur şi simplu nu au timp să meargă la biserică. În trecut, dimineţile de duminică însemnau în primul rând mersul la biserică şi apoi odihnă. Acum însă, când totul se desfăşoară într-un ritm trepidant, duminica e o zi din săptămână ca oricare alta. Majoritatea magazinelor şi restaurantelor sunt deschise. Evenimentele sportive ale copiilor noştri sunt în plină desfăşurare. Ba mai mult, pentru unii duminica e zi de lucru. Pentru alţii, e singura zi în care pot să doarmă mai mult sau să se ocupe de casă. Cu atâtea pe cap, biserica a ajuns la coada listei de priorităţi.

Unii, în schimb, au destul timp să meargă la biserică. Problema lor e că nu *vor* s-o facă. Biserica le repugnă pentru că au senzaţia că e un loc plin de ipocriţi. Cine are chef să-şi petreacă timpul cu un grup de oameni care pretind că cred un lucru, dar în restul săptămânii trăiesc cu totul contrar credinţei lor? Cine nu cunoaşte măcar un membru al bisericii care vorbeşte întruna despre Dumnezeu, pentru ca, la un moment dat, să fie prins că are o aventură extraconjugală sau săvârşeşte alt act imoral?

Alţii acceptă ideea că oamenii sunt ipocriţi din fire, însă nu suportă faptul că în biserică se vorbeşte despre bani. Aceştia au impresia că pastorii nu fac altceva decât să cerşească—chiar dacă enoriaşii o duc ei înşişi destul de greu. De asemenea, se întreabă cum folosesc bisericile toţi acei bani pentru a avea un real impact în societate.

Mai există o categorie, şi anume aceia care, chiar dacă reuşesc să treacă peste aceste obstacole, totuşi se ţin deoparte, pentru că biserica nu are niciun impact asupra vieţii lor de zi cu zi. Au mai fost la biserică înainte, dar nu a avut niciun efect. De ce să-şi mai bată capul?

Poate că aceştia chiar *îşi doresc* să vină la biserică, dar când o fac, se simt şi mai vinovaţi decât se simţeau înainte. Pastorul şi toţi ceilalţi oameni ale căror vieţi par să fie perfecte îi fac să se simtă prost cu privire la ei înşişi.

În fine, am ajuns la categoria persoanelor pe care eu le numesc de tip „superspiritual" şi care ştiu cu precizie cum ar trebui să funcţioneze o biserică. Însă idealurile lor sunt atât de înalte, încât nicio biserică nu ar putea să le atingă standardele. Aceşti indivizi deţin o listă detaliată

cu defectele fiecărei biserici din oraş. Cântecele de închinare fie nu sunt „inspirate de Duhul Sfânt", fie sunt prea zgomotoase, prea în surdină, prea mai-ştiu-eu-cum. Predicile sunt prea superficiale sau, din contră, prea intelectuale. Activitatea misionară fie nu este suficient de energică, fie e un subiect ce monopolizează toate predicile. Se cheltuie prea mulţi bani, sau, dimpotrivă, prea puţini bani cu întreţinerea clădirii. Bisericile, cu bieţii lor enoriaşi care sunt simpli muritori, nu se pot ridica cu niciun chip la înălţimea aşteptărilor lor.

În definitiv, cine are nevoie de biserică? Oricine îşi poate procura mesajul creştin de care are nevoie de pe internet, de pe CD-uri sau din cărţi—sau chiar de la televizor şi radio. A-ţi dedica timpul, energia şi banii acestei activităţi săptămânale de a merge la biserică e doar un ritual care ne complică inutil viaţa, şi aşa destul de complicată. Normal că necreştinii nici nu vor să audă de biserică. Ce e mai trist e că mulţi creştini nu îşi pun întrebarea „La ce biserică să mă duc?", ci, mai degrabă, „De ce să mă mai deranjez să merg la vreo biserică?"

Nu să mergi, ci să fii

Pentru mulţi oameni, biserica înseamnă un loc. E o clădire, construită din cărămidă şi mortar, o destinaţie anume. *Mergem la* biserică. Problema cu acest „mers la biserică" constă în faptul că ne inoculează o mentalitate de consumatori. *Caut o biserică în măsură să-mi împlinească nevoile. Am nevoie de o biserică bună, care să mă ajute.* În realitate, biserica este instrumentul ales de Dumnezeu să vină—prin intermediul altor fiinţe umane—în întâmpinarea adevăratelor nevoi ale oamenilor (inclusiv ale noastre).

Un cunoscător al legii evreieşti L-a întrebat odată pe Isus: „Care este cea mai importantă dintre porunci?"

Isus a răspuns, în esenţă: „În primul rând, Să-L iubeşti pe Dumnezeu. Iar apoi, să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi. În aceste două porunci se cuprinde toată Legea" (vezi Matei 22:36-40). Biserica e locul unde ai ocazia să le faci pe amândouă; este locul unde putem să ne dăruim pe noi înşine lui Dumnezeu, dăruindu-ne în acelaşi timp celor din jur. Pastorul şi scriitorul Erwin McManus s-a exprimat în felul următor: „Biserica nu există pentru noi. Noi suntem biserica şi existăm pentru restul lumii."

Creştinii atei cred în Dumnezeu, dar nu şi în biserica Lui deoarece consideră că nu au nevoie de ea. Odată am văzut un afiş lipit pe o biserică, iar pe el scria: „VINO LA BISERICĂ! CE-I LIPSEŞTE? TU."

Ai stat vreodată să te gândeşti la asta? Dacă biserica are într-adevăr nevoie de tine?

In 1 Corinteni 12:12-27, apostolul Pavel descrie biserica precum un trup alcătuit din diferite părţi şi organe. Ne numeşte pe noi, membrii ei, mâini, picioare, urechi şi ochi. Pavel spune că aceste mădulare ale trupului, adică noi, ar trebui „să se îngrijească deopotrivă unele de altele." Ne mai spune că fiecare dintre noi e indispensabil. În Romani 12:4-8, Pavel recurge din nou la exemplul cu trupul uman, subliniind felul în care fiecare parte a corpului serveşte unei alte funcţii. Ai încercat vreodată să vezi cu urechile? Sau să umbli cu ochii? Dacă eu refuz să îmi folosesc darurile în biserică şi nu fac ceea ce am fost menit să fac de la bun început, atunci întregul trup are de suferit. Galateni 6:10 spune: „Aşadar, cât avem prilej, să facem bine la toţi, şi mai ales fraţilor în credinţă." „Fraţii în credinţă" sunt familia *mea*, biserica. Iar biserica are nevoie de mine, indiferent dacă eu simt sau nu că am nevoie de ea.

Prietenul şi mentorul meu Billy Hybels a spus odată: „Biserica locală este speranţa acestei lumi." Din moment ce Isus trăieşte în inima credincioşilor, înseamnă că noi avem datoria să-L reprezentăm în lume. Noi, cei din biserică, suntem braţele şi picioarele Lui. *Noi suntem* planul lui Dumnezeu de a răspândi în lume vestea cea bună—vestea dragostei, a harului, a iertării şi a vieţilor schimbate. Împreună, putem avea un impact mai puternic decât ne-am imaginat vreodată. Efeseni 3:20 ne reaminteşte că noi slujim unui Dumnezeu care, „prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi". Fiecare credincios are un dar şi un rol în biserică, precum şi în această lume. Isaia 64:8 spune: „Doamne, Tu eşti Tatăl nostru; noi suntem lutul, şi Tu olarul, care ne-a întocmit: suntem cu toţii lucrarea mâinilor Tale." Niciun credincios nu este atât de „stricat" încât Marele Olar să nu-l poată repara. Dacă tu refuzi să slujeşti şi să-ţi foloseşti în biserică darurile cu care eşti înzestrat, înseamnă că ignori lucrarea la care te-a chemat Dumnezeu.

Dacă ţi s-a întâmplat să mergi la o biserică şi nu ţi-a plăcut—din cauză că ai fost rănit, dezamăgit sau decepţionat—fii chiar tu schimbarea pe

care vrei s-o vezi. Chiar dacă biserica e departe de a fi perfectă (a mea ştiu sigur că nu e), gândeşte-te cât de bine ar fi dacă ţi-ai pune viaţa în slujba ei. Dumnezeu nu ne cheamă *să venim* la biserică, ci *să fim* biserica Lui, să fim speranţa acestei lumi.

Sacrificii pentru biserică

Mulţi creştini atei din ziua de azi se dedică fără nicio tragere de inimă bisericii lui Hristos—asta în cel mai fericit caz. Dumnezeu nu ne cere să credem pur şi simplu în El, ci vrea să Îi dăruim Lui viaţa noastră, prin biserica Lui. Pe vremea bisericii primare, descrise în Faptele Apostolilor, capitolul 2, „biserica" nu se mărginea la a fi un nou ingredient pe care oamenii l-au introdus în viaţa lor. Biserica era centrul vieţii lor. Nu era vorba de o clădire, de un edificiu, ci de o comunitate de oameni care împărtăşeau aceeaşi credinţă în Hristos. Devotamentul lor faţă de creştinism, dus până la sacrificiu, contrastează radical cu atitudinea noastră actuală: „Ei stăruiau în învăţătura apostolilor, în legătura frăţească, în frângerea pâinii şi în rugăciuni" (Fapte 2:42). Acei creştini nu mergeau la biserică şi atâta tot; ei erau biserica dedicată Cuvântului lui Dumnezeu, poporului lui Dumnezeu şi lucrării lui Dumnezeu.

Autorul Faptelor Apostolilor continuă în felul următor: „Fiecare era plin de frică, şi prin apostoli se făceau multe minuni şi semne" (vers. 43). Imaginaţi-vă cum ar fi dacă v-aţi dărui viaţa lui Hristos în cadrul bisericii locale şi aţi deveni atât de plini de Dumnezeu, încât toată lumea ar observa schimbarea. Imaginaţi-vă cum ar fi ca biserica voastră să fie atât de implicată în ceea ce se întâmplă în oraş, încât autorităţile locale să remarce lucrul acesta. Imaginaţi-vă cum ar fi dacă biserica voastră i-ar vizita pe cei din închisoare atât de des, încât nenumăraţi puşcăriaşi ar deveni credincioşi. Imaginaţi-vă cum ar fi ca biserica voastră să se roage pentru toţi bolnavii din spitale şi să trimită scrisori de compasiune familiilor acestora. Imaginaţi-vă cum ar fi dacă am înceta cu toţii să mai mergem la biserică, devenind noi înşine biserica!

Într-unul dintre cele mai frumoase momente ale bisericii lui Hristos, vedem cum primii creştini au făcut sacrificii enorme ca să devină o adevărată familie, în sens practic: „Căci nu era niciunul printre ei care să ducă lipsă: toţi cei ce aveau ogoare sau case le vindeau, aduceau preţul

lucrurilor vândute şi-l puneau la picioarele apostolilor; apoi se împărţea fiecăruia după cum avea nevoie" (Fapte 4:34-35). Asta se întâmplă atunci când oamenii încetează să mai *meargă* la biserică şi *devin*, în schimb, ei înşişi biserica, aşa cum a rânduit-o Hristos. Orice nevoie *din* biserică poate fi împlinită chiar *de către* biserică.

Într-o duminică, am lansat un apel tuturor celor prezenţi, rugându-i ca, dacă doresc, să dea o mână de ajutor la repararea locuinţelor membrilor mai vârstnici ai bisericii. S-au ridicat nenumărate mâini. Apoi am întrebat dacă este cineva dispus să asigure transportul unei persoane care nu se putea deplasa la biserică în fiecare săptămână. Din nou, o grămadă de voluntari. Am solicitat apoi ajutorul cuiva care să supravegheze copiii unui părinte singur, ca acesta să-şi poată trage sufletul o seară pe săptămână. Mai multe persoane au răspuns apelului meu. Am întrebat chiar dacă există cineva dispus să doneze o maşină mai veche unei persoane cu o situaţie materială precară. De câte ori am cerut un lucru care necesita o slujire jerfitoare, oamenii şi-au oferit serviciile. Şi împreună am început să influenţăm nenumărate vieţi. Asta înseamnă *să fii* o biserică.

Sentimentul de apartenenţă

Pe lângă faptul că vine în întâmpinarea nevoilor de ordin fizic, biserica ne satisface totodată şi nevoia de apartenenţă. Un sondaj a consemnat faptul că nouăzeci şi doi la sută dintre americani se pretind independenţi. Deşi mulţi aspiră la asta, Dumnezeu nu a intenţionat niciodată ca noi, credincioşii, să fim independenţi. El vrea să depindem unul de celălalt şi mai ales de El. Apostolul Pavel a scris: „...tot aşa, şi noi, care suntem mulţi, alcătuim un singur trup în Hristos; dar, fiecare în parte, suntem mădulare unii altora" (Romani 12:5). Ca adepţi ai lui Hristos, noi suntem incompleţi dacă suntem desprinşi de restul trupului Său—biserica. Iar biserica este incompletă fără noi. Avem nevoie de ceilalţi, iar ceilalţi au nevoie de noi.

Cu toţii avem nevoia aceasta de apartenenţă. Căutăm să ne înscriem în cercuri literare, săli de sport, cluburi de femei, formaţii, coruri, grupuri de mămici şi echipe sportive. Dar atunci când un credincios se alătură altor creştini ca să trăiască împreună şi să se slujească reciproc, fără să aştepte ceva în schimb, relaţia pe care o împărtăşesc este mult mai profundă şi

mai semnificativă. În vremea dominaţiei Imperiului Roman, când erau ameninţaţi de tot felul de persecuţii, creştinii din secolul întâi foloseau simbolul peştelui (*ichthus*) ca să se poată recunoaşte unii pe alţii sau ca să indice locurile tainice de întâlnire. Din clipa în care doi creştini se întâneau, chiar dacă nu se cunoşteau, se simţeau numaidecât legaţi ca fraţii: *Facem parte din aceeaşi familie spirituală.* La fel cum Michelle, fata din avion, a simţit din prima clipă o afinitate faţă de mine pentru că amândoi eram creştini, şi noi ar trebui să simţim asta faţă de ceilalţi creştini. Atunci când noi, creştini fiind, suntem dornici să avem părtăşie cu alţi creştini, lucrul acesta se simte de la distanţă. Fiecare din noi are anumite daruri şi roluri pe care e chemat să le pună în valoare. Fără noi, biserica nu e completă. Dacă alegem să ne punem darurile cu care ne-a înzestrat Dumnezeu în slujba fraţilor noştri creştini, vom experimenta satisfacţia profundă de a face parte din marele trup al lui Hristos.

Apartenenţa la o biserică locală ne dă de asemenea şansa de a avea pe cineva care să ne ceară socoteală: creştinii ajunşi la un anumit grad de maturitate şi de înţelepciune pot să ne consilieze, să ne îndrume, să ne consoleze şi să ne ajute să ne vindecăm rănile. Trebuie să-i mărturisim lui Dumnezeu păcatele pentru ca ele să ne fie iertate (vezi 1 Ioan 1:9), dar nu numai atât. E nevoie, de asemenea, să ne destăinuim altor creştini care să ne ajute să scăpăm de obiceiurile noastre păcătoase. Iacov 5:16 spune: „Mărturisiţi-vă unii altora păcatele şi rugaţi-vă unii pentru alţii, ca să fiţi vindecaţi."

Când se ivesc între noi conflicte, în loc să părăsim biserica respectivă, trebuie să rămânem şi să ne rezolvăm problemele, iar aceasta ne va ajuta să creştem din punct de vedere spiritual pe măsură ce învăţăm să iertăm.

În Matei 18:15-17, Isus ne dă câteva sfaturi practice: „Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te şi mustră-l între tine şi el singur. Dacă te ascultă, ai câştigat pe fratele tău. Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inşi, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori. Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l bisericii." Isus pleacă, aşadar, de la premisa că vom trăi şi ne vom implica împreună în biserică. (Indiciu: de aceea foloseşte cuvântul „biserică"). Şi, dacă e să fim sinceri, uneori chiar *noi* avem nevoie de iertarea celorlalţi.

Potrivit afirmaţiei din Evrei 10:24, suntem datori atât să ne cerem

socoteală unul altuia, cât şi să ne încurajăm reciproc: „Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste şi la fapte bune." Versetul 25 ne spune cum putem face lucrul acesta: „Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei." Cunoaşteţi pe cineva care „s-a lăsat de obiceiul" de a veni la biserică? Eşti chiar tu în această situaţie? Versetul 25 ne mai spune şi de ce e important lucrul acesta: „să ne îndemnăm unii pe alţii". Noi nu suntem chemaţi să trăim singuri.

Un loc unde poţi să crezi

Pe lângă împlinirea nevoii de apartenenţă, biserica ne oferă şi şansa de a creşte din punct de vedere spiritual. Romani 10:17 spune: „Astfel, credinţa vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos." Credinţa noastră sporeşte atunci când auzim Cuvântul lui Dumnezeu predicat, iar punerea în practică a celor auzite ne întăreşte credinţa. Iacov 1:22 spune: „Fiţi împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înşelându-vă singuri."

Nu demult predicam într-o biserică şi, la un moment dat—chiar în mijlocul predicii—am simţit că Dumnezeu mă îndeamnă să spun ceva ce nu plănuisem. Fără să şti măcar de ce, m-am trezit spunând: „Cineva de aici din sală a decis astăzi să-L părăsească Hristos, deoarece că sunt prea multe lucruri pe care nu le înţelege. Continuă să te încrezi în El." Pe urmă am menţionat câteva lucruri de care ne putem ţine atunci când toate celelalte ne derutează şi ne tulbură.

După încheierea predicii, un tânăr de vreo douăzeci şi ceva de ani s-a apropiat de mine. Cu lacrimi în ochi, mi-a mărturisit că în dimineaţa aceea Îi spusese lui Dumnezeu că totul s-a terminat pentru el. Un prieten l-a convins să vină totuşi la biserică în seara aceea şi să-I mai acorde lui Dumnezeu o ultimă şansă. Atunci I-a promis solemn lui Dumnezeu (dacă *există*) că va merge la biserică, iar dacă El i Se va revela într-un mod explicit s-ar putea să creadă mai departe în El . Dacă nu, va termina cu El—şi cu biserica—o dată pentru totdeauna.

„Dumnezeu mi-a vorbit în seara asta prin mesajul tău", mi-a zis tânărul, pe un ton foarte serios. „E tot ce aveam nevoie ca să cred."

În Matei 18:20, Isus spune: „Căci acolo unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, sunt şi Eu în mijlocul lor." Atunci când ne strângem

la un loc, Dumnezeu e prezent în locul acela. Când Dumnezeu Îşi face simţită prezenţa, ne atinge în moduri pe care nu le putem anticipa. Faptul că suntem parte a unei biserici ne permite să experimentăm prezenţa lui Dumnezeu într-un mod unic.

Tatăl nostru Se foloseşte de biserica Sa ca să lucreze în noi, să ne atragă mai aproape de El şi să ne echipeze cu tot ce avem nevoie—beneficii spirituale care nu sunt doar spre folosul nostru personal. Dumnezeu Îşi transformă biserica într-un instrument extraordinar. El ne cheamă să schimbăm vieţi în comunitatea în care trăim şi în toată lumea.

Biserica la potenţial maxim

Isus a spus că Îşi va zidi biserica Sa şi porţile Locuinţei morţilor [iadul, n.t.] nu o vor birui (Matei 16:18). Cuvintele Lui s-au dovedit adevărate vreme de mai bine de două mii de ani. În anumite părţi ale lumii, în care persecuţiile sunt dintre cele mai aprige, biserica pare să funcţioneze la potenţial maxim. Credincioşii se întâlnesc pe orice continent, în orice fel de clădire, fie în catedrale sau temple, fie în săli de teatru, hambare, şcoli sau în casele oamenilor. Biserica lui Dumnezeu continuă să crească pe tot cuprinsul pământului din cauză că poporul Lui înţelege instinctiv că există nu pentru sine, ci pentru aceia care nu-L cunosc încă pe Hristos. Deşi biserica, cu realizările ei, umple rareori paginile ziarelor, ea schimbă în bine nenumărate vieţi—şi lumea, per ansamblu. Biserica iubeşte până la capăt, slujeşte până la sacrificiu şi dăruieşte până la ultimul bănuţ.

Nu demult, o filială a bisericii noastre situată în centrul oraşului a mobilizat în jur de patruzeci de persoane pentru a face reparaţii serioase la casa unei văduve. Oamenii aceştia s-au gândit că ajutorarea cuiva aflat în nevoie este o cale simplă şi directă de a-şi împărtăşi credinţa şi de a demonstra dragostea lui Dumnezeu. Pe la jumătatea zilei de lucru, au apărut doi adolescenţi, genul acela de tipi duri, crescuţi pe stradă, şi au întrebat ce se petrece. Unul dintre lucrători le-a explicat că reparau casa aceea dărăpănată. Purtătorul de cuvânt al băieţilor a spus: „Păi asta e casa bunicii mele." După care s-au apucat amândoi de lucru. Abia după-masa târziu au aflat băieţii că oamenii aceia erau de la o biserică. Recunoscători pentru ajutorul dat şi profund mişcaţi de interesul arătat bunicii, băieţii au fost de acord să treacă pe la biserică, să vadă despre ce e vorba. În

cele din urmă, şi-au dedicat amândoi viaţa lui Hristos. Astăzi fac parte din biserica noastră şi îşi aduc şi prietenii cu ei, ca să le arate cum funcţionează biserica la potenţial maxim.

Un tânăr dependent de metamfetamină a intrat odată în biserică pe când se afla sub influenţa drogului. Mesajul din ziua aceea s-a „întâmplat" să fie tocmai despre învingerea dependenţelor. A stat acolo de unul singur, temându-se că va fi respins din cauza problemelor sale. Dorindu-şi cu disperare să scape din lanţurile viciului său, i-a cerut unui om din biserică, pe care nu-l mai văzuse în viaţa lui, să se roage pentru el. Străinul acela s-a „întâmplat" să fie tocmai un fost consumator de metamfetamină, pe care Hristos îl transformase într-o fiinţă nouă. După ce s-a rugat, fostul dependent de droguri şi-a invitat noul prieten la grupul său de studiu biblic. Cu sprijinul celor din grup, dependentul acela este astăzi eliberat în mod miraculos. El este biserica. În fiecare săptămână, îşi aduce cu sine cunoscuţii, ca să vadă şi ei cum funcţionează biserica la potenţial maxim.

Un grup de membri ai unei biserici locale a antrenat o mulţime de voluntari să slujească persoanelor nevoiaşe dintr-un complex de apartamente cu confort redus. Pentru a demonstra dragostea lui Hristos într-un mod practic, zeci de membri ai bisericii cu pricina au făcut curăţenie în toate apartamentele. Era o zi toridă de vară, în jur de 40 de grade, iar la un moment dat un bărbat şi soţia lui au fost martorii unei scene cumplite. Au deschis uşa unuia dintre apartamente, pătrunzând într-o încăpere întunecoasă şi neaerisită. Nu era niciun adult în apartament. În schimb, au găsit doi bebeluşi care zăceau în propriile fecale, acoperiţi de pureci şi de viermi. Cei doi voluntari, cuprinşi de panică, au răscolit împrejurimile în căutarea părinţilor sau măcar a unor informaţii care să-i ajute în vreun fel. Alţi câţiva voluntari i-au ajutat să spele copilaşii. Cum nu au reuşit să dea de urma părinţilor, autorităţile au preluat copiii în custodie. Peste un timp acel cuplu a aflat că mama copiilor, o dependentă de droguri, îi abandonase şi renunţase la drepturile părinteşti. Cei doi soţi i-au luat la ei acasă şi astăzi sunt în plin proces de adopţie. Slavă Domnului pentru această biserică care funcţionează la potenţial maxim.

Când mama mea şi-a dat seama că şi-a pierdut brusc vederea, tatăl

meu vitreg a dus-o de urgenţă la spital. După investigaţii asidue, o echipă de medici şi asistente a ajuns la concluzia că suferise o serie de atacuri cerebrale minore. Când am ajuns şi eu la spital, salonul mamei era atât de plin de oameni de la biserică, încât asistenta nu mi-a dat voie să intru.

Pe parcursul zilelor care au urmat starea mamei s-a stabilizat şi ea a început să-şi revină, iar personalul medical trebuia în permanenţă să facă faţă afluxului de vizitatori care veneau să o încurajeze. Era îngrijorată în legătură cu sănătatea ei, dar marea familie a bisericii o îmbărbăta şi o consola în permanenţă.

Una dintre asistente m-a întrebat în şoaptă: „Cine *sunt* toţi aceşti oameni?"

Am râs. „Sunt de la biserica unde merge mama."

A rămas tăcută câteva secunde, vizibil surprinsă. Apoi mi-a spus: „Care biserică? Vreau să fac şi eu parte din ea."

Asta este biserica la potenţial maxim.

Cu câţiva ani în urmă, o mamă singură, de profesie dansatoare într-un bar de strip-tease din vecinătate, a venit la unul din grupurile noastre de studiu biblic. În timp ce şedea tăcută, încercând să-şi păstreze anonimatul, un tânăr a început să relateze despre problemelor sale legate de pornografie. Profund impresionată de sinceritatea acestuia, precum şi de căldura cu care grupul primise mărturisirea lui, s-a hotărât şi ea să îşi ia inima-n dinţi. Le-a destăinuit problema ei: cu toate că de puţin timp devenise creştină, se simţea prinsă în capcană, fiind nevoită să îşi practice în continuare meseria ca să îşi poată plăti facturile. Micul grup nu s-a arătat indignat. Dimpotrivă, i-au arătat dragostea şi sprijinul lor. La încheierea acelei întâlniri, au convenit cu toţii ca, dacă ea e de acord să renunţe la slujba ei, să o ajute să îşi plătească facturile şi să îşi găsească un alt loc de muncă. Femeia şi-a dat demisia în ziua următoare. Peste alte două zile, unul dintre bărbaţii care participaseră la acel grup de studiu i-a făcut cunoştinţă cu prietena lui, care a angajat-o pe post de recepţioneră. Deşi salariul era mai mic decât cel de dinainte, această fostă dansatoare a avut parte de sprijinul necondiţionat al familiei de credincioşi. Astăzi, cu doi ani mai târziu, ea *este* biserica, şi le ajută pe alte fete să renunţe la industria strip-teasului. Ea reprezintă biserica la potenţial maxim.

O biserică de oameni zdrobiţi

Mulţi creştini atei ezită să se alăture unei biserici, din cauză că au impresia că e imposibil ca Dumnezeu să lucreze prin oameni ca ei, care au atâtea defecte. Dar Biblia afirmă contrariul. Unul din numeroasele exemple în acest sens se găseşte în Faptele Apostolilor 4:13: „Când au văzut ei [liderii religioşi, n.a.] îndrăzneala lui Petru şi a lui Ioan, s-au mirat, întrucât ştiau că erau oameni necărturari şi de rând; şi au priceput că fuseseră cu Isus." Termenul tradus aici prin „de rând" este cuvântul grecesc *idiotes*, care înseamnă „necalificaţi sau neinstruiţi". (Poate îl recunoaşteţi: de la el vine cuvântul *idiot*). Aceşti lideri au tras concluzia, pe drept cuvânt, că simplul fapt că fuseseră în tovărăşia lui Isus îi transformase pe Petru şi pe Ioan.

Când Isus şi-a recrutat primii adepţi a ales vameşi, pescari fără educaţie şi rebeli primejdioşi. Observaţi că Isus nu Şi-a ales rabini, scribi sau preoţi. Nici farisei, nici saduchei, nici alţi reprezentanţi ai autorităţilor religioase ale vremii. Când Şi-a ales prietenii, Isus S-a înconjurat de oameni singuratici, zdrobiţi şi neînsemnaţi. Dumnezeu te cheamă să fii şi *tu* parte din biserica Lui, să *fii* biserica Lui. Dacă ai impresia că nu eşti destul de bun, atunci eşti exact ceea ce caută. Singura condiţie este să fii dispus să slujeşti, asemenea omului care a spus da, după cum veţi vedea în continuare.

După ce şi-a încheiat predica, un pastor s-a dus în holul bisericii ca să-şi salute enoriaşii. Un tânăr s-a apropiat, a dat mâna cu el şi i-a spus simplu: „Răspunsul este da. Acum spuneţi-mi care e întrebarea?"

Pastorul era vizibil derutat. Din nou, bărbatul a spus: „Domnule pastor, răspunsul meu e da. Care e întrebarea?"

Pastorul a zâmbit încurcat şi i-a cerut să-i explice ce vrea să zică. Ochii tânărului s-au umezit, iar glasul a început să-i tremure. „În urmă cu şase luni aveam o relaţie extraconjugală. Viaţa îmi scăpase de sub control şi aluneca pe o pantă primejdioasă. Riscam să îmi distrug căsnicia şi familia—ba chiar să-mi pierd şi serviciul. În toiul furtunii pe care eu însumi o stârnisem, aţi predicat despre puterea lui Hristos de a schimba vieţi. Mi se părea că fiecare cuvânt mi se adresa personal. În seara aceea am fost de acord să iau parte la un grup de studiu, împreună cu soţia mea. Eram înfricoşat la gândul că cineva ar putea să-şi dea seama prin

ce trec. Dar am rămas uluit când m-au îmbrăţişat. M-au invitat apoi să-L întâlnesc pe acelaşi Isus pe care L-aţi descris mai devreme. În seara aceea I-am cerut lui Hristos să-mi schimbe viaţa—şi cum mi-a mai schimbat-o! Azi căsnicia mea merge mai bine ca niciodată şi familia la fel. Dumnezeu a folosit această biserică pentru a-mi schimba viaţa."

A inspirat adânc, ca să-şi recapete calmul, după care a continuat: „De aceea aş vrea să ştiţi că răspunsul meu este da. Orice aţi avea nevoie—oriunde şi oricând—răspunsul meu este da. Aşa că spuneţi-mi, care e întrebarea?"

Când vine vorba de biserică, care e răspunsul tău? „Nu"? Sau „Poate, dacă o să am timp"? Ori e un „Da" necondiţionat? Imaginează-ţi cum ţi s-ar schimba viaţa, dacă ai fi dispus să îi spui bisericii şi lui Dumnezeu: *Răspunsul meu este da. Orice. Oriunde. Oricând. Foloseşte-mă, Dumnezeule, ca biserică a Ta şi spre gloria Ta.*

EPILOG

O credinţă de linia a treia

Charles Blondin era un acrobat faimos în întreaga lume. Pe data de 30 iunie 1859, în faţa unui public înmărmurit format din 100.000 de persoane care îl priveau cu gura căscată, Blondin a fost primul om din lume care a traversat cascada Niagara pe sârmă. El a străbătut 300 de metri pe o frânghie de cânepă lată de 7,5 centimetri, agăţată într-un capăt la 50 de metri înălţime deasupra cascadei, iar în celălalt capăt la 80 de metri. Mulţimea îl privea cu răsuflarea tăiată, urmărindu-i fiecare pas şi asistând la un lucru pe care majoritatea îl crezuseră imposibil de realizat.

Dar Blondin era de-abia la începutul unui şir de isprăvi similare. În anii care au urmat, curajosul acrobat a repetat traversarea în felurite moduri: pe catalige, într-un sac, ba chiar împingând o roabă! Se spune că, la un moment dat, un privitor entuziast a strigat: „Ai putea chiar să iei pe cineva în roabă!" Blondin a fost de acord şi l-a invitat pe spectatorul respectiv să intre în roabă. Individul a refuzat, îngrozit.

Aşa a arătat de multe ori relaţia mea disfuncţională cu Dumnezeu. Am crezut în Dumnezeu dintotdeauna, dar nu îndeajuns încât să îmi pun întreaga viaţă în roaba Lui. Ştiam că Dumnezeu *poate* să-Şi împlinească promisiunile, dar nu eram sigur că o va face cu privire la *persoana mea*. Creştinul ateu din mine, egoist, avea impresia că Dumnezeu există pentru mine, nu eu pentru El. Dacă face tot ce cred eu că ar trebui să facă, voi crede şi mai mult în El. Dacă îmi va aduce rezultatele dorite, o să-i

dăruiesc mai mult din viaţa mea. Dacă îmi va face viaţa mai bună şi mă va scuti de orice suferinţă, o să mă încred în El cu mai multă înflăcărare. Dar de fiecare dată când Dumnezeu nu Se ridica la înălţimea aşteptărilor mele, hop, apărea o problemă. Dumnezeu m-a creat după chipul şi asemănarea Sa. Aşa că I-am întors serviciul şi L-am creat şi eu după propria-mi imagine. Dumnezeul în care doream eu să cred arăta în felul următor: dacă nu e aşa cum vreau eu, atunci nici să nu-I treacă prin cap că I-aş încredinţa toată viaţa mea.

Cu orice preţ

Cu câţiva ani în urmă, am început să descopăr tot mai multe discrepanţe între ceea ce pretindeam a crede şi felul în care trăiam efectiv. Predicam că oamenii care nu cred în Hristos vor merge în iad, dar viaţa mea dădea de înţeles că nu mă prea interesează să ajung la inima acelor oameni. Deşi credeam cu tărie că Dumnezeu vrea ca viaţa mea să fie altfel, mi-am dat seama că îmi era mult mai uşor să mă compar cu alţii, decât să iau ca etalon viaţa lui Hristos. Predicam că rugăciunea este esenţială. Însă viaţa mea de rugăciune era practic inexistentă. Cuvântul lui Dumnezeu spune că nu trebuie să îmi adun comori pe acest pământ, dar cu toate astea lucrurile materiale continuau să-mi fure atenţia. Isus a spus: „Nu te îngrijora pentru ziua de mâine." Dar îngrijorarea era pentru mine o a doua natură. Dacă Îi aparţineam cu adevărat lui Hristos, trebuia să-mi predau întreaga viaţă în mâna Lui. În schimb, eu Îi dădeam doar anumite porţiuni pe care mi le luam înapoi imediat ce mi se părea că lucrurile nu merg după placul meu. Mă numeam creştin, dar trăiam exact ca un ateu.

Pe măsură ce mă analizam tot mai cinstit, am început să urăsc tot mai mult acea viaţă lipsită de credinţă şi să tânjesc tot mai mult după apropierea de Dumnezeu. Inima mea striga „Cu orice preţ!" Vreau cu orice preţ să-L cunosc. Vreau cu orice preţ să trăiesc ca şi când L-aş iubi cu adevărat pe Dumnezeu. Vreau cu orice preţ să iubesc veşnicia mai mult decât lumea aceasta. Chiar de-ar fi să lupt cu dinţii şi cu unghiile ca să scap din temniţa creştinismului ateu, pentru a trăi o viaţă de credinţă autentică şi ascultare de Hristos, o voi face cu orice preţ.

Cea de-a treia linie

Într-o zi mă aflam acasă şi făceam exerciţii de fitness, ascultând între timp o predică pe iPod. Dintr-o dată am simţit că trebuie să mă opresc. Înconjurat de prezenţa lui Dumnezeu, am îngenuncheat pe podea şi am început să strig după Dumnezeu. Dacă m-aţi fi văzut, aţi fi zis că mi-am pierdut minţile. În realitate, Dumnezeu începea să mă vindece.

Am strigat după Dumnezeu, iar prezenţa Lui a devenit imediat reală. Cu toate că, incontestabil, fusesem născut din nou cu vreo cincisprezece ani în urmă, am avut impresia că în clipele acelea mă năşteam din nou—din nou.

Personal am crezut întotdeauna în viziunile spirituale, doar că până atunci nu experimentasem niciodată aşa ceva. Până în clipa aceea. Am văzut o imagine la fel de clară ca literele de pe pagina aceasta. Stăteam în picioare, având în faţa mea trei linii desenate în nisip. În mod inexplicabil, ştiam cu precizie ce reprezintă fiecare linie.

Linia 1: Cred în Dumnezeu şi în Evanghelia lui Hristos suficient încât să beneficiez de avantajele acestui fapt. Asemenea multor oameni, mi-a fost uşor să trec de această primă linie. Din nefericire, mulţi dintre cei care îşi zic creştini se opresc aici. Dacă *există* totuşi Dumnezeu, vreau să fiu de partea Lui. Vreau să merg în rai. Vreau să mă binecuvânteze cu sănătate, cu relaţii frumoase şi cu o viaţă fericită. Precum cei nouă leproşi nerecunoscători din Luca 17, după ce Dumnezeu m-a ajutat, am uitat de El numaidecât.

Majoritatea oamenilor nu recunosc că aceasta e toată credinţa de care sunt în stare. Ne dorim avantajele pe care ni le poate da Dumnezeu, fără să trebuiască să ne schimbăm viaţa. Visăm la răsplăţile Lui, fără niciun sacrificiu din partea noastră. În dreptul acestei prime linii nu ne temem de Dumnezeu şi nu simţim că trebuie să împărtăşim altora credinţa noastră. Încă iubim lumea aceasta. Ne căutăm fericirea cu orice preţ. Şi lista poate continua la nesfârşit. Noi, credincioşii din linia întâi, luăm de la Dumnezeu tot ce putem, fără să oferim mare lucru în schimb.

Este această credinţă de linia întâi un creştinism *veritabil*? E destul să crezi în Isus? Deşi Dumnezeu e singurul care poate să judece într-adevăr, mă îndoiesc că simplul fapt de a crede în Hristos e suficient ca să facă din cineva un creştin. Sincer, mă simt tentat să zic: „Nu cred câtuşi de puţin

că e vorba de un creştinism autentic." Chiar şi demonii cred în Hristos. Mă tem că acesta este punctul în care mulţi oameni se lasă înşelaţi. În loc să trăiască cu adevărat ca adepţi ai lui Hristos, mulţi se autoamăgesc, inducându-şi o stare de linişte falsă. Dar dacă toţi aceştia nu sunt decât nişte „creştini de ocazie", nişte falşi credincioşi? Nu vreau să-i acuz pe alţii, ci mă refer strict la mine însumi. Prea multă vreme m-am pretins credincios, dar viaţa mea nu reflecta deloc lucrul acesta.

Linia 2: Cred în Dumnezeu şi în Evanghelia lui Hristos destul cât să îmi fac partea—în limita confortului personal. Dincolo de linia întâi se află cei care cred în Dumnezeu nu doar cât să culeagă beneficiile aferente, ci suficient încât să dea ceva în schimb—cu condiţia să nu-i coste prea mult. Mulţi dintre creştinii din linia întâi ajung, mai devreme sau mai târziu, la linia a doua. Dacă nu trebuie să fac prea multe schimbări, voi face într-o anumită măsură ceea ce-mi cere Dumnezeu. Dacă nu am nimic de pierdut, o să iau mai în serios relaţia cu Dumnezeu. Dar orice om are limitele lui, nu-i aşa? Asemenea tânărului bogat din Matei 19, şi eu am fost dispus să accept normele religioase atâta timp cât nu m-au „zgândărit" prea tare.

Plângând acolo pe podea, lângă aparatul meu de fitness, mi-am dat seama dintr-o dată: eu eram un credincios de linia a doua. Îl slujeam pe Isus în lucrare, dar nu eram gata să accept prea multe critici. Renunţasem la câte ceva pentru Hristos, dar era prea mult să stau departe de familie de atâtea ori. L-aş fi urmat pe Isus oriunde—cu condiţia să am asigurare medicală pentru familia mea. Cea de-a treia linie se afla la doar câţiva centimentri în faţa mea.

Putea însă la fel de bine să se afle la kilometri distanţă.

Linia 3: Cred în Dumnezeu şi în Evanghelia lui Hristos suficient de mult încât să îi pun la dispoziţie toată viaţa mea. Deşi majoritatea cunoscuţilor mei erau credincioşi de linia întâi sau de linia a doua, dintr-o dată nimic nu mi s-a mai părut a se califica drept creştinism autentic, dincoace de linia a treia. Sunt în stare să-mi pun întreaga viaţă la picioarele lui Hristos? Şi nu doar cu vorba, ci cu fapta, zi de zi?

Versete pe care le citisem de zeci de ori până atunci mi s-au îngrămădit pe loc în minte:

„Pentru că oricine va vrea să-şi scape viaţa, o va pierde; dar oricine

îşi va pierde viaţa pentru Mine, o va câştiga" (Matei 16:25). Sunt oare dispus să-mi pierd viaţa?

„Am fost răstignit împreună cu Hristos, şi trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine. Şi viaţa pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credinţa în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit şi S-a dat pe Sine însuşi pentru mine" (Gal. 2:20). Aş fi în stare să renunţ la dorinţele mele, la speranţele mele, la visurile mele?

„Dar eu nu mai ţin numaidecât la viaţa mea, ca şi cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârşesc cu bucurie calea şi slujba pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu" (Fapte 20:24). Cum aş putea ajunge să nu mai ţin deloc la viaţa mea, să exist numai şi numai pentru a face ceea ce-mi cere Hristos?

„Ba încă, şi acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, faţă de preţul nespus de mare al cunoaşterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate şi le socotesc ca un gunoi, ca să câştig pe Hristos" (Fil. 3:8). Aş putea cu toată sinceritatea să consider că posesiunile mele pământeşti sunt o pierdere, făcând în schimb din Hristos comoara mea cea mai de preţ?

Hristos sau nimic

În adâncul inimii ştiam fără umbră de îndoială: trebuie să fiu un credincios de linia a treia. Cuprins de o sete de nepotolit, am început să caut apa vie mai presus de orice altceva. Am început să mă rog cum n-o mai făcusem niciodată. Am început să-L caut pe Dumnezeu de dimineaţa şi apoi pe tot parcursul zilei. Adormeam cu Isus în gând şi mă trezeam tot cu El. Scriptura a devenit pentru mine pâinea cea de toate zilele, hrănindu-mi sufletul flămând.

Am renunţat rând pe rând la tot felul de lucruri, până când am ajuns în faţa singurului obstacol care mai rămăsese între ceea ce eram şi ceea ce dorea Dumnezeu să fiu. Nu vă pot spune despre ce este vorba, căci e o chestiune mult prea intimă. Doar doi oameni din lume ştiu la ce mă refer.

Lupta mea de a trece de cea de-a treia linie a durat aproape doi ani de zile. Mă rugam în fiecare zi să reuşesc. Îmi recitam versete din Scriptură. Deşi eram epuizat din punct de vedere spiritual, nu voiam să mă dau bătut. În jurul meu se dădea un adevărat război spiritual. În cele din urmă, într-o după-masă de sâmbătă ca oricare alta, prin credinţă, I-am predat lui Dumnezeu această ultimă parte a fiinţei mele. Pe deplin. Am renunţat la o teamă care mă ţinuse prizonier de când eram copil şi i-am făgăduit lui Dumnezeu că nu o să mai revin niciodată la ea.

Am trecut cea de-a treia linie. Cred în Dumnezeu şi în Evanghelia lui Hristos suficient încât să-mi pun întreaga viaţă în slujba acestei cauze. Nimic din lumea asta nu e mai important pentru mine decât comoara care mă aşteaptă în cer. Nicio teamă din sufletul meu nu e mai puternică decât frica de Dumnezeu. Nu-mi doresc nimic mai mult decât Îl doresc pe El. Am lacrimi în ochi acum, când scriu aceste rânduri. Pur şi simplu, nu pot să pun în cuvinte ce a făcut Dumnezeu în inima mea.

Sunt cu totul altă persoană.

Şi tu poţi fi altă persoană.

Nu uitaţi, lumea va încerca să ne tragă înapoi, dincoace de linia a treia, a doua şi chiar dincoace de linia întâi. Dar noi nu vom bate în retragere. Zi de zi, vom alege să transpunem în practică credinţa noastră în Dumnezeu, în loc să ne încredem în lume sau în noi înşine. Când *Îl cunoşti* cu adevărat pe Dumnezeu, în loc să trăieşti copleşit de ruşinea trecutului sau să te îndoieşti de dragostea Lui, poţi să savurezi zilnic harul, iubirea şi acceptarea Sa necondiţionate. Pe măsură ce credinţa şi viaţa noastră de părtăşie cu El se intensifică, vom vedea bunătatea Lui—chiar şi în încercări—şi vom ajunge să iertăm, după cum şi El ne-a iertat fără să aştepte nimic în schimb. În loc să considerăm că nu ne vom schimba niciodată, vom lăsa ca puterea Lui nemărginită să ne transforme şi să ne elibereze din temniţa fricii şi a îngrijorării. Pentru că Dumnezeu nu e doar o entitate în care credem şi atâta tot, ci e însăşi viaţa noastră, nu ne vom mai căuta fericirea şi siguranţa în lucrurile acestei lumi, ci le vom găsi în prezenţa şi voia Lui. Umpluţi de El, întăriţi de biserica Lui, vom folosi orice prilej ca să împărtăşim şi altora dragostea Lui, zi de zi. Alegerea ne aparţine.

Eu aleg cea de-a treia linie în fiecare zi.

E rândul tău

Nu cumva şi tu eşti creştin ateu? Crezi în Dumnezeu, dar totuşi îţi trăieşti viaţa ca şi când El n-ar exista? Mă rog ca Dumnezeu să te ducă dincolo de linia întâi a credinţei. Să crezi în Hristos doar atât cât să beneficiezi de anumite avantaje nu e decât un creştinism superficial, în cel mai bun caz. În cel mai rău caz e o religie deşartă, înşelătoare, care îi duce pe mulţi pe calea cea largă a pieirii veşnice.

Treci de linia întâi—dar nu te opri acolo.

Linia a doua e mult mai bună decât prima. Să crezi în Hristos suficient încât să faci ce ţi se cere, dar în limita confortului personal, poate părea o alegere corectă. Dar şi acesta este un creştinism construit în jurul propriei persoane. Mergi mai departe.

Gândeşte-te ce ar însemna pentru tine să treci de linia a treia. Întreabă-te ce te desparte de o viaţă predată pe de-a-ntregul, umplută de Duhul Sfânt şi având ca ţintă Împărăţia cerurilor. Cântăreşte-ţi opţiunile. Viaţa ta aşa cum e acum... sau cum ar putea să fie.

Analizează costul.

Caută să ajungi acolo cu orice preţ.

Treci dincolo de linie.

Bun venit pe tărâmul creştinismului adevărat!

gii la adresa cărţii *Creştinul ateu:*

aig ne invită să reflectăn în mod profund, onest şi cu toată ozitatea asupra faptului că viaţa noastră s-ar putea să contrazică sajul pe care vrem să-l transmitem."—**Francis Chan**

Creştinul ateu, Craig propune o abordare a cărei sinceritate absolută determină pe toţi să privim în faţă discrepanţa dintre viaţa pe care o em şi principiile pe care pretindem că le îmbrăţişăm."—**Andy Stanley**

mod competent şi totodată accesibil, Craig vorbeşte despre lucruri la cu toţii ne gândim şi care oglindesc suişurile şi coborâşurile pe care arcurgem zi de zi în umblarea noastră cu Dumnezeu."—**Brian Houston**

biserică, există astăzi foarte mulţi creştini atei. Prin intermediul stei cărţi, Craig Groeschel pune în discuţie autenticitatea credinţei în a celor ce se autoproclamă credincioşi. *Creştinul ateu* te va ajuta să i de la cunoaştere intelectuală la cunoaşterea care izvorăşte din nă. O lectură obligatorie pentru fiecare creştin."—**Jentezen Franklin**

ofunzimea de care dă dovadă Craig se împleteşte cu sinceritatea lui, nd din această carte un cadou nepreţuit pentru «ateii» de toate rile!"—**Bill Hybels**

menii care merg la biserică vorbesc mereu despre creştini şi reştini, dar nimeni nu aminteşte vreodată despre cei aflaţi la mijloc, e aceste două categorii. Tocmai acestora li se adresează Craig eshell în cartea sa."—**Dave Ramsey**

eştinul ateu te face să-ţi pui întrebări, te tulbură, declanşează în tine o ă. În urma lecturii ei, îţi vei redefini ţelurile şi priorităţile vieţii de tin. Fiecare creştin din zilele noastre ar trebui să citească această e."—**Brad Lomenick**

VIAŢĂ CREŞTINĂ / CREŞTERE SPIRITUALĂ

ISBN: 978-973-8960-38-1

9789738960381

KERIGMA
www.kerigma.ro